

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΘ. ΜΑΡΤΙΝΙΔΗ

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΡΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΩΝ

παντα τὰ εἶδη
καὶ εἰς τιμὰς

ΘΑΡΣΕΙΝ ΧΡΗ' ΤΑΧ ΑΥΡΙΟΝ ΕΣΤΕ ΑΜΕΙΝΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1937 ΤΕΥΧΟΣ

26

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΒΟΡΕΙΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΙΔΡΥΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΙΟΝΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΓΑΙΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Δωρεά

Κώστα Μάρτυ

Ημερομ.

26-6-2018

Αριθμ.

28502

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΥΑΛΙΚΩΝ, ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ, ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΥΕΛΟΠΙΝΑΚΩΝ

ΑΔ)ΦΩΝ Ν. ΣΤΑΜΟΥΛΗ

ΟΔΟΣ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ
(Πλησίον 'Ομονοίας)

"Απαντα τὰ εἶδη εἰς πλουσίαν συλλογὴν
καὶ εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΛΟΝΤΟΝ

ΚΙΛΤΖΑΝΙΔΗΣ-ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 36B

Η ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ | ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1937 | ΤΕΥΧΟΣ 26

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Μνημείον Σπύρου Μήλιου — Ο Δήμαρχος Μεσολογγίου κ. Εὐαγγελᾶτος ἔσχε τὴν εὐτυχὴ ἐμπνευσιν καὶ πρωτοβουλίαν νὰ ἐγείρῃ μνημείον εἰς τὸν Ἀγωνιστὴν τοῦ Ἀγῶνος Σπύρον Μήλιον, Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν κλπ., ἐκ Χειμάρρας.

Ἡ ἰδέα αὕτη εὗρεν ζωηροτάτην ἀπήχησιν ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν Ἡπειρωτικῶν Σωματείων. Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἐν συμβουλίῳ αὐτοῦ ἐψήφισε τὸ ποσὸν τῶν 3000 δρ. εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ ἔργου, ὃ Ἀλληλοβοηθητικὸς Ἡπειρωτικὸς Σύνδεσμος ὁ «Πύρρος» Ν. Ὑόρκης δραχ. 5.500 ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ.

Ἡμεῖς συγκεκινημένοι βαθύτατα ἀπὸ τὴν χειρονομίαν αὐτὴν τοῦ Δημάρχου Μεσολογγίου, τὴν τιμῶσαν τοὺς προγόνους τοὺς ἀγωνισμένους τὸν καλὸν καὶ εὐγενέστατον Ἀγῶνα, ἀλλὰ τὴν τιμῶσαν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἡρωϊκώτατην πόλιν τοῦ ἐκφράζομεν τὰ συγχαρητήριά μας καὶ τὴν εὐγνώμοσύνην μας διότι τὸ μνημείον Σπύρου Μήλιου εἰς τὸ Μεσολόγγι δὲν θὰ εἶναι μνημείον μόνον ἑνὸς ἀγωνιστοῦ, ὅσονδῆποτε μέγας καὶ ἂν ὑπῆρξεν τοῦτος, ἀλλὰ τῆς ἡπειρω

τικῆς ἀνδρείας καὶ τῆς συμβολῆς τῆς Πατρίδος μας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Ἀγῶνα.

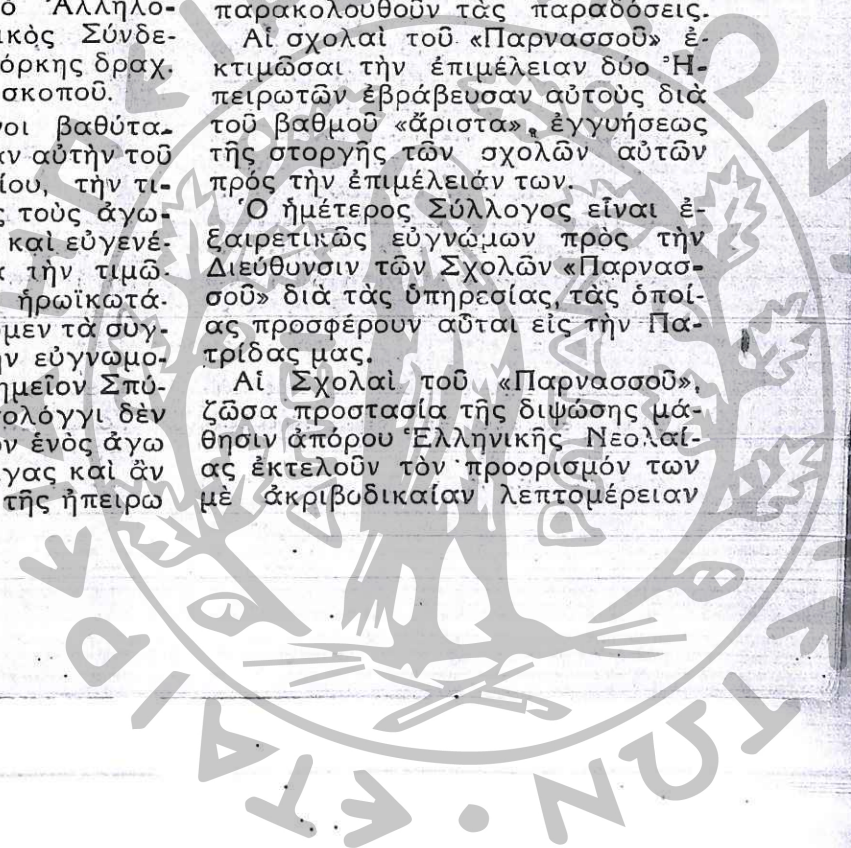
Σχολαὶ «Παρνασσοῦ» — Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαπιστώσῃ τὸ Παιδαγωγικὸν ἔργον τῶν νυκτερινῶν Σχολῶν, ποὺ φέρουν τὴν εὐγενικὴν ἐπωνυμίαν τῆς κατοικίας τῶν Μουσῶν.

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τῶν νυκτερινῶν Σχολῶν «Παρνασσοῦ» φοιτοῦν καὶ πολλὰ Ἡπειρωτόπαιδα τὰ ὁποῖα ἐργαζόμενα τὴν ἡμέραν διὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν μεταβαίνουν τὴν νύκτα καὶ παρακολουθοῦν τὰς παραδόσεις.

Αἱ σχολαὶ τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐκτιμῶσαι τὴν ἐπιμέλειαν δύο Ἡπειρωτῶν ἐβράβευσαν αὐτοὺς διὰ τοῦ βαθμοῦ «ἄριστα», ἐγγυήσεως τῆς στοργῆς τῶν σχολῶν αὐτῶν πρὸς τὴν ἐπιμέλειάν των.

Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος εἶναι ἐξαιρετικῶς εὐγνώμων πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν Σχολῶν «Παρνασσοῦ» διὰ τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσφέρουν αὐταὶ εἰς τὴν Πατρίδας μας.

Αἱ Σχολαὶ τοῦ «Παρνασσοῦ», ζῶσα προστασία τῆς διψώσης μάθης ἀπόρου Ἑλληνικῆς Νεολαίας ἐκτελοῦν τὸν προορισμὸν των μὲ ἀκριβοδικαίαν λεπτομέρειαν

καὶ παραδειγματικὴν εὐσυνειδη-
σίαν, ἀκριβῶς δὴ τὸν ὥραματί-
σθη ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ὁ εὐ-
γενὴς μύστης τοῦ Ἑλληνικοῦ ρω-
μαντισμοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους
ρίψαντας τὴν ιδέαν καὶ μοχθή-
σαντας διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν
Σχολῶν αὐτῶν.

Αἱ νυκτεριναὶ Σχολαὶ ἀπὸ τὸν
Παράσχον καὶ τὸν Βασιλειάδην
δὲν ἐκληρονόμησαν μόνον τὴν ποι-
ητικωτάτην ἐπωνυμίαν του, ἀλλὰ
ἐν τῇ δράσει των καὶ κάτι ἀπὸ
τὸν εὐγενὴ ἀλτρουϊσμόν των!

Ἀπὸ ἐτῶν δρᾶ ἐν
Οἱ «Γκάπανς» Ἀμερικῇ τὸ Σωμα-
τεῖον «Γκάπανς»
μὲ ὕπατον Πρόεδρον αὐτοῦ τὸν
συmpατριώτην μας (ἐκ Σέλτσης
τῆς Λιουντζουριάς) ὁδοντοῖατρον
κ. Φώτιον Κυρίτην.

Οἱ «Γκάπανς», σύνδεσμος τῶν
ἐν Ἀμερικῇ ξενητευμένων Ἑλλή-
νων ἐν οἷς πολυπληθεῖς ἠπειρώ-
ται ἐμφορούμενοι ἀπὸ τὸν ἀγνό-
τερον ἑλληνικὸν πατριωτισμὸν κά-
μουν τοὺς ἐτησίους νόστους εἰς
τὰς ἐστίας των φέροντες μὲ τοὺς
κυματισμοὺς τοῦ γλαυκοῦ Ἀτλαν-
τικοῦ τοὺς πόθους καὶ τὰ ὄνειρα
χιλιάδων συμπατριωτῶν μας, ὡς
εὐτυχεῖς των ἀντιπρόσωποι καὶ
βλέπουν κατ' ἔτος ὅχι μόνον τὸν
ἀναθρώσκοντα καπνὸν, ἀλλὰ καὶ
ὅλας αὐτὰς τὰς προσφιλεῖς ὑπάρ-
ξεις ἀπὸ τὰς ὁποίας τοὺς ἐχώρι-
σε ὁ τραχύτατος βιωτικὸς ἀγών.
Οἱ «Γκάπανς» μὲ τὸν ὑπεράξιον
Πρόεδρον αὐτῶν εἶναι ἡ ἡχώ τῶν
πόθων τοῦ μὴ λησμονημένου Ἑλ-
ληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἡ ὁποία
ἐκκινούσα ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀ-
μερικῆς ἔρχεται εἰς τὴν πατρίδα
καὶ παλινοστεῖ.

Καλῶς μᾶς ὥρισαν—κατεῦδίο!

Εἰς τὸ προηγούμε-
Ἡ «Ἀνατολή» νον τεύχος ἐδημο-
σιεύσαμε διαφήμι-
σιν τῆς συμπαθοῦς εἰς τὸν Βορει-
σηπειρωτικὸν κόσμον Ἀσφαλιστι-
κῆς Ἑταιρίας ἡ «Ἀνατολή».

Ἡ παραπλάνησίς μας ἀφ' ἑνὸς
ἀπὸ συνάδελφον τῆς Αἰγύπτου, ἐξ
ἧς καὶ ἀντεγράφη ἡ διαφήμησις
αὕτη καὶ ἡ συνεργία τοῦ στοιχείο-
θέτου μας ἀφ' ἑτέρου συνετέλε-
σαν ὥστε νὰ ἐμφανισθοῦν ἀναγρα-
φόμενοι εἰς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ὁρ-
γανισμόν, τὴν «Ἀνατολήν», δύο
Γεν. Διευθυνταί.

Ζητοῦντες συγγνώμην τόσοι ἀ-
πὸ τὴν Ἑταιρίαν, τῆς ὁποίας ἄθε-
λά μας ἐκάμαμε ἕνα τόσο μεγά-
λον κακόν, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς ἀ-
ναγνώστας μας ἐκ τῶν ὁποίων
πολλοὶ εἶναι πελάται της, ἰδίᾳ εἰς
τὴν κεφαλοποίησιν ἐπανορθοῦμεν
τὸ σφαλμὶ μας :

Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς «Ἀνα-
τολῆς» εἶναι ὁ εὐγενέστατος κ.
Ἰωάν. Φιλίνης καὶ **Διευθυντὴς** ὁ
κ. **Θαλ. Θεοδωρίδης**.

Τὸ ἐφετεινὸν γεῦμα Τὸ ἐφετεινὸν
γεῦμα παρα-
σκευασθὲν μὲ
μῖαν συστηματικὴν ὁργάνωσιν δι-
εξήχθη εἰς περιβάλλον ἀπαραμίλ-
λου πατριωτικῆς συναδελφώσεως.
Κατὰ τὴν γνώμην τῶν «γεροντο-
τέρων»—ἀρεσκομένων νὰ ἔχουν
πάντα τὴν ἐγκυροτάτην γνώμην—
οὐδέποτε ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ
Συλλόγου ἔλαβε χώραν μία τοι-
αύτη ἐορτή. Οὐδὲν παράπονον ἡ-
κούσθη. Τοῦναντίον τὸ κέφι ὑπῆρ-
ξεν ἀδιάπτωτον μέχρις ἁργᾶ, τὰς
νυκτερινὰς ὥρας.

Τὸ Δ. Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον εἶ-
χε τὴν γενικὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἐπι-
στασίαν εὐχαριστεῖ πάντας, ὅσοι

συνετέλει
ἐτησίαν
ἐστιάσεω

Ἡ δις Γ

ρίσαμε
τῆς γνα-
βιανης.
ἐκτάκτο
θα εἴλι-
φαλῆς
Νεολαί-
ρώτισσ
ποίας ἰ-
πλαστι-
γονιμο

Θεός

πλοῦτ
ταλά|
ἄλλο
οκρίτ
δὲν
Ζητοῖ
μην
θυντι
ας»
πρόσ
νάμι
ταφ
τόν.
ἰδέσ
στε
ἐπι
ἐκδ
τητ
οὐξ
τοῦ
πα
τα
θά
Ἡ

συνετέλεσάν εις την ἐπιτυχίαν τῆς ἐτησίας αὐτῆς κοινῆς πατριωτικῆς ἐστιάσεως.

Κατὰ τὰς ἐορ-
τὰς τῆς 4ης Αὐ-
γούστου ἐγνώ-
ρισάμε τὴν δ/νίδα Κ. Πράτσια
τῆς γνωστῆς οἰκογενείας ἐκ Δρό-
βιανης. Ἡ ἀποκάλυψις ὑπῆρξεν
ἐκτάκτως συγκινητικὴ. Αἰσθανόμε-
θα εἰλικρινῆ χαρὰν διότι ἐπὶ κε-
φαλῇ τῆς ἀθλουμένης Ἑλληνικῆς
Νεολαίας εἶναι καὶ ἡ Βορειοηπει-
ρώτισσα Κοῦλα Πράτσια τῆς ὁ-
ποίας ἡ συμβολή, διδασκαλία τῶν
πλαστικῶν χορῶν, θεωρεῖται ὡς
γονιμοτάτη.

Ἡ Τσαμουργιά μὲ τὸν
Θεόκριτος θαυμάσιον Πατριαρχι-
κὸν κτηνοτροφικὸν
πλοῦτον εἶναι ἡ χώρα, ποῦ θὰ κα-
ταλάβαινε καλύτερα ἀπὸ κάθε
ἄλλο μέρος τὰ «εἰδύλλια» τοῦ Θε-
οκρίτου. Μὰ ἔλα ποῦ οἱ Τσάμιδες
δὲν ξαίρουν ἀρχαῖα Ἑλληνικά!
Ζητοῦμε προκαταβολικῶς συγγνώ-
μην ἀπὸ τὸν κ. Γ. Βουγίδην, Διευ-
θυντὴν τῆς συναδέλφου «Θεσπρωτί-
ας» τῆς Τσαμουργιάς διὰ τὴν ἀ-
πρόσκλητον καὶ ἀπροσδόκητον ἀ-
νάμειξιν μας εἰς τὸ ζήτημα τῆς με-
ταφράσεως τοῦ Θεοκρίτου ἀπ' αὐ-
τόν. Μὰ μᾶς ἐνθουσίασε τόσο ἡ
ἰδέα του καὶ ἡ μετάφρασίς του ὥ-
στε τὸ θεωροῦμε καθήκον νὰ τὴν
ἐπικροτήσωμε ὅχι ἀπὸ ἀπόψεως
ἐκδηλώσεως συναδελφικῆς ἀβρό-
τητος, ἀφοῦ ἄλλωστε μέχρι τοῦδε
οὐδὲν μᾶς ἔχει γειτνιάσει, ἐκτὸς
τοῦ ἐνδιαφέροντός του πρὸς τὴν
πατρίδα μας, ἀλλὰ διότι πρόκει-
ται ὄντως περὶ ἐργασίας, ἡ ὁποία
θὰ ἀρέσῃ σὲ κάθε διανοούμενο
Ἡπειρώτη. Ὡραία ἡ μετάφρασίς

του καὶ προπαντὸς Τσάμικη. Ἔτσι
θὰ τᾶλεγε καὶ ὁ Θεόκριτος ἂν ἦ-
ταν... Τσάμης! Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ
αἰσθητικοῦ ἐνδιαφέροντος μεγά-
λην σημασίαν ἔχει καὶ τὸ ἀποθη-
σαύρισμα τοῦ πλούτου τῶν ἀπεί-
ρων κτηνοτροφικῶν λέξεων, σημα-
σίαν καθαρῶς γλωσσολογικὴν. Ἡ
βετούλα, ἡ στέρφα καὶ ἡ μιλιόρα
καὶ ὅσες δὲν πολιτογραφηθῆκαν
στὸ Ζωϊκὸ Βασίλειο τῶν Ἡπει-
ρωτικῶν βουνῶν, ποῦ μᾶς ἔδωσε
ὁ Κρυστάλλης καὶ ὁ Χρηστοβασί-
λης μὲ τὴν μετάφραση τοῦ κ. Βου-
γίδη θὰ μείνουν γιὰ πάντα Ἡπει-
ρωτικές.

Μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία περι-
μένομε τὴ συνέχεια τῆς μεταφρά-
σεως εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς ὁποί-
ας παρακαλοῦμε τὸν κ. Βουγίδη
νὰ μὴν εἶναι τόσο φειδωλός!

Διὰ Β. Διατάγ-
ματος ἀπενεμή-
θη ὁ Ἀργυροῦς
σταυρὸς τοῦ Β.
Τάγματος Γεωρ-
γίου τοῦ Α' εἰς τὸν Ἐπιθεωρητὴν
τῶν Δημοσίων ὑπολόγων (Ταμειῶν
Ἡπείρου) κ. Μιλτιάδην Οἰκονομί-
δην.

Ἡ εἰδησις μᾶς προξενεῖ ἀληθῆ
πατριωτικὴν χαρὰν. Ὁ κ. Μιλτιά-
δης Οἰκονομίδης ἐκ Πολίτσανης
ἐργάζεται ἀπὸ ἐτῶν ὡς Οἰκονομι-
κὸς Ἐπιθεωρητὴς ἀθορύβως καὶ
μὲ ἀξιοθαύμαστον ζῆλον. Ἡ με-
γάλη προσωπικὴ τιμὴ ἡ ὁποία τοῦ
γίνεται ἀντανακλᾶ καὶ εἰς τὴν πα-
τρίδα του τὴν Πολίτσανη καὶ εἰς
ὅλην τὴν Πατρίδα μας. Ἡ τιμὴ
τοῦ μᾶς τιμᾶ καὶ αὐτοδικαίως ἐ-
πισύρει τὰ εἰλικρινέστερα τῶν
συγχαρητηρίων μας πρὸς τὸν ἐρ-
γατικώτατον ὑπάλληλον, πρὸς τὸν
ἀλτρουϊστὴν συμπατριώτην καὶ
πρὸς τὸν ἐντιμότατον ἄνθρωπον.

Η «ΠΑΝΑΓΙΑ,, ΤΗΣ ΛΕΣΝΙΤΣΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΠΑΡΑ

Εἰς τὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ ναοῦ «Παναγίας» ἔκειτο παλαιότερος ναὸς με-
χαγιάτι. Εἰς τὸ ἱστορικὸ τῆς χαγιάτι
συνεκροτοῦντο τὰ διάφορα Κοινοτικά
Συμβούλια τῶν Προεστώτων τῆς Λεσι-
νίτσας καὶ ἐλαμβάνοντο σχετικαὶ ἀποφά-
σεις. Ἐδῶ συνωμολογήθη τὸ μεγάλο
κοινοτικὸ δάνειον ἐκ 45.000 γροσίων
χρησιμοποίηθῃ διὰ τὸ «μουνκαντέμ-
μπόρτζ» (1). Ἐδῶ ἐμετρήθησαν τὰ ἀνά-
λογα φλωριά ἀπὸ τὸν δανειστήν τῶν
Δροβιανίτην Νάτισιο Δρόσον ὅστις ἔφερε
ταῦτα ἔφιππος ἐκ Δρόβιανης ἐντὸς διασκ-
κίου καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ διαδὸς ἐ-
νόπλων Λεσετινῶν χάριν ἀσφαλείας. Πέ-
ριξ τοῦ εὐηλίου καὶ ὑψηλῆς ἱεροῦ χώ-
ρου τῆς Παναγίας ἔκαμε τὸ ἔθνικόν
τοῦ κήρυγμα ὁ Ἅγιος Κοσμάς εἰπὼν με-
ταξὺ ἄλλων «Καλότυχά εἶνε τὰ βουνά
τοῦ Ἀη—Δονάτου, πολὺς κόσμος θὰ
γλυτώσῃ», ἀναβλέψας πρὸς τὰ βουνά
τῆς Λεσινίτσας. Ἐδῶ ἐνήργησεν ὁ Ἅ-
γιος τὸν προαιρετικὸν ἔρανον συνιστά-
μενον ἀπὸ διάφορα ἀσημικὰ καὶ γυναι-
κεῖα κοσμήματα, μετὰ τὰ ὅποια ἔδρυσεν τὸ
Σχολεῖον τοῦ Νάρθηκος Ἁγίου Νικο-
λάου, εἰς τὸ ὅποion ἐμαθήτευσαν καὶ οἱ

γονεῖς μας ἀκόμη. Λείψανα τοῦ ἀρχαίου
τούτου ναοῦ ἐσώζοντο μέχρι τῆς πυρκαϊ-
ᾶς τὰ σκαλιστὰ Βημόθυρα τῆς Ὁραίας
Πύλης, τὰ ὅποια εἰδικὸς Βυζαντινολό-
γος διελθὼν ἀπὸ τὸ χωριὸν μας κατὰ τὸ
ἔτος 1928 ἐξετίμησεν ὡς κειμήλια Βυ-
ζαντινῆς τέχνης καὶ προσεφέρθη νὰ τὰ
ἀγοράσῃ. Ἀλλὰ λείψανα αὐτοῦ ἦσαν τὰ
ξύλινα ἐξαπτέρυγα, τὰ ὅποια ἠγόρασεν
οὗτος ἀντὶ 2 Ναπολεονίων χρυσῶν καὶ
θὰ στολίσουν ἴσως κάποιο Βυζαντινὸν
Μουσεῖον. Ἀπὸ τὰ λείψανα ταῦτα
δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ πα-
λαιὸς οὗτος ναὸς θὰ περιεῖχε πολλὰ
κειμήλια βυζαντινῆς τέχνης, τὰ ὅποια ὁ
πανδαμάτωρ χρόνος καὶ ἡ ἀπλοϊκότης
τῶν προγόνων μας, ἀγνοοῦντων τὴν ἀ-
ξίαν των, ἐξηφάνισεν.

Ἐπίσης ἀπὸ τὰ πυρποληθέντα σκα-
λιστὰ Βημόθυρα συμπεραίνομεν ὅτι καὶ
ὁ τέμπλος αὐτοῦ ἦτο σκαλιστὸς καὶ ἀπὸ
ἀπόψεως Βυζαντινῆς τέχνης μεγάλης ἀ-
ξίας. Ὁ παλαιὸς οὗτος ναὸς τῆς Πανα-
γίας ἦτο ὁ ἀρχαιότερος τῆς Λεσινίτσας,
δεδομένου ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι αὐτῆς
ἦσαν βλαχοποιμένες καταγόμεναι ἀπὸ τὰ
χωρία τοῦ Ζαγορίου Λεσινίτσα καὶ Λια-
σκοβέτου καὶ ἡ «Παναγία» ἦτο ἡ πο-
λιούχος των. Οἱ ἄλλοι ναοὶ ἐκτίσθησαν
μεταγενεστέρως ἀλλὰ διαφόρους ἐπὶ τῆς

(1) Βλέπε Περιοδικὸν «Ἡ Βόρειος Ἡπει-
ρος» Τεύχος 20 σελ. 12—15.

δας οἱ τογε-
αἶδε ποίου-
ἐγκατεστά-
ἀσφαλείας
τὸν ναὸν τ
τὴν νέαν π
ρατηροῦμε
πληθυσμὸν
κλησιῶν λ
ὅτι ἐπὶ τῷ
Λεσινίτσα
κογενείας.
ἐνίτσα ἔ
ἄλλο χωρι
τίζεται ἀπ
ρη καταφι
Τσιέτας.
ναοῦ ὅφε
ζῆλον καὶ
προγόνων
σιν του τῷ
ναὸν τῆς

Ὁ πυρπε-
ἦ

Ἐξεύρε-
ποσοῦ.

Ἡ ἐξε-
μαντικοῦ
εἰς τὴν π
προὔχοντο
πᾶ, γνωστ
λη», ὅπω
ἦτο μελα
πὸν κατ
Δημητρίο
δῶν, ἔκα
Μπαξιές
ον προ
πολλοὶ πε
γωνίου κα
ριάδες κε
ρον γεννε
ἀπὸ τὰς
τοῦ συνε
ματικὸν τ
νέου μεγα

δας οἰογενείας, αἵτινες φεύγουσαι, τὶς οἶδε ποίους διωγμούς, κατέφυγον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς Λεσινίτσαν, χάριν ἀσφαλείας, καὶ ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἐκτίσε τὸν ναὶν τοῦ πολιούχου τῆς Ἀγίου εἰς τὴν νέαν πατρίδα τῆς. Καὶ διὰ τοῦτο παρατηροῦμεν καὶ δυσανάλογον πρὸς τὸν πληθυσμὸν τοῦ χωριοῦ μας ἀριθμὸν ἐκκλησιῶν λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψει ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶν γονέων μας ἡ Λεσινίτσα ἀπετελεῖτο μόνις ἀπὸ 40 οἰκογενείας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἡ Λεσινίτσα ἔχει περισσοτέρους ἀπὸ κάθε ἄλλο χωριὸ ἐκκλησίας, διότι αὕτη ἀπαρτίζεται ἀπὸ πολλὰς καὶ ἀπὸ διάφορα μέρη καταφυγούσας ἐν αὐτῇ οἰκογενείας ἡ Τσιέτας. Τὸ γκρέμισμα τοῦ παλαιοῦ ναοῦ ὀφείλεται εἰς τὸν θρησκευτικὸν ζῆλον καὶ τὴν εὐγενῆ φιλοδοξίαν τῶν προγόνων μας ν' ἀνεγείρουν εἰς τὴν θέσιν τοῦ τὸν πυρποληθέντα μεγαλοπρεπῆ ναὸν τῆς Παναγίας.

Ὁ πυρποληθεὶς Ναὸς τῆς Παναγίας

Ἔτος ἀνεγέρσεως 1864

Ἐξέυρεσις ἀναγκαιοῦντος χρηματικοῦ ποσοῦ.

Ἡ ἐξέυρεσις τοῦ ἀπαιτηθέντος σημαντικοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἐν Κων)πόλει προὔχοντος τῆς Λεσινίτσας Βασίλη Παπαῦ, γνωστοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Καραβασίλη», ὅπως τὸν ἔλεγον οἱ Τοῦρκοι διότι ἦτο μελαχροινός. Ὁ Καραβασίλης λοιπὸν καὶ ἔτος τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, πλιούχου τῶν Μπαξιεβάνη δῶν, ἔκανε εἰς «Γκιόξο» ὅπου ἦτο ὁ Μπαξιές του ἓνα πανηγύρι, εἰς τὸ ὁποῖον προσκαλούμενοι προσήρχοντο καὶ πολλοὶ προὔχοντες ἀπὸ τὰ χωρία τοῦ Πωγωνίου καὶ προπάντων ἀπὸ τὰ χωρία Σχωριάδες καὶ Χλωμόν, οἱ ὁποῖοι προσέφερον γενναῖα ποσά. Καὶ οὕτω σιγά σιγά ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις τοῦ πανηγυριοῦ αὐτοῦ συνεκεντρώθη τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νέου μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τῆς Παναγίας.

Ἐκαναν καὶ τὰ διάφορα χωριά τοῦ Πωγωνίου παρόμοια πανηγύρια, ἀπαράλλακτα, ὅπως αἱ ἐν Ἀθήναις Ἡπειρωτικαὶ Ἀδελφότητες, δίδουν τοὺς ἐτησίους χοροὺς τῶν, εἰς τὰ ὁποῖα προσκαλούμενος μετέβαινε καὶ ὁ Καραβασίλης καὶ προσέφερε γενναῖα ποσά. Ὡστε ἡ ἐξέυρεσις τοῦ ἀναγκαιοῦντος χρηματικοῦ ποσοῦ διὰ τὴν Παναγίαν, ὀφείλεται ὅχι μόνον εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ Καραβασίλη ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν γενναιοδωρίαν αὐτοῦ.

Δὲν κρίνω ἄσκοπον νὰ σημειώσω ἐνταῦθα ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἐν Κων)πόλει καὶ Ραιδεστῷ ἀπόδημοῦντες Λεσετιστοὶ ἠκμαζον οἰκονομικῶς καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν ραγδαίαν κατασκευὴν κοινωφελῶν ἔργων. Ἐνῶ δὲν εἶχαν προφθάσῃ ν' ἀποπερατώσουν τὴν Παναγίαν, μετὰ 4 ἔτη, ἤτοι τὸ 1868 ἔχτισαν εἰς τὸν περίβολον αὐτῆς τὸ Σχολεῖον, ἄξιον λόγου μάλιστα, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον δυστυχῶς διδάσκονται ἀκόμη τὰ παιδιά μας. Διαχειριστὴς εἰς τὸ χτίσιμο τῆς Παναγίας ἦτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ Καραβασίλη Φίλη Παπᾶς (=Φίλιππος Παπᾶς). Ἀξιοσημείωτον τυγχάνει ὅτι ὁ μακαρίτης ὁ Καραβασίλης κατὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς Παναγίας συνήντησεν καὶ οὐκ ὀλίγην ἀντίδρασιν ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του. Ἄλλοι ἀντιέδρων ἀπὸ ἀντιζηλίαν καὶ ἄλλοι διότι ἠθέλον νὰ διατηρήσουν ὡς κεντρικὸν τὸν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοιοῦτον ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Χάρις ὁμως εἰς τὴν προσωπικότητα καὶ θέλησιν τοῦ Καραβασίλη ἐξουδετερώθη πᾶσα ἀντίδρασις. Εἶνε φυσικὸν φαινόμενον. Ἡ δοῦσις φέρει ἀντίδρασιν.

Ἀγιογράφει

Σταῦρος Γιούσης ἀπὸ χωρίον Χλω-

μόν Πωγωνίου. Ὁ καλλίτερος ἀγιογράφος τῆς ἐποχῆς του.

Ἀφιερωταί

1) Ἀδελφοὶ Κυριάκος καὶ Φώτιος Μπούλιος, ἀφιέρωσαν τρία φλάμπουρα, ἢ Μπαριάκια ὀλομέταξα καὶ μὲ χρυσοῦ φαντους κρουσούς, ἓνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἓνα πολυτέλῃ πολυέλαιον.

2) Καραβασίλης καὶ ἀδελφοὶ μίαν Καμπάνα.

3) Ἐνεργεῖαι τοῦ μακαρίτη Κυριάκου Σείδου παρὰ τῷ ἐν Κων)πόλει Ρώσῳ Πρεσβευτῇ Ζηνόβιεφ ἀπεστάλησαν παρὰ τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας Κων)πόλεως πσλῦτιμα ἱερὰ ἄμφια καὶ δισκοπότηρα κατὰ τὸ ἔτος 1902. Ἐπίσης· διὰ τῶν αὐτῶν ἐνεργειῶν παρὰ τοῦ ἐν Ὁδησσῷ ὁμογενοῦς Γρηγορίου Μαρασλῇ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐν πολῦτιμον Εὐαγγέλιον καὶ ἑξαπτέρυγα μετὰ τῶν στολῶν τῶν.

4) Φώτιος Ρέσσος μίαν εἰκόνα τῶν Ἁγίων Πάντων.

5) Κυριάκος Σείδος καὶ Ἰωάννης Πουλογιάννης μίαν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

6) Ἰωάννης Βραγκαλᾶς ἓναν πολυτέλῃ Ἐπιτάφιον.

7) Ἀδελφοὶ Ζαρπαλᾶ τρία πολυτέλῃ Κηροπήγια εἰς μνήμην τῶν γονέων τῶν.

Ἱερεῖς

Παπᾶ Γεώργιος (ἔτος 1525).

Παπᾶ Νικόλαος (2) » »

Νικόλαος ἱερὺς Πρωτόπαπας (3) (ἔτος 1688).

Οἱ ἀνωτέρω τρεῖς ἱερεῖς εἶνε ἀπόγονοι τοῦ Ἀγελάστου τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Μονῆς Ὑπαπαντῆς.

Παπᾶ Δημήτριος· ἐπιφανὴς κατώτερος κληρικὸς διατελέσας ἐφημέριος καὶ πνευματικὸς τῆς Πόλεως Δελβίνου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1842—1858 (4).

Παπᾶ Πάνος ἐφημέριος καὶ διδάσκαλος.

Παπᾶ Γιώτης.

Παπᾶ Κυριάκος (ὁ πατὴρ τοῦ σημερινοῦ δωρητοῦ Πάντο Παπᾶ).

Ποπᾶ Ἀθανάσιος Οἰκονόμου ἀπὸ χωρίον Σελεῖο ἐφημέριος καὶ διδάσκαλος. Ἀρχιμανδρίτης Ζηνόβιος.

Οἰκονόμος Παπᾶ Χρῆστος.

Ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως ὁ σημερινὸς ναὸς εἶνε «ρυθμοῦ βασιλικῆς» ἐνῷ ὁ παλαιὸς τοιοῦτος ἦτο μὲ χαγιάτι, κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἐποχῆς, καὶ χωμένος κατὰ τὸ πλεῖστον μέσα εἰς τὴν γῆν, ὥστε ὁ εἰσερχόμενος ἐν αὐτῷ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κατέλθῃ πολλὰ σκαλοπάτια ἐσώ-κῆς πέτρῃνης σκάλας.

(2) Βλέπε ἐπιγραφὴν ἀνιστορήσεως ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

(3) Βλέπε Ἡπειρ. Χρον. Ἔτος Ε' Τ. Α. καὶ Β. σελ. 93.

(4) Βλέπε Ἡπειρ. Χρον. Ἔτος Ε' Τ. Α. καὶ Β. σελ. 69—71 ἔτους 1930.

ΕΝΔΙΑΦ

ΑΛΗ

Μετὰ
στασιν
φωσιώ
Ἀλῆ.
Ἀπ'
λικτοι
νὲς το
Οἱ ἀγ
χουν ἔ
τοπικ
ἐύτητ
σαν δι
κατόπ
φους

Μόν
βοηθε
λὰ τί

Εἶν
σιᾶ.
Βιργί
βρῆκε
διαφ
νήργ
Ἀλητ
δηλ.

κὸν π
ἄν δ
Ἀλῆ
καὶ ἔ
Ὁ
ἀπὸ
πληρ
ποιή

«
φ
τ
σ
Δε

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΛΗΠΑΣΙΑΔΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΤΟΠΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΛ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΥ

Μετά την ὀριστικήν της ἐγκατά-
στασιν εἰς Τεπελένι ἢ Χάμκω ἀ-
φωσιώθη εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ
Ἀλῆ.

Ἀπ' ἐδῶ πλέον ἀρχίζουν ἀμεί-
λικτοι οἱ τοπικοὶ ληστρικοὶ ἀγῶ-
νές του διὰ τὴν ἐπικράτησίν του.
Οἱ ἀγῶνες του αὐτοὶ χωρὶς νὰ ἔ-
χουν ἄλλην σημασίαν ἐκτὸς τοῦ
τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν ὁ-
ξύτητα μὲ τὴν ὁποίαν διεξήχθη-
σαν δὲν μνημονεύονται ἀπὸ τοὺς
κατόπιν ἱστορικοὺς καὶ βιογρά-
φους τοῦ Ἀλῆ Πασῖα.

Μόνο ἡ λαϊκὴ παράδοσις μᾶς
βοηθεῖ καὶ ὁ Χατζῆ Σεχρέτης. Ἀλ-
λὰ τί εἶναι ὁ Χατζῆ Σεχρέτης;

Εἶναι ὁ Βιργίλιος τοῦ Ἀλῆ Πα-
σιᾶ. Ὅπως ὁ Αἰνείας βρῆκε τὸν
Βιργίλιον ἔτσι καὶ ὁ Ἀλῆ Πασῖας
βρῆκε τὸν Χατζῆ Σεχρέτη. Μὲ τὴ
διαφορὰ ὅτι ὁ Ἀλῆ Πασῖας.... συ-
νήργησε εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς
Ἀληπασιάδος, π ο ὁ κ α ἰ π ο ὁ
δηλ. εἰς πολλὰ μέρη ὅλο τὸ Ἐπι-
κὸν ποίημα τοῦ Χατζῆ Σεχρέτη
ἂν δὲν εἶναι καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ
Ἀλῆ εἶναι ὅμως.... διωρθωμένον
καὶ ἐπηυξημένον ἀπ' τὸν ἴδιον!

Ὁ Χατζῆ Σεχρέτης κατήγετο
ἀπὸ τὸ Δέλβινο, ὅπως ὁ ἴδιος μᾶς
πληροφορεῖ εἰς τὸν πρόλογον τοῦ
ποιήματός του.

«Χατζῆ Σεχρέτης γράφομαι
φτωχὸς ἀπ' τὸ σεβντᾶ μου
τὸ Δέλβινο ν' ἢ πατρίδα μου
σὰς λέγω τὸνομά μου.

Δελβινιώτικο εἶναι καὶ τὸ ἰδίω-

μα, ποὺ μεταχειρίζεται ὅπως θὰ
ἰδοῦμε παρακάτω.

Οἱ στίχοι τοῦ αὐτοσχεδιάσματα
πρόχειρα τῆς στιγμῆς δὲν ἔχουν
πολύ τέχνη, μὰ ἔχουν ἐμπνευση
θαυμαστή, ζωηρότητα εἰκόνων καὶ
δείχνουν περιγραφικὴ δύναμι ξε-
χωριστή. Ἀσφαλῶς ὁ Χατζῆ Σε-
χρέτης θὰ ἀποτελοῦσε μέλος ἀπὸ
τακίμι ἐγγχωρίων ὀργανοπαικτῶν,
ποὺ θάπαιζε μπουζοῦκι ἢ λαβου-
το, ἢ ντέφι.

Ἡ εὐχέρεια ἢ στιχουργικὴ, συνή-
θης καὶ εἰς τοὺς σημερινοὺς γύ-
φτους τῆς Ἡπείρου, ποὺ σκαρῶ-
νουν ὠραία πρόχειρα τραγούδια,
ἰδίως ἀφηγήσεις κατορθωμάτων
τῶν προυχόντων τῶν χωρίων θὰ
ἔκαμε ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἀλῆ Πα-
σιᾶ. Ἐκτοτε ἔμεινε καὶ αὐτὸς στὰ
σεράγια τοῦ Τεπελενίου καὶ ὕστε-
ρα τῶν Ἰωαννίνων μαζί μὲ ἄλ-
λους τυχοδιώκτες παρασίτους καὶ
σὰ λυρὰ ρ ῆ ς τραγουδοῦσε τὰ
κατορθώματα τοῦ υἱοῦ τῆς Χάμ-
κως.

«Καθ' ἃ μοὶ διηγήθη ὁ μακαρί-
της Ἀθ. Λιδωρίκης, λέγει ὁ Σά-
θας εἰς τὰς ἱστορικὰς τοῦ διατρι-
βάς, ἐτέρπετο ὁ σατράπης ἀκού-
ων ἀναγινωσκόμενον τὸ ποίημα
τοῦ Χατζῆ Σεχρέτη, τὸν ὁποῖον
πολλάκις διέτασσε νὰ προσθέσῃ
λεπτομέρειαν τινὰ διαφυγοῦσαν
τὴν προσοχὴν αὐτοῦ».

Τὸ ποίημα αὐτὸ τοῦ Χατζῆ Σε-
χρέτη—ἀπὸ 10000 στίχους—παρα-
μένει ἡ μοναδικὴ πηγὴ διὰ τοὺς

πρώτους αγώνες του 'Αλῆ, πού ἐλάχιστα ἀσχολήθηκε ἡ ἱστορία καί ξεχωρίζει σάν δημοτικό ἐπικό τραγούδι μὲ πολλοὺς ἰδιωματισμούς καί πλῆθος Τουρκικὲς καί 'Αλβανικὲς λέξεις.

Ὁ Leake λέγει ὅτι τὸ ποίημα αὐτὸ εἶναι τὸ αὐθεντικώτερο μνημεῖον τοῦ βίου τοῦ 'Αλῆ. Μὰ καί ὁ Holland ἔχει ἀξιοσημείωτον γνώμην. «Περὶ τῆς πρώτης, λέγει, νεότητος τοῦ 'Αλῆ οὐδεμία ἄλλη πηγὴ ὑπάρχει, ἐκτὸς ἐθνικῶν ᾠμάτων καί παραδόσεων. Ἐκτενὴ τῆς περιόδου ταύτης ἱστορίαν ἔγραψεν εἰς ἑμμετρον λόγον Ἀλβανὸς τις ἐν χυδαίᾳ Ἑλληνικῇ.

Τὸ ποίημα τοῦτο θ' ἀποτελέσῃ πολύτιμον συμβολὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐσωτερικῶν ἐπαναστάσεων, αἵτινες ἐκλόνισαν τὴν Ἠπειρόν καί τὴν Ἀλβανίαν».

Ὁ Χατζῆ Σεχρέτης δὲν «ἔγραψε» διότι ἦταν ἀγράμματος ἐντελὼς. Ὁ Χατζῆ Σεχρέτης τραγούδησε. Καί τὰ τραγούδια του ἀντεγράφησαν.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦ ἔπους τοῦ Χατζῆ Σεχρέτη, πού εἶναι εἰς τὴν Ἑθνικὴ Βιβλιοθήκῃ ἀνήκε εἰς τὸν Ἀθ. Λιδωρίκη, γεροῦσιαστήν, πρῶην γραμματικὸν καί σφραγιστοφύλακα τοῦ 'Αλῆ Πασιᾶ. Εἰς χεῖρας τοῦ περιῆλθε ἀπὸ τὸν Ἰωαννίτην διδάσκαλον Ἀθ. Ψαλίδαν.

Ἐκτὸς αὐτῶν καί μερικαὶ σημειώσεις τοῦ Γεωργίου Τούρτουρη πρὸς τὸν Καλαρρυτιῶν καί συνδεδεμένου μὲ τὸν 'Αλῆ, μὴ μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι βοηθοῦν εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν πρώτων χρόνων τῆς ἐξορμήσεώς του.

Εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν ὁ 'Αλῆς ἀρχισε τὸ ληστρικὸν τοῦ στάδιον. Εἶχε στρατολογήσει Τόσκιδες καί Λιάμπιδες καί, μὲ τὴν συμμορίαν τοῦ ἔγινε ὁ φόβος ὅλης τῆς περιο-

χῆς χριστιανῶν, ἀλλὰ καί Μουσουλμάνων ἀκόμη.

Ἡ περιφέρεια Ρίζης μὲ τὸ 'Ερίντι, τὴν Κάρανη, τὸ Κακόζι, ἡ Λέκκη, τὸ Χόρμοβο, τὸ Γαρδίκι, ἡ Χουμελίτσα, Τριμποῦκι καί Χουντουκοῦκι καθὼς καί ἡ περιφέρεια Ζαγοριάς, Σέπερη, Νίβανη, Λεϊάρη, Ζέη πολλὰς φορές ἐδοκίμασαν τὴ δύναμιν τῶν ὀπλῶν του.

Ἦταν τόσα τὰ δεινὰ τῶν ραγιαδῶν ὥστε τὸ ποτῆρι ἐξεχείλισε. Πρῶτοι οἱ κάτοικοι τῆς Ζαγοριάς παρεπονέθησαν εἰς τὸν Κούρτ Πασιᾶ (1) τοῦ Βερατίου.

Κατὰ τὸν Σεχρέτην οἱ Ζαγοριανοὶ παραπονούμενοι εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ Βερατίου ἐξέθεσαν τὰ δεινὰ καί ἐζήτησαν τὴν προστασίαν του:

«Τοῦ εἶπαν ἀμὰν τοῦ Κούρτ Πασιᾶ τὸν πόνο μας θὰ ποῦμε
'Απ' ἐδῶ κεῖθε καί μπροστὰ
θὰ πᾶμε νὰ πνιγοῦμε
'Αλῆ Βελῆς ἀπέρασε
προχθὲς ἀπ' τὰ χωριά μας
φαρμάκι μᾶς ἐπότισε
ἐμᾶς καί τὰ παιδιά μας
'Εμεῖς θὲ νὰ σκορπίσωμε
τί δὲν τὸν νταγιαντοῦμε (2)
Νὰ βροῦμε τόπο πουθενὰ
νὰ πᾶμε νὰ σταθοῦμε
Κι ἂν ἀγαπᾷς, ἀφέντη μας,
καί θέλεις τὸν ραγιά σου,
Πρέπει ν' ἀποκουμπήσωμε
στὴ ροῦγα, στὰ φτερά σου
Καί κάμε τὸ πρεπούμενο
αὐτὸ πού σοῦ τυχαίνει
Καί ζάπως το, τοῦπανε
ἐσὺ τὸ Τεπελένι.

Ὁ Κούρτ ὑπεσχέθη προστασίαν. Καί εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχέσεών

1) Κούρτ τουρκιστὶ σημαίνει λύκος· παρὰ τὴν σημασίαν αὐτὴν τοῦ ὀνόματός του ὁ τοπάρχης αὐτὸς τοῦ Βερατίου ἦταν ἀγαθώτατος καί προστάτος.

2) νταγιαντοῦμε=ὑποφέρομε.

του
στρο
σύλλ
ἀπα
Βε
τζῆ
πρά
'Αλῆ
ὅτι
ἀπει
'Η
χῆς
πρὸς
ἡ πρ
τὸ μ
τορῆ
σολο
σας
Πρ
ἀλλ
Πασ
τῶν
τὸν
καί
λοξ
νος
'Αλῆ
σιᾶ
σε ὁ
καί
θυγα
νοεῖ
ἡ Μ
ὅτα
ἐκλε
προ
λῶν
λῶν
'Αλῆ

του αὐτῶν ἀπέστειλε ἀρκετοὺς στρατιώτας του καὶ ἐπέτυχε τὴν σύλληψιν τοῦ ληστάρχου καὶ τὴν ἀπαγωγὴν του εἰς Μπεράτι.

Βεβαίως ὁ βιογράφος του, Χατζή Σεχρέτης ἀλλοιῶς ἐκθέτει τὰ πράγματα, ὅτι δῆθεν ἐξηπατήθη ὁ Ἀλῆς μὲ ἐπιστολὴν τοῦ Κούρτ καὶ ὅτι ἀπελύθη ὕστερα χάρις εἰς τὰς ἀπειλὰς τῆς Χάμκως.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ τοπάρχης τοῦ Βερατίου ἐφάνη αὐστηρὸς πρὸς τὸν νεαρὸν λήσταρχον, ποὺ ἢ πρόωρος δρᾶσις του ἔδινε ὅλον τὸ μέτρον τῶν μελλοντικῶν κατορθωμάτων του καὶ μόνον ἢ μεσολάβησις ἰσχυρῶν φίλων τὸν ἔσωσε.

Πρᾶγμα παράδοξον συνέβητότε· ἀλλ' εὐκολοεξηγήτην. Ὁ Κούρτ Πασιᾶς ἐξετίμησε τὸ κρᾶμα αὐτῶν παραδόξων χαρισμάτων εἰς τὸν Ἀλῆν. Ἡ «μπέσα» εἶχε δοθεῖ καὶ εὐχαρίστως παρεσχέθη καὶ φιλοξενία. Ἐμείνε λοιπὸν ξενιζόμενος κατὰ τὰ Ἀλβανικὰ ἔθιμα ὁ Ἀλῆς εἰς τὸ σεράγι τοῦ Κούρτ Πασιᾶ ἀρκετὸν καιρὸν. Τότε ἀγάπησε ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοσις καὶ τὴ Μαριάμ, τὴν Πασιοπούλα, θυγατέρα τοῦ Κούρτ Πασιᾶ. Ἐννοεῖται ὅτι τὴν σημασίαν ἔδωσε ἡ Μαριέμ στὸν ἔρωτα αὐτὸν ὥστε ὅταν ἀργότερα τῆς ἐζήτησαν νὰ ἐκλέξει μετὰ τῶν γαμπρῶν ἐπροτίμησε τὸν Ἰσμαήλ Μπέην Αὐλωνίτη ἀπὸ εὐγενῆ οἴκου τῆς Αὐλῶνος ἀντὶ τοῦ κοινοῦ Λιάμπη Ἀλῆ.

Ἀκολουθῶς ὁ Ἀλῆς μετὰ τὴν ἀποτυχία καὶ τῆς ἀποπείρας αὐτῆς ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μπεράτι δώσας τὴν ὑπόσχεσι εἰς τὸν ἀγαθὸν Κούρτ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ συνεχίσῃ τὰ ληστρικά του κατορθώματα.

Προηγούμενως μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ κάμωμεν λόγον διὰ τὸν Τσοὺς Πρίφτην.

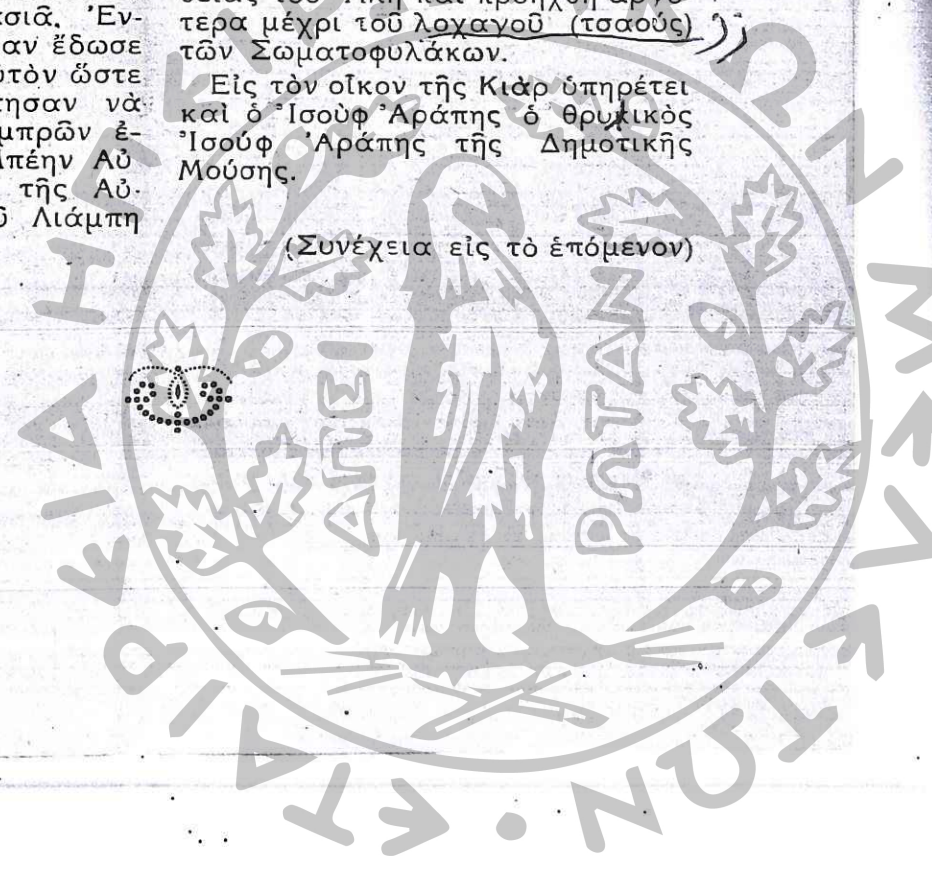
Τὸ ὄνομα αὐτὸ φέρουν πολλοὶ οἰκογένειαι ἰδίως Ἀλβανοφῶνων χωρίων, ὅπως πολλοὶ χριστιανικοὶ οἰκογένειαι Ἑλληνοφῶνων χωρίων φέρουν τὸ ὄνομα Παπᾶς. Ὁ λόγος εἶναι καταφανής. Πρόγονοι τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν ἐχρημάτισαν ἱερεῖς. Καὶ ὁ Τσοὺς Πρίφτης ἦτο υἱὸς τοῦ Παπακώστα Δήμου ἱερέως τοῦ χωρίου Χορμόβου.

Ἐκ τῆς οἰκογενείας αὐτῆς εἴλκε τὸ γένος ὁ αἰμίνηστος, ὡς εἶπομε Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος καὶ ὁ ἀγρίως κατακρεουργηθεὶς πρὸ ἐτῶν Παπαδημήτρης ἱερεὺς τοῦ χωρίου Νοκόβου.

Ὁ Τσοὺς Πρίφτης μικρὸς μῆκε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Κιάρκας τῆς θείας τοῦ Ἀλῆ καὶ προήχθη ἀργότερα μέχρι τοῦ λοχαγοῦ (τσαοῦς) τῶν Σωματοφυλάκων.

Εἰς τὸν οἶκον τῆς Κιάρ ὑπηρετεῖ καὶ ὁ Ἰσούφ Ἀράπης ὁ θρυλικὸς Ἰσούφ Ἀράπης τῆς Δημοτικῆς Μούσης.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΡΑΝΙΟ ΠΟΥ ΧΡΩΣΤΟΥΣΕ

† ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Ἡ Λεφτοκαρυὰ εἶναι ἓνα χωριό ἀπὸ τὰ περίφημα δεκάξη χωριά τῆς Ἐπαρχίας Φιλιατῶν, ποῦ εἶταν κεφαλοχώρια ὡς τὰ 1863 καὶ τ' ἄρπαξαν ἀπὸ τότε κι' ὕστερα οἱ Φιλιακιῶτες Ἀγάδες : Ντεμᾶτες καὶ Σεϊκᾶτες, καὶ τᾶκαν ἡ «διὰ τῆς βίας» τσιφλίκια τους ὡς τὰ 1913, ποῦ λευθερώθηκε ἡ Ἡπειρος, ἀπὸ τὴν ἀντίχριστη Τουρκία, καὶ δὲν τόλμησαν πλεὶς οἱ Ἀγάδες νὰ πατήσουν τὸ πόδι τους σ' αὐτὰ τὰ χωριά ὡς ἰδιοχτῆτες.

Ἀγᾶς, δηλαδὴ ἀφέντης σ' αὐτὸ τὸ χωριό, τὴν Λεφτοκαρυὰ, ἦταν μὲ πεντέξη ἄλλους μαζῇ, κι' ὁ Μέτε Ντούτσις (1) ποῦ λέγονταν ἐπίσημα Μεχμέτ Ἀγᾶς Ντινός, κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς ραγιάδες του, δηλ. ἀπὸ τοὺς γεωργούς του, εἶταν ὁ Λάμπρος ὁ Βενέτης — ἀποικὸς ἀπὸ τὸ Μαλουνί — κι' αὐτὸ ἀπὸ τὰ δεκάξη χωριά. Ἐνα γραφικὸ χωριό, μέσα σ' ὁμορφιὰ βουνά καὶ λόγγους, ποῦ δὲν εἶχε πολλὴ γεωργήσιμη γῆ, κι' ὅσα παιδιά ἀπ' αὐτὸ τὸ χωριό εἶχαν ζῆλο νὰ ἐργασθοῦν καὶ νὰ προκόψουν, ἢ πῆγαιναν σὲ τὴν ξε-

τητεῖα ἢ κατάφευγαν σ' εὐφορώτερα χωριά, ὅπου εὕρισκαν καλὰ χωράφια νὰ δουλέψουν.

Ὁ Λάμπρος ὁ Βενέτης, ὄντας τίμιος καὶ ἐργατικὸς ἄνθρωπος, πρόκοψε στὴ Λεφτοκαρυὰ, κι' ὅλοι οἱ Μαλουνιώτες εἶχαν γύρισμα στὸ σπίτι του, πηγαίνοντας στὰ Γιάννινα, ἢ ἐρχόμενοι ἀπὸ ἐκεῖ. Ἀπόκτησε παιδιά καὶ κορίτσια, ἔκανε ἀρκετὰ γιδοπρόβατα, γελᾶδια φορᾶδια κι' ἄλλο βιό, ἐσώδευε πολλὰ γεννήματα κι' ἔφτασε νὰ γένῃ, ὁ πρῶτος νοικοκύρης τοῦ χωριοῦ. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν σύμφερε στὸν Ἀγᾶ του, τὸν Μέτε Ντούτσι καὶ σ' ὅλους τοὺς ἄλλους Ἀγάδες τῶν Φιλιατῶν, ποῦ ἠθελαν τοὺς ραγιάδες τους, γυμνοὺς, ξεσκουφωτοὺς, ξεπόδετους, καὶ πεινασμένους γιὰ νὰ μὴν εἶναι ἱκανοὶ νὰ σηκώσουν κεφάλι.

— Οὐ Ντινᾶ (1) ἔλεγαν πᾶσι ραγιάδες μὲ γιδοπρόβατα, μὲ γελᾶδια μὲ φορᾶδια, μὲ γεννήματα μὲ χορήματα μὲ βιό ;

Μὲ μιὰ συκοφαντίαν πρὸς τὴν Τουρκικὴ Διοίκηση τῶν Φιλιατῶν, ποῦ ἦταν πάντα τυφλὸ δογανὸ τῶν Ἀγάδων, τὸ πρῶτο τὸ παιδί τοῦ Λάμπρου τοῦ Βενέτη, μὲ τὰ γαυποιάτικα τὰ φορέματα

1) Αὐτός, ὅταν ἔγεινε Ἑλληνικὸ τσιούλωσε τ' αὐτιά του, ἀλλ' ὅταν κατέλαβαν τὴν ἐπαρχία Φιλιατῶν οἱ Ἴταλοί, σήκωσε πάλι κεφάλι καὶ θυμήθηκε τὰ παλιά του καὶ γι' αὐτὸ ἔφαγε στὸ τέλος τὸ κεφάλι του.

(1) Ἀλβανικὴ ἔκφραση: Πρὸς Θεοῦ, πρὸς Διός !

ἀκόμα
ρήθη
νύπα
ἔται
ἀνέμο
ὁ ἥλι
νύφη
κό τη
του τ
ξενητ
τὸ δ.
ἀδελφ
«
ἄλλο
τὰ γι
τη σέ
ἔδω
δογα
ναν
ναχά
Τι
φορο
εἶχε
χία
κανε
δαίμ
του,
Μ
ἀπὸ
του
σπα
μιὰ
—
νὰ σ
τὰ ἔ
κολι
«
τὰ τ
ἄλλο
Δ
Βεν
εὐχο
ἀντ
πᾶς
χρε
στε
βόλ

ακόμα, τριῶν μερῶν γαμπρός, κατηγορήθηκε ὡς «κρυμίας» δηλ. ὡς ὄργανο ἀνυπαρχτης Ἑλληνικῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐταιρείας, καὶ ἐξωρίστηκε ἐπὶ ζωῆς κατ' ἀνέμου, μέσα στὴν Ἀραπιά, ποῦ ψένει ὁ ἥλιος τὸ καρβέλι του καὶ γύρισε ἡ νύφη μὲ τὰ τέλια στὸ κεφάλι στὸ πατρικό της γιὰ πάντα, σὰν χήρα, τὸ δεύτερό του τὸ παιδί πῆρε τὰ μάτια του γιὰ τὴν ξενητεία ἀπὸ τὸν φόβο, μὴν πάθῃ καὶ αὐτὸ ὅ,τι εἶχε πάθει καὶ ὁ μεγαλύτερός του ἀδελφός, καὶ τὸ τρίτο τοῦ πέθανε.

«Ἐπαθες ἓνα κακό;» «Καρτέρει καὶ ἄλλο» λέει μιὰ παροιμία. Ἔτσι, ἔπесαν τὰ γιδοπρόβατα τοῦ Λάμπρου τοῦ Βενέτη σὲ ξένα χέρια, καὶ ἄλλα ἔκλεψαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλα ἄρπαξαν ἀπ' ἐκεῖ τὰ τυφλά ὄργανα τῶν Ἀγάδων, ὥσπου δὲν τῶμειναν πλείότερα ἀπὸ δεκα κεφάλια μοναχά.

Τὸ ἴδιο ἔπαθαν καὶ τὰ γελάδια καὶ τὰ φοράδια, καὶ τὰ γεννήματα. Θαρεῖς καὶ εἶχε φθονήσει Δαίμονας ὅλην τὴν εὐτυχία τοῦ Λάμπρου τοῦ Βενέτη, καὶ τὴν ἔκανε μαύρη δυστυχία καὶ ἀληθινὰ σωστὸς δαίμονας ἀπὸ τὸν Ἀδὴ εἶταν ὁ Ἀγᾶς του, ὁ Μέτε Ντούτσιες!

Μιὰ μέρα πνιγμένος ὁ Μέτε Ντούτσιες ἀπὸ τὴν εὐτυχία του, πῶβλεπε, τὸν ραγιά του τρισδυστυχισμένον, ὅπως καὶ τὸ προσπαθοῦσε καὶ ἐπιθυμοῦσε, τοῦ φώναξε μιὰ μέρα καὶ τοῦ εἶπε :

—Θέλεις νὰ σοῦ κάνω τὴν καλωσύνη, νὰ σοῦ δανείσω χίλια γρόσια, πρὸς τρία τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα, διάφορο, γιὰ νὰ ἐνκολεθῇς ν' ἀγοράσῃς ὅ,τι σοῦ χρειάζεται;

Ὅλη ἡ καλωσύνη τοῦ Ἀγᾶ εἶταν γιὰ τὰ τρία τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα καὶ ὄχι γιὰ ἄλλο τίποτε.

Δέχτηκε τὴν πρόταση ὁ Λάμπρος ὁ Βενέτης ὡς εὐεργεσία τοῦ Ἀγᾶ του, τὸν εὐχαρίστησε, ἔλαβε τὰ χίλια γρόσια, ποῦ ἀντιπροσώπευαν δέκα λίρες τούρκικες, πάρα κάτι, καὶ ἔδωκε τὸ ἀπαιτούμενο χρεωστικὸ ὁμολόγο, ἀρχίζοντας νὰ πιστεύῃ ὅτι ἔχουν καμμιὰ φορὰ καὶ οἱ Διὰβόλοι ἀγγελικὲς στιγμές.

Αὐτὸ τὸ ποσὸ τὸ μεταχειρίστηκε ὁ Λάμπρος ὁ Βενέτης γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἓνα ζευγάρι βώδια, γιὰτὶ τοῦ εἶχε φάγει ὁ λύκος τὸ ζευγάρι του, δύο βώδια σὰν ἀστέρια, ποῦ τὰ θαυμάινονταν ὅλη ἡ Λεφτοκαρυά, ἡ Ραβεννή, ἡ Μπράνια καὶ τὸ Κοῦτσι, τὰ περὶχωρα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δουλέψῃ τὰ χωράφια του, γιὰ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὸς τὸ ψωμί του, καὶ ὁ Ἀγᾶς τ' ἀποκομμένο γεώμορό του, τὸ λεγόμενον «κεσίμι», καὶ νὰ δίνῃ καὶ δὲν δίνῃ τὸ χωράφι, καὶ τὰ τριακόσια ἐξήντα γρόσια του, πῶς νὰ χρονικῶς ὁ τόκος τῶν χιλίων γροσιῶν, ποῦ τοῦχε δανείσει πρὸς τρία τὰ ἑκατὸ τὸ μῆνα.

Πέρασαν πέντε ἀκέχεια χρόνια, ἀπὸ τότε, ποῦ σκαβε τὴν γῆ ὁ Λάμπρος ὁ Βενέτης μὲ τ' ἀλέτρια του, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ θρέψῃ τὸ σπίτι του, νὰ δώσῃ τ' ἀποκομμένο γεώμορο τὸ «κεσίμι», χαράτσι τῆς γῆς, καὶ τοὺς τόκους τοῦ δάνειου, ἀλλὰ δὲν κατώρθωνε οὔτε τὸ σπίτι του νὰ καλοθρέψῃ, σὰν ἄλλοτε, καὶ οὔτε τὸ κεσίμι καὶ τοὺς τόκους τοῦ Ἀγᾶ νὰ πληρώσῃ ἀκερία.

Τότε τὸν ἐσφίξε πολὺ ὁ Ἀγᾶς γιὰ τὸ χρέος καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὸν καρτέρῃ γιὰ ἄλλη χρονιά πλεῖο! Τὶ νὰκανε τότε ὁ καῦμένος ὁ Λάμπρος ὁ Βενέτης; Πούλησε ὅσα γιδοῦκα καὶ προβατάκια τοῦ εἶχαν μείνει ἀκόμα, πούλησε τὰ βώδια καὶ τὰ χαλκώματα τοῦ σπιτιοῦ του, πούλησε ὡς καὶ αὐτὴ τὴν κάπα τοῦ ἀκόμα, ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, καὶ ἔμεινε μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα, ποῦ λέει ὁ λόγος, δανείστηκε καὶ ἀπὸ ἓναν συγγενῆ του ὅ,τι μπορούσε νὰ δανειστῇ γιὰ ν' ἀποξοφλήσῃ τὸ χρέος του πρὸς τὸν Ἀγᾶ, καὶ ὅσα χρήματα οἰκονόμησε ἀπ' ὅλα αὐτά, τὰ πῆγε ὅλα στὸν Ἀντίχριστο.

—Πᾶρ'τα ὅλ' Ἀγᾶ μου! (τοῦ εἶπε) γιὰ νὰ ξεπλερωθῇ τὸ χρέος μου, καὶ νὰ μὴν σ' ἔχω ἀπανωθιό μου βάρος, σὰν βουνό, καὶ μένα ἄς μὲ πάρῃ τὸ ποτάμι! Ἔβγαλε ὁ Ἀγᾶς τὸ τζιουλμπενί (1)

1) Σημειωματάριο, χαρτοφυλάκιο.

του, ένα είδος φορητό κατάστιχο, ηύρε την μερίδα του χρεώστη του, έβαλε τόν τόκο στο κεφάλι πρὸς τρία τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα, καὶ τόκο· σὸν τόκο καὶ βρῆκε χρεωστούμενα γρόσια τέσσερες χιλιάδες ἑξακόσια πενήντα δυὸ καὶ μισά. Τὶ γέν- νο, πῶχουν κάνει ἐκεῖνα τὰ χίλια γρόσ- σια, ἀπανωθιὸ σὲ πέντε χρόνια !!!

— 4.652 γρόσια καὶ μισὸ κάνει τὸ χρέος σου Λάμπρο !

Τοῦ εἶπε ὁ Ἀγᾶς, ὁ Μέτε-Ντούτσιες.

— Σὰν πολλὰ εἶν' Ἀγᾶ μου !

Τόλμησε νὰ εἰπῇ ὁ δύστηνος ῥαγιαῖς.

— Τόσα εἶναι, σωστά ! (τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ ὁ Ἀγᾶς). Δὲν εἶμαι κλέφτης ἐγὼ νὰ σὲ καταχραστῶ σὸ λογαριασμό. Εἶ- μαι ἀγᾶς καὶ τίμιος κι ὅ,τι σοῦ παίρνω, σοῦ τὸ παίρνω μὲ τὸ δίκιο τοῦ λογαρια- σμοῦ.

Βγάζει ὁ καϋμένος ὁ Λάμπρος ὁ Βε- νέτης καὶ δίνει τοῦ ἀκαρδίου Ἀγᾶ λίρες τούρκικες κι' ἐγγλέζικες, ναπολεόνια, με- τζίτια, καὶ τέταρτα μετζιτιοῦ καὶ μερι- κα μονόχροσα.

Τὰ λογαριάζει ὁ Ἀγᾶς μὲ χαρὰ Σάυ- λωκ : χίλια, δύο χιλιάδες, τρεῖς χιλιάδες πεντακόσια, τέσσερες χιλιάδες ἑξακόσια σαράντα ἑφτά γρόσια καὶ μισό.... Χαίρε- ται ὁ Ἀγᾶς, ποῦ παίρνει τόσα χρήματα κι' ἀπελπίζεται ὁ δύστηνος ραγιαῖς, γιατί ἤλπιζε νὰ τοῦ περισσέψουν τετρακόσια ὡς πεντακόσια, ὅσα θὰ τοῦ χρειάζονταν γιὰ νὰ πάρῃ τῶν ὀματιῶν του νὰ φύγῃ γιὰ τὴν ξενητεία, ῥίχνοντας μαύρη πέ- τρα πίσω του, κι ἔμεινε τώρα, «σὰν τὴν σταλαματιά ἀπὸ τὸ δέντρο» χωρὶς ἕνα λειανὸ στὴ σακκοῦλα του, χωρὶς ραμμιὰ ἐλπίδα στὴν καρδιά του ! Εἶταν τέτοια καὶ τόση ἡ πίκρα τῆς καρδιάς του, ποῦ καὶ φεῖδι, ἂν φτυοῦσε σὸ στόμα του θὰ τὸ φαρμάκωνε.

— Καὶ πέντε γρόσια ἀκόμα, Λάμ- προ, (μούγκρησε χαρούμενος ὁ τύραννος)

γιὰ νὰ σοῦ δώκω τὸ χρεωστικό σου, νὰ ξεφλήσωμε μιὰ γιὰ πάντα.

Ποῦ νὰ τὰ βρῶ, Ἀγᾶ μου, τὰ πέντε γρόσια ποῦ μοῦ ζητᾶς ἀκόμα ; Σοῦ τᾶ- κα ὅλα, ὅσα εἶχα ! Δὲν μᾶχει μείνει πλειά οὔτε σιάλι στὴ γλῶσσα ! Λυπήσου με σὲ περικαλῶ, καὶ δός μου, τὸ χρεω- στικό μου. Ἔτσι νὰ ζήσης ! Λυπήσου με !

— Θέλω ἀκόμα καὶ τὰ πέντε μου γρόσια !

Δὲν σοῦ δίνω τὸ χρεωστικὸ δμολόγῳ σου, ἂν δὲν μοῦ δώκης καὶ τὰ πέντε μου γρόσια. Ἐλεγε ὁ Μέτε-Ντούτσιες, σὰν Ἀγᾶς, κι' ἀπαντοῦσε ὁ καϋμένος ὁ Λάμπρο Βενέτης, σὰν ῥαγιαῖς, γερασμέ- νος παράκσιρα, ἀπὸ τῆς λύπης, πικρα- μένος ἀπὸ τῆς δυστυχίης παθιασμένος, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια.

— Δὲν ἔχω ἄλλα ! Ἀγᾶ μου, νὰ σοῦ δώκω ! Σοῦ τᾶδωκα ὅλα ὅσα εἶχα ! Ψυχὴ βασανισμένη μονάχα ἔχω τώρα, πᾶρ' τὴν κι αὐτήν, πρὶν φτερουγίσῃ μονάχη τῆς νὰ γλυτώσω !

— Θὰ σοῦ τὴν ἐπαιρῶ (τοῦ ἀπάντησε ὁ Μέτε Ντούτσιες μὲ σκληρότητα χίλιων δημίων) ἂν μπορούσα νὰ τὴν πουλήσω καὶ νὰ πάρω τὰ πέντε μου γρόσια, ποῦ μοῦ χρωστᾶς, ἀλλὰ τὶ νὰ τὴν κάνω τὴν ψυχὴ σου, ποῦ δὲν ἀξίζει τίποτε ;

Τέλος, ἐκεῖ, ποῦ ζητοῦσε ὁ Ἀγᾶς καὶ δὲν εἶχε νὰ δώσῃ ὁ Ραγιαῖς, ἕνας Λεφτο- καρίτης, ὁ Γιώργη-Νικόλας, ἀκούοντας αὐτὸν τὸν δραματικὸν διάλογο, μπῆκε στὴ μέση νὰ τοὺς συμβιάσῃ καὶ τὸ κα- τώρθωσε. Ἐδῶκε ὁ Ἀγᾶς τὸ χρεωστικὸ δμολόγο τῶν χιλίων γροσσιῶν καὶ πῆρε ἀπὸ τὸν χρεώστη του, τὸν Λάμπρο Βε- νέτη νέο δμολόγο γιὰ πέντε γρόσια, πρὸς πέντε τὰ ἑκατὸ τὸν μῆνα τόκο !

(Συνέχεια καὶ τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΙ ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΛΒΑΝΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. Κ. Π.

(Καίτοι άργά δημοσιεύομεν κατωτέρω άρθρον, ειδικού συνεργάτου μας, επί της οικονομικής κινήσεως μεταξύ Ελλάδος και Αλβανίας και επί των εισαγωγών εκάτερας προς την άλλην.

Αί μετά της γείτονος Αλβανίας έμπορικαί συναλλαγαι της Ελλάδος άν και δέν παρουσιάζουν, σοβαρόν όγκον κινήσεως, δύνανται να χαρακτηρισθώσιν ως αρκετά ικανοποιητικά, λαμβανομένου ύπ' όψει ότι τά προϊόντα, τά όποια ή μία χώρα αναγκαιοῦται εκ της άλλης είναι ελάχιστα και μικράς σημασίας. Κατά δεύτερον λόγον αι δυσκολίαι των μέσω του έσωτερικού μεταφορών λόγω έλλείψεως επαρκών συγκοινωνιακών μέσων, αποτελοῦν σπουδαίον πρόσκομμα διά την ανάπτυξιν έμπορικών συναλλαγών εις εύρυτέραν κλίμακα.

Η έξ Αλβανίας εισαγωγή έν Ελλάδι κατά τό έτος 1936 έσημείωσε τό ποσόν 22461 κεφαλών σφαγίων ζώων έν γένει και 3655 τόννους διαφόρων έμπορευμάτων συνολικής αξίας δρ. 29.431.000, ύποληφθείσα αρκετά της όμοιας εισαγωγής του προηγούμενου έτους 1935 ή όποια έσημείωσε τό ποσόν 24341 κεφαλών σφαγίων ζώων έν γένει και 12285 τόννους έμπορευμάτων διαφόρων συνολικής αξίας δρ. 52.603.000. Ητοι ή εισαγωγή του 1936 παρουσιάζει αναλογίαν 8 ο)ο επί έλλατον της εισαγωγής του προηγούμενου έτους διά τά σφάγια ζώα, 70ο)ο επί της εις τόννους ποσότητος και 44ο)ο έ-

πί της συνολικής αξίας των κατά τό έτος 1935 εισαχθέντων εκείθεν έμπορευμάτων.

Η σημειωθείσα κατά τό έτος 1936 μείωσις των εισαγωγών έν συγκρίσει προς τάς εισαγωγάς του 1935 προέρχεται εκ του γεγονότος ότι κατά τό έτος 1935 εισήχθησαν έξ Αλβανίας ποσότης 7621 τόννων άραβοσίτου αξίας 19 περίπου εκατομμυρίων δρ., περιπτώσεις βεβαίως εξαιρετική και μη δυναμένη να ληφθ ή ως βάσις διά την σύγκρισιν των αποτελεσμάτων. Επίσης κατά τό έτος 1935 ή Αλβανία εισήγαγε έν Ελλάδι 586 τόννους αύγών αξίας 12 και πλέον εκατομμυρίων δραχμών, έναντι 141 τόννων αξίας τριών εκατομμυρίων περίπου δραχμών εισαγωγής κατά τό 1936 και τουτο προήλθεν εκ του ότι ή γενική εισαγωγή αύγών έν Ελλάδι κατά τό έτος 1936 ήτο μικρά ύποληφθείσα κατά 58ο)ο εις ποσότητα της εισαγωγής αύγών κατά τό προηγούμενον έτος 1935.

Αντιθέτως ή προς την Αλβανίαν έξαγωγή ελληνικών προϊόντων κατά τό 1936 έσημείωσεν 1617 τόννους διαφόρων έμπορευμάτων αξίας 25.227.000 δραχμών, έναντι έξαγωγής 1122 τόννων αξίας 21.459.000 δραχμών του προηγούμενου έτους ήται με αναλογίαν αύξήσεως κατά 44ο)ο εις ποσότητα και 18ο)ο εις αξίαν.

Εξετάζοντες την κίνησιν της έξ Αλβανίας γενομένης έν συνόλω εισαγωγής έν Ελλάδι κατά την διρρεύσασαν δεκαετίαν 1927-

1936 παρατηρούμεν ότι τὸ ἀνώτερον ὄριον εἰσαγωγῆς τόσον εἰς ποσότητα ὅσον καὶ εἰς ἀξίαν ἐσημειώθη κατὰ τὸ ἔτος 1929, ἀντιστρόφως δὲ τὸ κατώτερον ὄριον με εἰσαγωγὴν μόλις 10 ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἀξίαν σημειοῦται τὸ ἔτος 1933.

Ὁ κατωτέρω παρατιθέμενος πίναξ μᾶς παρουσιάζει κατὰ κατηγορίας ἐμπορευμάτων τὴν γενομένην κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐν λόγω δεκαετίας 1927—1936 εἰσαγωγὴν Ἀλβανικῶν προϊόντων ἐν Ἑλλάδι.

Εἶδ. ἐμπ)τος Ποσότητες Ἀναλογία

Βόες ἀγελάδες Κεφ. 19075 4—ο)ο
Αἰγοπρόβατα » 434338 94—ο)ο
Χοῖροι » 1100 02—ο)ο
Ἴπποι Ἡμίονοι κλπ. 6806 15—ο)ο

Σύνολα » 461329 100—

Προϊόντα ζωοκ. Τόν. 1462 18—ο)ο
Αὐγά » 727 09—ο)ο
Ἀραβόσιτος κλπ. » 9833 12 7 ο)ο
Φασόλια » 2585 3 3 ο)ο
Ἐλαιοπυρῆνες » 6782 8 5 ο)ο
Καυσόξυλα » 13228 16 7
Ξυλάνθρακες » 42338 53—ο)ο
Ξυλεία » 672 0 8 ο)ο
Ἀσφαλτά » 137 0 2 ο)ο
Ἰχθυες νωποὶ » 185 0 2 ο)ο
Ἐμπορεύμ. διάφορα 1860 2 3 ο)ο

Σύνολον τόν. 79839 100

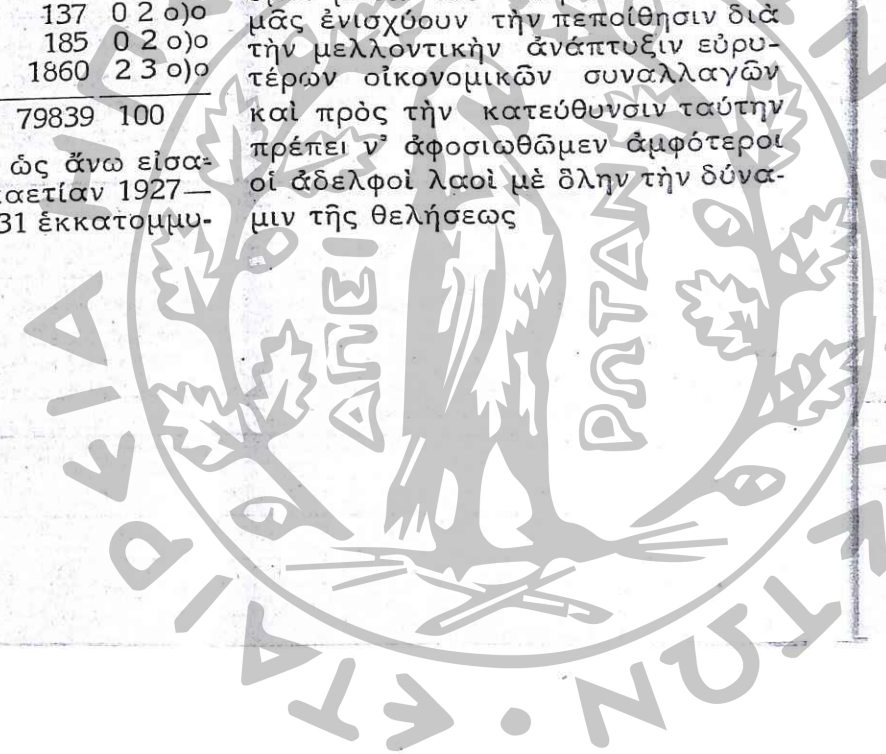
Ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν ὡς ἄνω εἰσαγωγῶν κατὰ τὴν δεκαετίαν 1927—1936 ἀνέρχεται εἰς 331 ἑκατομμυ-

ρίων δραχμῶν. Ἡ δὲ κατὰ τὴν ὁμοίαν χρονικὴν περίοδον ἐξαγωγή Ἑλληνικῶν προϊόντων εἰς Ἀλβανίαν συμποσοῦται εἰς 7068 τόννους διαφόρων ἐμπορευμάτων ἀξίας 121 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ἥτοι ἡσχέσις μεταξύ τῆς ἐξ Ἀλβανίας εἰσαγωγῆς πρὸς τὴν ἐκεῖ ἐξαγωγὴν μᾶς, μᾶς παρουσιάζει ἀναλογίαν 2 3/4 εἰς τὸ πολλαπλάσιον τῆς Ἑλλάδος.

Αἱ πρὸς τὴν Ἀλβανίαν ἐξαγωγαὶ συνίστανται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ μικρὰς ποσότητος Κοινὰκ, Ζύθου καὶ οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἀπὸ κοκκινόπιπερο, εἶδη Ζαχαροπλαστικῆς, ὑποστάθμην οἶνων, εἶδη ἐξ ὑάλου, τσιμέντο καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη εἰς μικρὰς ποσότητος. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν συγκοινωνιῶν μέσῳ τοῦ ἐσωτερικοῦ με γείτονα Ἐπικράτειαν, θὰ ἐπέφερον παράλληλον ἀνάπτυξιν τῶν μετὰ τὴν Ἑλλάδα ἐμπορικῶν συνναλλαγῶν, καθόσον πολλὰ προϊόντα ἐκείθεν καὶ κυρίως τὰ ζωοκομικὰ τοιαῦτα, εὐρίσκουν καλὴν ὑποδοχὴν εἰς τὰς ἑλληνικὰς ἀγοράς, καθὼς ἐπίσης καὶ ἀρκετὰ τῶν ἑλληνικῶν προϊόντων θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ εὑρουν λαμπρὰν κατανάλωσιν ἐκεῖ. Οἱ συγγενικοὶ δεσμοὶ μετὰ τοῦ Ἀλβανικοῦ λαοῦ μᾶς ἐνισχύουν τὴν πεποιθῆσιν διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀνάπτυξιν εὐρυτέρων οἰκονομικῶν συναλλαγῶν καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην πρέπει ν' ἀφοσιωθῶμεν ἀμφότεροι οἱ ἀδελφοὶ λαοὶ μετὰ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως

Η ΣΥ ΕΙΣ ΤΟ

Ὁ ἡμετέρος τρόπος τασμών γούστοι ποῦλες σωποί ρου. Ὁμαδὸς ὁμάδος σκαλον καὶ προῖτο ὁ κ. Αἰ ἐξεδεδυμέν τρίδος ρητήρισιαν Ἡ Αἰ κ. νη Μαμ Παπαοι Κτών, τση, Ζ Σκενδεροῦ, Εἰ Δις Καν Σούλα. Τὴν π. στου ἐγ. Ἑλληνισιν πειέ τικῆς τῆς ὁμάς ἱκανοποι Κατὰ νὰς ὥρα ὁμάς πρ. λεύκου εἰσῆλθε νὰθηναι βε τὸ δι. Μετα ἐσημεία

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΤΗΣ 4^{ΗΣ} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος συμμετέσχε κατὰ τὸν πλέον ἐμφανῆ τρόπον εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμόν τῆς ἐπετείου τῆς 4^{ης} Αὐγούστου. Δεκαεξ Ὀρειοπεριωτοποῦλες ἔλαβον μέρος ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ τμήματος τῆς Β. Ἡπείρου.

Ὁμαδάρχης τῆς Ὁρειοπεριωτικῆς ομάδος ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν χοροδιδάσκαλον κ. Σταμπολὴν ἐπροπόνησε καὶ προπαρασκεύασε τὴν ὁμάδα ἦτο ὁ κ. Σ. Ζαρπαλᾶς.

Αἱ ἐξῆς κ. κ. καὶ δεσποινίδες ἐν δεδυσμένοι μετὰ τὰς στολὰς τῆς Πατρίδος μας ἀπέσπασαν τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπισήμων μετὰ τὴν γνησίαν Ὁρειοπεριωτικὴν τὴν ἐμφάνισιν.

Αἱ κ. κ. Μαρίκα Τάλλιου, Ἑλένη Μαμμοπούλου καὶ αἱ δίδες Λ. Παπαοικονόμου, Ἀλ. Κτῶνα, Ἑλ. Κτῶνα, Ἀν. Δημητρίου, Ἑλ. Μέτση, Ζωζώ Ἀθανασιάδου, Ἀντ. Σκενδέρη, Ἑλένη καὶ Τασία Σταύρου, Εἰρήνη καὶ Ἑλεον. Γκικόντη, Δίς Καλύβα, Μαρίνα καὶ Θάλεια Σούλα.

Τὴν παραμονὴν τῆς 4^{ης} Αὐγούστου ἐγένετο ἡ γενικὴ δοκιμὴ. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπαρχία ἔδιδε ἐξέτασιν πειθαρχίας καὶ παραδειγματικῆς ὁργανώσεως. Ἡ ἐμφάνισις τῆς ομάδος μας ὑπῆρξεν ἐκτάκτως ἱκανοποιητικὴ.

Κατὰ τὰς πρώτας ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς 4^{ης} Αὐγούστου ἡ ὁμάς προπορευομένης τῆς κυανολεῦκου καὶ τοῦ Ὁμοδάρχου τῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸ κοσμοβριθὲς Παναθηναϊκὸν Στάδιον καὶ κατέλαβε τὸ δι' αὐτὴν ὁρισθὲν μέρος.

Μεταξὺ τῶν ομάδων, αἱ ὁποῖαι ἐσημείωσαν ἐπιτυχίαν ἡ ἡμετέρα

ὁμάς κατεῖχε θέσιν περιβλεπτον. Τόσον διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἀπὸ ἀπόψεως κάλλους καὶ ὠραιότητος τῆς Ἑθνικῆς ἐνδυμασίας, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ὠραίων καὶ γραφικῶν μας χορῶν. Ἡ ὁμάς μας κατ' ἐπανάληψιν ἀπέσπασε τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀρμοδίων.

Μετὰ τὸ πέραν τῆς ἐορτῆς παρετέθη ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κοινὴ ἐστίασις ὅλης τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Λαϊκὸν Γυμναστήριον. Ἐπηκολούθησαν ἄσματα καὶ Ἑθνικοὶ χοροί.

Τὴν Παρασκευὴν 6 Αὐγούστου πρωτοβουλία τῆς Πανηπειρωτικῆς Ἀδελφότητος Ἀθηνῶν μετὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου καὶ τῆς Ἐνώσεως Δελβινაკίου παρετέθη γεῦμα εἰς τὸ Σέσιλ τῆς Κηφισοῦ.

Τὸ περιβάλλον ὑπῆρξεν ἐκτάκτως συγκινητικόν.

Ὁ Πρόεδρος κ. Κ. Ζαρπαλᾶς εὐχαριστῶν τὰ κορίτσια διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν εἰς τὸν ἐορτασμόν, ἡ ὁποία ἀπῆτησε κόπους καὶ θυσίας καὶ χαιρετῶν τὰ κορίτσια τῶν λαϊκῶν ἀντιπροσωπειῶν τῆς Ν. Ἡπείρου εἶπε τὰ ἐξῆς συγκινητικά.

« Ἀγαπημένες κεπέλλες τῆς Ἀδελφῆς Ἡπείρου

Μετὰ ἀκράτητον συγκίνησιν ἀπὸ ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρὰν τοῦ ἔλαχεν εἰς ἐμὲ ὁ κλῆρος νὰ σᾶς ὑποδεχθῶ ἐκ μέρους τῆς ἀλυστρώτου ἀδελφῆς σας, ὡς ἐκπρόσωπος αὐτῆς, Σᾶς εὐχομαι τὸ «καλῶς ὦρισάτε». Αἱ ἀδελφαὶ σας ποῦ βρίσκονται πίσω ἀπὸ τὰ χωριά σας

ἀπὸ τὰ δικά τους μὲ παλμούς βα-
θυτάτης συγκινήσεως μαθαίνουν
πὼς καὶ σεῖς οἱ ἐλεύθερες ἀδελ-
φές των ἤλθατε στὴν πρωτεύουσα
γιὰ νὰ γιορτάσητε τὴν Ἐθνικὴν
ἐορτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου τὴν ἐορ-
τὴν τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλά-
δος καὶ νοερῶς σὰς στέλλουν ἀπὸ
κεῖ τὰ θερμὰ ἀδελφικά φιλιὰ των
ἀλλὰ καὶ λαχταροῦν γιατί κι' αὐ-
τὲς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι μαζί σας.

Κοπέλλες τῆς Ἡπείρου, ἐπιστρέ-
φουσαι στὰ χωριά σας, μὴ λησμο-
νῆται ὅτι πολὺ κοντά σας, οἱ ἀδελ-
φές σας σήμερα κλαῖνε, γιατί δὲν
εἶχαν καὶ αὐτὲς τὴν τύχη νὰ χα-
ροῦν καὶ νὰ τραγουδήσουν μαζί
σας στὸ Ἡπειρωτικὸ Στάδιο.

Κοπέλλες τῆς ἀδελφῆς Ἡπείρου
εἴμεθα ὅλοι συγκινημένοι ποῦ σὰς
ὕποδεχόμεθα, χαρούμενοι γιατί τὰ
καμάρια τῆς Ἡπείρου εὐρίσκονται
μαζί μας, μαζί μας ἐδῶ ποῦ ὑπάρ-
χει ἓνα ἄλλο κομμάτι, γεμάτο ἀ-
πὸ Ἡπειρώτισες καὶ Ἡπειρώτες,
ποῦ καὶ αὐτὸ εἶνε μία ἄλλη πα-
τρίς, μία ἄλλη Ἡπειρος συνδεде-
μένη στενὰ μὲ τὴν πραγματικὴν
Ἡπειρον, μὴ ξεχνᾶτε οὔτε τίς ἀ-
δελφές σας ποῦ κλαῖνε σήμερα οὔ-
τε τὴν Βόρειον Ἡπειρον.

Μαζὺ μὲ τοὺς πιὸ θερμούς χαι-
ρετισμούς μου σὰς εὐχομαι καλὸ
ταξίδι καὶ καλὴ τύχη. Στοὺς συ-
νοδούς σας τοὺς ἀδελφούς μας Ἡ-
πειρώτας, ποῦ εἶχαν τέτοια τύχη
νὰ συνοδεύσουν στὴν Πρωτεύουσα
τὰ βλαστάρια τῆς Ἡπείρου, ἀπευ-
θύνω ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν των τὴν
Βόρειον Ἡπειρον τοὺς θερμούς
χαιρετισμούς μου.

Ὁ Ἀθηναῖκός Τύπος γράφων
διὰ τὴν ἐορτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου
ἀφιέρωσε στήλας ὁλοκλήρους εἰς
τὴν συμμετοχὴν τῆς Ἡπείρου:

Ἰδιαιτέρως ἡ «Ἀκρόπολις» εἰς
τάς στήλας τῆς ὁποίας ἀνέκαθεν
τὰ πατριωτικά μας ζητήματα εἰ-

ρῆκαν προστασίαν παρακολουθή-
σασα δι' εἰδικοῦ συνεργάτου τῆς
τοῦ κ. Γεράνη τὴν Ἡπειρωτικὴν
ἐστίασιν τοῦ «Σέσιλ» τῆς Κηφισιάς
ἀφιέρωσε τὴν ἐπομένην ὁλόκληρον
τὴν 3ην αὐτῆς σελίδα.

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας με-
ταφέρομεν ἐκ ταύτης ὠρισμένας
περικοπὰς.

«Εἰς τὸ φυλλοκάρδι τὴν ἐπληξε
τὴν κοσμοπολιτικὴν, τὴν μοντέρ-
να Ἑλλάδα, ἡ ἀθάνατη Ἑλλάδα
τῆς φέρμελης καὶ τῆς φουστανέλ-
λας. Κατὰ τύχην ἡ ἐσκεμμένως
τὴν ἀντιμετώπισεν εἰς τὸ ἀριστο-
κρατικώτερον ἄντρον τῆς : Εἰς τὸ
«Σέσιλ» τῆς Κηφισιάς. Μία ὥραία
ιδέα τῆς Πανηπειρωτικῆς Ἀδελφό-
τητος, ποῦ παρέθεσε πλούσιον γεῦ-
μα εἰς τὴν λαϊκὴν ἀντιπροσωπεύ-
σαν τῆς ἀθανάτου Ἡπείρου, ἡ ὁποία
μετέσχεν εἰς τὴν ἀλησμόνητον ἐορ-
τὴν τοῦ Σταδίου, ἔφερε τὴν τελευ-
ταίαν αὐτὴν προχθὲς βράδυ μέχρι
τοῦ «Σέσιλ».

Μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ἀφίξεώς
τῆς, ἡ ὄψις τοῦ ξενοδοχείου διε-
τήρη ὅλην τὴν ἄτονὴν γαλήνην
του: Τὸ ἐμπριμέ, ὁ ταφτάς καὶ τὰ
λαμέ, ἐκυριάρχουν εἰς τὴν βεράν-
ταν καὶ τίς ταράτσες. Ἀβραὶ κυ-
ρία ἐλιντίζοντο εἰς τὰς ἀγκάλας
κομψῶν κυρίων, εἰς τοὺς ἤχους ἐ-
νὸς ποινικῶς κολασίμου ταγκό-
«σκότσε με», «πνίξε με» ἢ κἄτι
παρόμοιον. Ποιὸ πέρα, μερικὲς
παρέες ἦσαν ἀπορροφημέναι ἀπὸ
τὸ μπρίτζ. Καὶ τέλος λίγοι ρω-
μαντικοί, ἀπελάμβανον κατὰ μό-
νας τὴν γαλήνην τῆς θερινῆς νύ-
κτας ἐνῶ ἄλλοι, τὸ εἶχαν ἤδη «κό-
ψει δίπλα».

Ἡ Ἡπειρος εἰσῆλθε δειλὰ στὴν
ἀρχή. Ἐστάθη παράμερα διὰ νὰ
ἰδῇ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, πὼς διασκε-
δάξει ἡ πρωτεύουσα. Τὴν παρηκο-
λούθησε λίγο, τὴν εἶδε εἰς τὴν μο-
νοτονίαν τῆς τὴν θανατερῇ καὶ

τὴν ἐλυτ-
Λίγο ἀκόμ-
διὰ τὸ κο-
τῆς. Μωρὲ-
τῇ, ἡ παρ-
ἐκρατήθηκ-
ρε ἀπὸ τὸ
μαντήλι, ἡ
εἰς τὸν ἀέ-
ἓνα μεγάλ-

Ὁ λιχαν
τοῦ ἐμπήκε
ροντος τὸν
μὸς συντα-
γὴν καὶ οἱ
τα κορίτσι-
ρά, ἐκατὸν
πειρωτοποί-
σα εἰς τὸ
τῶν βαρυτ-
τιμημένης
θησαν τὸν
Καὶ τὸ ἐβρι-
φρεσκογυα-
δάπεδον πι-
καὶ τὸ ταβι-
ρὸς ἦταν κ-
νως, ἓνα τρ-
ἀπὸ αἰσθη-
Διαμαντάκ-
τικό :

Μωρὴ κα-
μέ τὰ πο-

στὴν πόρ-
Πότε μω-
καὶ πέτο

Χαμήλω-
νὰ κόψω-
γιὰ νὰ τ-
νὰ μοῦ ε-

Ἀκολουθεῖ
δια ἡπειρω-
χοροὶ συγχε-
τῆς Ἡπείρου
«Μενοῦσα γο-

τὴν ἐλυπήθηκε ἡ καρδοῦλα τῆς. Λίγο ἀκόμη, νὰ βάλῃ τὸ κλάμα διὰ τὸ κατάντημα τῆς ἀδελφῆς τῆς. Μωρὲ διασκέδασις εἶναι αὐτῇ, ἢ παρηγοριὰ κηδείας; Δὲν ἐκρατήθηκε περισσότερο. Ἀνέσυρε ἀπὸ τὸ σελάχι τὸ μεταξωτὸν μαντήλι, τὸ ἀνέμισε ὑπερήφανα εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀνεπτύχθη εἰς ἓνα μεγάλον κύκλον, εἰσώρμησε.

Ὁ λιχανὸς τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοῦ ἐμπῆκεν εἰς τὸ στόμα τοῦ σύροντος τὸν χορὸν, καὶ ἓνας συριγμὸς συνταρακτικὸς συνεκλόνησε γῆν καὶ οὐρανόν. Ἐκατὸν πενήντα κορίτσια, σὰν τὰ κρύα τὰ νερά, ἑκατὸν πενήντα πανώρειες Ἡπειρωτοπούλες, ποὺ ἔλαμπαν μέσα εἰς τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι τῶν βαρυτίμων κοστούμιων τῆς τιμημένης πατρίδος των, ἠκολούθησαν τὸν «κορυφαῖον τοῦ χοροῦ». Καὶ τὸ ἐβρόντηξαν, ἀπάνω εἰς τὸ φρεσκογυαλισμένον παρκέ, ἐνῶ τὸ δάπεδον πῆγαινε νὰ πέσῃ. Ἀλλὰ καὶ τὸ ταβάνι τὸ ἴδιο. Διότι ὁ χορὸς ἦταν καὶ τραγοῦδι συγχρόνως. ἓνα τραγοῦδι πλημμυρισμένο ἀπὸ αἶσθημα, ἀγνότητα, χαράν. Διαμαντάκι λαογραφικὸ Δολιανίτικο :

Μωρὴ κοντούλα λεμονιά
μέ τὰ πολλὰ λεμόνια
Δολιανίτιστα,
στὴν πόρτα σου ξενύχτησα.
Πότε μωρὴ μεγάλωσες
καὶ πέταξες βλαστάρια
Δολιανίτιστα :

Χαμήλωσε τοὺς κλώνους σου
νὰ κόψω ἓνα λεμόνι
γιὰ νὰ τὸ «ζύψω» νὰ τὸ πιῶ
νὰ μοῦ διαβοῦν οἱ πόνοι...

Ἀκολούθησαν καὶ ἄλλα τραγοῦδια ἡπειρωτικά. Τραγοῦδια καὶ χοροὶ συγχρόνως ἄλλων χωριῶν τῆς Ἡπείρου : Ὁ «Νταβέλης» κι ὁ «Μενούσαγας». Κάθε ἀντιπροσω-

πεῖα Ἡπειρωτικοῦ χωριοῦ, ποὺ κατελάμβανε τὴν κεφαλὴν τῆς ὅλης ομάδος, ἔφερνε καὶ τὸν δικόν της ποιητικὸν πλοῦτον : Διότι ἔτσι εἶναι. Ἡ πλατεῖα ψυχὴ τοῦ λαοῦ, ἡ δημιουργικὴ καὶ γόνιμος, δὲν ἀπομιμείται. Δὲν προσκολλᾶται κἄν εἰς τὴν ξένην δημιουργίαν. Κάθε χωριό, ἔχει καὶ τὰ τραγοῦδια του καὶ κάθε τραγοῦδι εἶνε καὶ ἓνας χορὸς, μὲ ἔντονη διαφορὰν βηματισμῶν καὶ ποικιλίαν κινήσεων.

Συνεχίσθη τὸ γλέντι. Ἄναψε καὶ κόρωσε. Ὁ λιχανὸς ξαναῆρθε μιά, δυὸ τρεῖς φορές εἰς τὸ στόμα. Οἱ συριγμοὶ ἐδόνησαν ἐπανειλημένως τὴν σιγῶσαν ἀρισιοκρατικὴν ἀτμόσφαιραν. Διαταγαὶ γενικῆς λήψεως ἦσαν : Διαταγαὶ ἔντονοι καὶ ἀνεπίδεκτοι ἀντιρρήσεως : «Ξυπνήστε μωρέες !

Καὶ ἐξύπνησε πράγματι ἡ κοιμισμένη Ἑλλάς. Ἐκπληκτος στὴν ἀρχή, μὴ δυναμένη νὰ ἐξηγήσῃ τὰ συμβαίνοντα, ἠγέρθη περιδεὴς σχεδὸν ἀπὸ τὴν θέσιν της. Τὸ βλέμμα τῆς ἐκαρφώθη εἰς τὴν διασκεδάζουσιν μὲ τὴν ψυχὴν τῆς Ἡπείρον. Ἐκαρφώθη καὶ δὲν ξεκολλοῦσεν ἀπὸ πάνω της. Τὸν θαυμασμόν της ἐπέσυρεν ἀκόμη ὁ πλοῦτος τῶν κοστούμιων της, ποὺ ἐκείνη παρ' ὅλην τὴν ἀσκόπον δαπανηρότητα, οὔτε ἐφάντάσθη ποτέ. Συνεκινήθη ἀπὸ τὸ θέαμα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ πηγαῖον γλέντι. Συνεκινήθη καὶ ἐχάρηκε. Τὰ χεῖλη της διεστάλησαν εἰς ἓνα μειδίαμα ἀφθάστου χαρᾶς καὶ τὸ πρόσωπόν της, στυγνὸν συνήθως καὶ ἀγέλαστο, ἐφωτίσθη. Κάτι ἐξύπνησε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν της : Νὰ ἦταν τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς συγγενείας ; Βέβαιον εἶνε πάντως ὅτι ἐπανεῦρε τὸν ἑαυτὸν της καὶ συνεφιλιώθη ἀνεκδοιάστως μὲ τὰς παρεισάκτους. Ἄμ' ἔτσι ντέ ! Τόκα τὰ χέρια !

Ἡ ὀρχήστρα, μὴ ἔχουσα πλέον θέσιν ἀνεχώρησε. Καὶ οἱ βιολιτζήδες τῆς Ἡπείρου ἀφοῦ τὴν κατετρόπωσαν, ἐστρώθηκαν εἰς τὸ κέντρον τῶν Ἡπειρωτισσῶν, νικηταὶ καὶ τροπαιοῦχοι. Τὰ χαρτονομίσματα ἐκολοῦσαν γραμμὴ εἰς τὸ κούτελό τους, ἐνῶ ὁ ἐνθουσιασμός ἐπλημμύριζε ὅλων τὰ στήθη.

Δὲν χρειαζόταν ἄλλο! Εἰς ἀητόρραχην Ἡπειρώτικου βουνοῦ μετεβλήθη ἡ κομψὴ ταράτσα. Θυμὰρι ἐμύρισεν ὁ τόπος καὶ ἓνα ἄρωμα βουνήσιου ἀέρα τὸν ἐκάλυψε. Ἐγλύκανε περισσότερο ὁ ἦχος τῶν βιολιῶν. Ἀγγίξε βαθεία τίς καρδιές. Ξύπνησε ἀκόμη καὶ ἡλέκτρισε τὸ ἐφησυχάζον γῆρας. Καὶ οἱ λεβεντόγεροι τῆς λαϊκῆς ὁμάδος ὤντάμα μετὰ τὰ παλληκαράκια τῆς καὶ τὰ γλυκὰ τῆς τὰ κορίτσια ἐστρώθηκαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν χορόν.

Ἀλλὰ συγχρόνως ἐξύπνησε καὶ τὴν στενωτέραν τοπικιστικὴν φιλοδοξίαν. Τὸ κάθε χωριὸ ἐζήτησε νὰ χορέψῃ καὶ χωριστὰ τοὺς ἰδικούς του χορούς. Εὐγενὴς αἰσθητικὴ ἁμιλλα, τὸ δικαίωμα τῆς ὁποίας ἀνεγνωρίσθη ἀπολύτως εἰς τὴν κάθε ὁμάδα.

Ἀπὸ τίς πρῶτες βγήκαν στὸ «μεῖνάνι» οἱ Ζαγορίσιες. Θαῦμα σωστὸ ἡ ἀμφίεσις των. Μαῦρο μεταξωτὸ φουστάνι ἐσωτερικῶς καὶ μαύρη ἐπίσης μεταξωτὴ ποδιά μετὰ λουλουδένια κεντήματα.

Στοὺς ὤμους γιλέκο χρυσοποικίλο, μετὰ «μανικοκάπια», ποὺ σκεπάζουν ὡς κάτω τὰ χέρια. Σφίγγεται ἀπὸ τὴν «φουσεκωτὴ» (γιατὶ τὰ στολίδια τοὺς μοιάζουν μετὰ «φυσέκια» ἀσημένια ζώνη, στὸ μέσον τῆς ὁποίας ἀπαστράπτει τὸ φλωροκαπνισμένο, ἐπίχρυσον δηλαδὴ «τσαπράκι», ποὺ εἶνε τὸ χαρακτη-

ριστικὸ μεγάλο κόσμημα τῆς κάθε Ἡπειρωτοπούλας. Καὶ ἡ ἀμφίεσις συμπληρώνεται ἀπὸ τὴν «σπασέλα», βαρύτιμη κάπα χωρὶς μανίκια, ποὺ εἶνε καμωμένη ἀπὸ μάλινο χοντρὸ «δίμιτο», ὑπομονητικὰ κεντημένο μετὰ κόκκινο γαϊτάνι. Μαῦρο μαντήλι καλύπτει τὸ κεφάλι, ποὺ ἡ ἄκρες τοῦ ἀνεμίζονται μαζὶ μετὰ τίς πλεξοῦδες σὲ κάθε στροφὴ τοῦ χοροῦ.

Ἀποσύρονται, καὶ ἔρχονται τὰ κορίτσια τοῦ Μετσόβου: φουστάνι τριανταφυλλὶ μετὰ χρυσὰ πλουμίδια, πολύπτυχο καὶ φαρδύ. Τὴ μέση τὴν σφίγγει καὶ σ' αὐτὰ ἡ ἴδια φουσεκωτὴ ζώνη, ποὺ «τεζάρει» τὸ μαῦρο βελουδένιο μπλουζάκι καὶ κάνει τὸ ἀνυπότακτο στήθος νὰ φαντάζῃ ἀκόμη προκλητικώτερον, ὅπως ἄλλως τε καὶ σ' ὅλα τὰ ἄλλα κοστούμια.

Ἐρχονται κατόπιν τὰ κορίτσια τοῦ Πωγωνιοῦ, στὰ ὁποῖα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι φαντάζει τὸ πρῶτον κάλυμμα τοῦ κεφαλίου, ἡ «ὀμπόλια» ὅπως τὴ λένε: Κιτρινωπὸς μεταξωτὸς κεφαλόδεσμος ποὺ σκεπάζει καλὰ ὁλόκληρον τὸ κεφάλι, ἀλλὰ καὶ μεγάλο μέρος τοῦ προσώπου, περνώντας σάν μιὰ πλατεῖα κορδέλλα ἀπὸ τοὺς κροτάφους στὸ λαιμό. Μόνο τὸ πρόσωπο μένει ἐλευθέρου, ποὺ τὰ χαρακτηριστικὰ του γίνονται ἐπὶ ἐντονώτερα. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπόλοιπος ἀμφίεσις τοῦ Πωγωνιοῦ ἔχει τὴν πρωτοτυπίαν τῆς. Τὸ ἄσπρο σεγκούνι, φθάνοντας ἕως τὸ στήθος, ἐνώνεται μετὰ σκοῦρον μποῦστο, ἀνοικτὸ εἰς τὸ μέσον, ποὺ τὸν στολίζουν δεκατέσσερα μικρὰ ἢ μεγαλύτερα «τσαπράκια» χρυσὰ κοσμήματα στὸ σχῆμα τοῦ βαλανιδιοῦ περίπου. Ἀπὸ πάνω φοριέται ὁ «ἀλατζᾶς» μελιτζάνι ἢ ἄλλου χρώ-

ματος ἱ-
τιμο κα-
ται ἐκεί-
ποῦ ἡ ὁ-
κριβώτι-
ριγμένο-
μετὰ τὴ φ

Καὶ
τοῦ Τσ
Κήπων,
κιού, τ
ριῶν τῶ
δες Γκ
Κουσίδ
Ἄντων
Εὐγενί
κλπ. Ἄ
τῶν ἀμ
ων εἰς
σμούς.

Τὰ κ
πλεῖστ
ρύτιμα
νῶν, π
μητέρε
ροῦν μ
τάς, γ
σκευασ
νατο, ἔ
αρχήσι
ζωὴν μ
τῆς λη

«...
νοῖα
δὲν ἔ
τε.
μέσα
παρε
νοεῖ
τὴν

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΝ

ματος μεταξωτό «σακκάκι» βαρύ-
τιμο καὶ χρυσοκεντημένο. Ἔρχον-
ται ἀκόμη τὰ κορίτσια τῆς Ζίτσας,
ποὺ ἡ ἀμφίεσις τοὺς εἶνε ἴσως ἡ ἀ-
κριβώτερη, διότι τὸ χρυσάφι εἶνε
ριγμένο ἐπάνω τῆς κυριολεκτικῶς
μὲ τὴ φύχτα.

Καὶ ἀκολουθοῦν τὰ κορίτσια
τοῦ Τσεπελόβου, τοῦ Καπεσόβου
Κήπων, τῆς Βίσανης, τοῦ Δελβινα-
κιῦ, τοῦ Βασιλικοῦ καὶ τῶν χω-
ριῶν τῆς Βορείου Ἡπείρου. Αἱ δι-
δες Γκικόντη, Σκεντέρη, Κτώνα, Φ.
Κουσίδου, Εὐλ. Ἀνθοπούλου, Ε.
Ἀντωνασιώτου, Χρ. Ἀνθοπούλου,
Εὐγενία Βλάχου, Ἀλ. Ἰλαρίδου,
κλπ. Ἀφάνταστος εἶνε ἡ ποικιλία
τῶν ἀμφιέσεών τους, τῶν πλουσί-
ων εἰς ἀποχρώσεις καὶ συνδυα-
σμούς.

Τὰ κοστούμια τοὺς εἶνε κατὰ τὸ
πλεῖστον κειμήλια. Κειμήλια βα-
ρύτιμα ἑκατόν καὶ διακοσίων χρο-
νῶν, ποὺ τὰ ἐκκληρόννησαν ἀπό
μεινότερες καὶ γιαγιάδες καὶ τὰ φο-
ροῦν μόνον εἰς τὰς μεγάλας ἐορ-
τάς, γιατί εἶνε ἀδύνατο νὰ κατα-
σκευασθοῦν σήμερα. Τόσον ἀδύ-
νατο, ὅσον εἶνε δύσκολο νὰ κυρι-
αρχήσῃ ἀπολύτως ἐπάνω εἰς τὴν
ζωὴν μας, ἡ γνησία παράδοσις
τῆς λησμονημένης Ἑλλάδος.

Σ. ΓΕΡΑΝΗΣ

«Ἄν ἀφίνετο ἡ κοινωνικὴ Πρό-
νοια στὴν αὐτοβουλία τῶν ἀτόμων
δὲν θὰ φθάναμε ἀπολύτως σὲ τίπο-
τε. Ἐπομένως καὶ τὰ οἰκονομικὰ
μέσα καὶ τὴν ὀργάνωσιν θὰ τὴν
παρέχῃ τὸ Κράτος, τὸ ὅποιον ἐν-
νοεῖ καὶ νὰ ἡγήται αὐτῆς καὶ νὰ
τὴν κατευθύνῃ».

Ι. Μεταξάς

Τελευταία ἀνεχώρησε ἐκ τοῦ
«Σέσιλ» τὰς πρωϊνὰς ὥρας ἡ ὁμάς
Τύμφης — Ζαγορίου διασχίσασα
τοὺς δρόμους τοῦ ὠραίου προα-
στείου μὲ τὴν ἡπειρωτικὴν ὀρχή-
στραν παίζουσιν τὰ ὠραία τρα-
γούδια μας. Στὴν πλατεῖα Κάνιγ-
γος, ὅπου ὁ σταθμός αὐτοκινή-
των, ἔστησε τρικούβετον χορόν.
Αἱ παραδιδόμενες στάς ἀγκάλας
τοῦ Μορφέως ἀτθίδες βγῆκαν στὰ
παράθυρα γιὰ νὰ θαυμάσουν τίς
λιγερόκορμες Ζαγορίσες, ποὺ μὲ
πραγματικὴ λεβεντιά καὶ χάρι ἔ-
συραν τοὺς τοπικοὺς μας χορούς.
Ἀκολούθως ἡ ὁμάς ἐνήργησεν «ἐ-
πιδρομὴν» εἰς τὸ σπῖτι γνωστοῦ
Ζαγορίσιου, ὅπου καὶ παρέτεινε τό
γλέντι μέχρι τῆς 8ης πρωϊνῆς. Ἡ
ἐπιδραμοῦσα ὁμάς θρυλεῖται ὅτι
κατεβρόχθισε περὶ τὰς τρεῖς ὀκά-
δας γλυκοῦ καρποῦζι καὶ κατόπιν
ἀπεχώρησεν.

Αἱ χορευτικαὶ ὁμάδες ἀνεχώρη-
σαν γιὰ τὰ χωριά των μὲ τὰς καλ-
λιτέρας τῶν ἐντυπώσεων διὰ τὴν
ὑποδοχὴν ποὺ ἔτυχον ἐκ μέρους
τῆς παροικίας μας.

«Ἡ ἀγροτικὴ τάξις καθὼς καὶ ἡ
ἐργατικὴ, εἰς τὴν ὁποίαν συμπερι-
λαμβάνονται καὶ οἱ ναυτικοί, ἀπο-
τελοῦν τὰ δύο ἰσχυρότερα βάρη
ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ ἔθνος
μας οἰκοδόμημα».

Ι. Μεταξάς

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΙΤΣΑ

Τὴν 5ην Σεπτεμβρίου ἐδόθη εἰς τὸ Κέντρον «Ροσινιόλ» τὸ ἐτήσιον γεῦμα τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου.

Τὴν πρωΐαν ἐγένετο δεξολογία μετ' ἀρτοκλασίας εἰς τὸν Ἅγιον Μελέτιον Σεπολίων, μεθ' ὃ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν οἱ πατριῶται κατηνθύνθησαν εἰς τὸ κέντρον, εἰς τὸ ὅποιον εἶχον ὅλα ἐτοιμασθῇ.

Τὸ ἐφειτεινὸν γεῦμα θὰ ἀφήσῃ ἀσφαλῶς ἐποχὴν, διότι ἡ ὁργάνωσις του ὑπῆρξεν ἐκτάκτως ἐπιτυχής. Πολυάριθμος ἦτο ὁ παρευρεθεὶς πατριωτικὸς κόσμος καὶ ἐγκαρδιωτάτῃ ἡ συγκέντρωσις. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως ὁ κ. Μιχ. Καλυβόπουλος ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τῆς σημασίας τῆς ἐτησίας αὐτῆς κοινῆς ἐστιάσεως, περὶ τῆς ἐπετείου ἐορτῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἐθνομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ ἐκ Κοκκόρου τῆς Ἀρτης.

Μεθ' ὃ ἀνεκρούσθη ὁ Ἐθνικὸς ὕμνος ἀπὸ τὰ ἐγγύρια ὄργανα.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἐγενεθῆς ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου κ. Κ. Ζαρπαλᾶς ηὐχαρίστησε ὡς ἑξῆς τοὺς προσκεκλημένους:

Κυρίες καὶ κύριοι

Ἀγαπητοὶ Συμπατριῶται

Μὲ ἰδιαιτέραν ὅλως συγκίνησιν αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ἀδελφῶν Ἑπειρωτικῶν Ὁργανώσεων, οἵτινες διὰ τῆς παρουσίας των οὐ μόνον τιμῶσιν ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐνισχύουσιν ἠθικῶς εἰς τοὺς ἀγῶνας μας ὑπὲρ τῶν ἀπόρων συμπατριωτῶν μας. 2ον Νὰ εὐχαριστήσω ἰδιαιτέρως ἐκείνους ἐκ τῶν προσελθόντων ἰδρυτῶν τοῦ Συλλόγου καὶ διοικήσαντων αὐτόν, οἱ ὅποιοι ἐκράτησαν διὰ τῆς συνετοῦς διοικήσεώς των ὑψηλὰ τὸ γόητρόν του. 3ον) Νὰ εὐχαριστήσω ἐπί-

σης θερμῶς τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου, τοὺς παλαιμάχους δημοσιογράφους τοῦ Ἑπειρωτικοῦ Τύπου καὶ τέλος τοὺς νεαροὺς ἐκπροσώπους τοῦ Β. Η. καὶ Η. Τύπου εἰς τοὺς ὁποίους εὐχομαι νὰ φανῶσιν ἀντάξιοι τῶν παλαιμάχων συναδέλφων των.

Ἀλλὰ καὶ αἰσθάνομαι βαθυτάτην τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς καὶ ὅλως ἰδιαιτέρως τοὺς ἀγαπητοὺς μου συμπατριώτας, οἵτινες μετὰ θερμῆς προθυμίας καὶ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος προσέρχονται εἰς τὸ πατριωτικόν μας τοῦτο γεῦμα ἐνισχύοντες οὕτω ἠθικῶς τὰς προσπάθειάς καὶ τοῦ Δ. Σ. πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ Φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιδιώκομεν διὰ τῶν συγκεντρώσεων καὶ ἐορτῶν. Ὅτε τὸ πρῶτον ἐρρίφθη ἡ ἰδέα τοῦ κοινοῦ γεύματος, τότε Δ. Σ. δὲν ἀπέβλεπεν οὔτε εἰς ἐπιδείξεις οὔτε εἰς οἰκονομικὰ ὠφέλη ἐκ τοῦ γεύματος, ἀλλ' ἀπέβλεπεν εἰς ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Συλλόγου διὰ τῆς γνωριμίας τῶν συμπατριωτῶν μας Μελῶν τοῦ Συλλόγου καὶ μὴ Μελῶν καὶ οἵτινες διὰ τῆς ἐπαφῆς ταύτης τῶν γευμάτων ἐορτῶν καὶ λοιπῶν συγκεντρώσεων, κατανοήσαντες τὸν Φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, ὃν ἐπιδιώκει ὁ Σύλλογός μας ἐνεγράφησαν καὶ ἐκεῖνα τακτικὰ μέλη αὐτοῦ καὶ οὕτω ὁ Σύλλογός μας σὺν τῷ χρόνῳ συνεκέντρωσε ἐν τῷ Μητροῦ αὐτοῦ ὑπὲρ τὰ 1760 μέλη μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης. Βεβαίως δὲν εἶναι τοῦτο ἀπολύτως ἱκανοποιητικὸν διὰ τὸν Σύλλογόν μας καθόσον ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ καὶ Περιχώροις εὐρίσκονται ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας συμπατριῶται μας, ἀλλὰ ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ οἱ ὑπόλοιποι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐγγραφῶσι Μέλη τοῦ Συλλόγου. Καὶ οὕτω ἡ Φιλανθρωπία τοῦ Συλλόγου μας ὁ πρωταρχικὸς δηλονότι σκοπὸς αὐτοῦ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπληρωθῇ πλήρως.

Κυρίες και Κύριοι,

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς κουράσω ἐκτεινόμενος εἰς ἱστορίαν τῆς πατρίδος μας ἢ τοῦ Συλλόγου μας, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τιμῶ δι' ὀλίγων λέξεων καὶ τινὰς ἄλλους συντελεστάς, οἵτινες διὰ τοῦ φλογεροῦ πατριωτισμοῦ των καὶ τοῦ ἀλτρουϊστικοῦ ἐνδιαφερόντος των ἀνέγαγον εἰς ἡθικὴν περιωπὴν τὸν Σύλλογόν μας, ὅστις τυγχάνει τῆς ἰδιαίτερας ἐκτιμήσεως τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας ἣτις καὶ πολλάκις ἐπέδειξεν καὶ ἐπιδεικνύει τὴν ἐκτίμησίν της ταύτην. Εἰς τὸ τραπέζι αὐτὸ εἶναι συγκεντρωμένα, κληθέντα τιμητικῶς ὑπὸ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Συλλόγου μας τὰ ἀγαπημένα μας Ἡπειρωτόπουλα κορίτσια, τὰ ὁποῖα δὲν φείδονται (ὅτε κόπων οὔτε ἐξόδων ἀλλὰ εἰς πᾶσαν πρόσκλησιν τοῦ Συλλόγου μας σπεύδουσι προθυμώτατα νὰ μᾶς προσφέρωσιν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας των. Ἐὰν δὲ οἱ μέχρι τοῦδε χοροὶ τοῦ Συλλόγου μας ἀπετελεσαν κοσμικὸν γεγονός καὶ ἐξετιμήθησαν θεόντως ὑπὸ τῆς Ἀθηναϊκῆς Κοινωνίας τοῦτο κατὰ μέγα μέρος ὀφείλεται εἰς τὰ ἀγαπημένα αὐτὰ κορίτσια μας, ὧν τὰ ὀνόματα θὰ σᾶς ἀναφέρω κατωτέρω. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνίσχυεν ἡθικῶς τὸν Σύλλογόν μας ἔτι πλέον, εἶναι ἡ κατὰ τὴν Πανελληνίον ἑορτὴ τῆς 4ης Αὐγούστου λαμπρὰ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἐμφάνισις τῆς ὁμάδος τῶν κοριτσιῶν μας ἣτις ἐνεποίησεν ζωηροτάτην αἰσθησιν παρὰ τῇ Διοργανωτικῇ τῆς ἑορτῆς ταύτης Ἐπιτροπῇ, ἣτις ἐξέσπασεν εἰς ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα, ὅταν ἐπληροφορήθη ὅτι ἡ ἁνώνυμος αὕτη ἀλλὰ καὶ ἐξέχουσα εἰς ἐμφάνισιν ὁμᾶς ἀνῆκεν εἰς τὸν Σύλλογόν μας καὶ ἐξέφρασεν ὅχι μόνον τὸν ἐνθουσιώδη θαυμασμόν της, ἀλλὰ καὶ τὰ θερμότερα τῶν συγχαρητηρίων της. Τὰ κορίτσια αὐτὰ, ποὺ τόσας πολυτίμους ὑπηρεσίας μᾶς προσφέρουν εἶναι τὰ ἑξῆς: Αἱ κυρία Μαρίκα Τάλλιου, Ἑλένη Μαιμοπούλου, Μαρίκα Ἰακωβίδου τὸ γένος

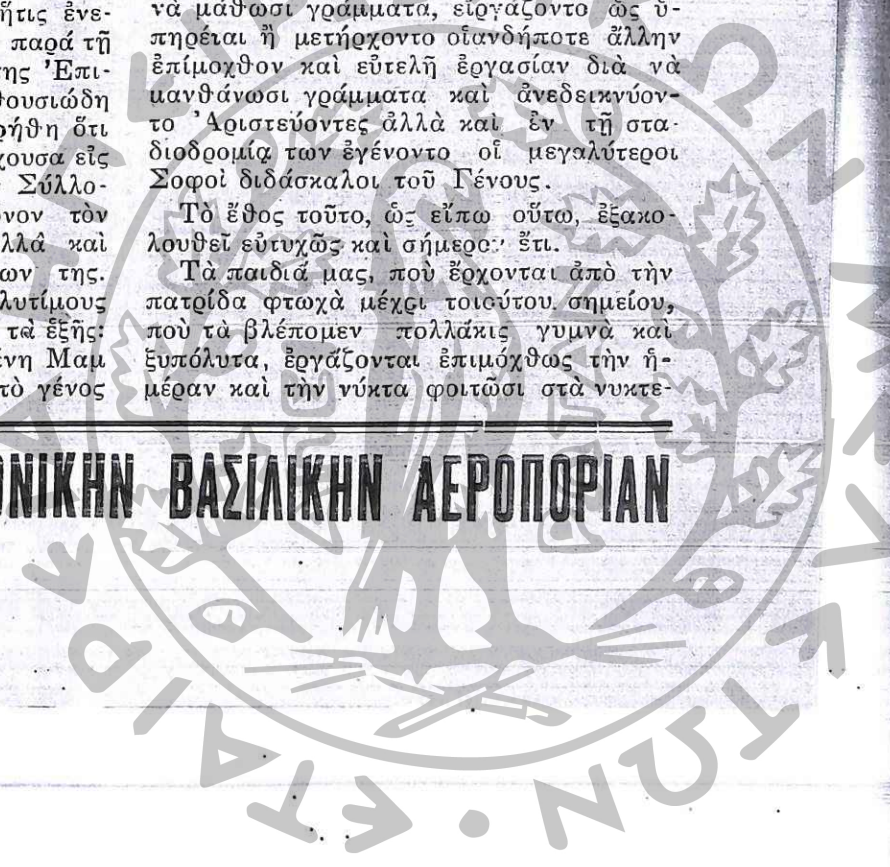
Μέτση, καὶ αἱ Δες Μαρίκα καὶ Ἑλλη Πρίφτη, Ἑλένη Μέτση, Ἀντωνία Σκεντέρη, Ἀλεξάνδρα Κτῶνα, Ἐλεονώρα Κτῶνα, Μαρίνα καὶ Θάλεια Σούλα, Ἑλένη καὶ Τασία Σταύρου, Ζωζώ Ἀθανασιάδου, Ἄννα Δημητριάδου, Ὀλγα Ευραφοπούλου, Μπομποῦ Πάλλη, Ἄννα Ζαρπαλᾶ, καὶ Ἑλλη Καλυβοπούλου, καὶ αἱ φίλα πρὸς τὸν Σύλλογόν μας προσκείμεναι δίδες Λούλα Παπαοικονόμου, Κατίνα Ἀρβανιτίδου, καὶ αἱ ἀδελφαὶ Φίλη. Τὰ ἀγαπημένα μας αὐτὰ κορίτσια Κυρία καὶ Κύριοι ἐκτιμῶν ὁ Σύλλογός μας τὸν φλογερὸν πατριωτισμόν των καὶ τὰς θυσίας των ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐκάλεσε σήμερον εἰς τὸ γεῦμα τιμητικῶς, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὰ χειροκροτήσωμεν ὅλοι μας καὶ νὰ τὰ συγχαρῶμεν διὰ τὴν προθυμίαν των.

Ὀλίγας ἀκόμη λέξεις, Κυρία καὶ Κύριοι, καὶ ἐλπίζω νὰ τύχω τῆς εὐμενοῦς ἐπιεικίης σας διότι ἐξετάσθη ὑπὲρ τὸ δέον. Ὅλοι μας γνωρίζομεν ὅτι ἡ Ἡπειρος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μακροαῖνος δουλείας ἢ μᾶλλον ἀφ' ἧς ἀνεφάνη ἐν ζωῇ ἐγέννησε καὶ ἐξέθρεψε τοὺς πλέον σοφοὺς διδασκάλους τοῦ Γένους ἀλλὰ καὶ τοὺς πλέον Φιλανθρώπους καὶ Μεγαλεπήβολους Εὐεργέτας τοῦ ἔθνους. Γνωρίζομεν ὅτι οἱ περισσότεροι τούτων ἔφυγαν ἀπὸ τὸ χωριὸν τοῦς πείνητες καὶ, φλεγόμενοι ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μάθωσι γράμματα, ἐργάζοντο ὥς ὑπηρέται ἢ μετῆρχοντο οἰανδήποτε ἄλλην ἐπίμοχθον καὶ εὐτελεῇ ἐργασίαν διὰ νὰ μαγνάνωσι γράμματα καὶ ἀνεδαικνύοντο Ἀριστεῦντες ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ των ἐγένοντο οἱ μεγαλύτεροι Σοφοὶ διδασκαλοὶ τοῦ Γένους.

Τὸ ἔθος τοῦτο, ὡς εἶπω οὕτω, ἐξακολουθεῖ εὐτυχῶς καὶ σήμερον ἔτι.

Τὰ παιδιὰ μας, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν πατρίδα φτωχὰ μέχρι τοιοῦτου σημείου, ποὺ τὰ βλέπομεν πολλάκις γυμνὰ καὶ ξυπόλυτα, ἐργάζονται ἐπιμόχθως τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα φοιτῶσι στὰ νυκτε-

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΝ

ρινὰ σχολεῖα διὰ τὰ μορφώθῃσι. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἦθος των καὶ ἡ σεμνοπρεπὴς συμπεριφορὰ τῶν προσόντα, ἅτινα ἀποδεικνύουσιν εὐγένεια ψυχῆς τοιαύτην ὥστε οἱ προϊστάμενοί των καὶ οἱ διδάσκαλοί των ν' ἀναφέρωσιν τὰ ὀνόματά των μὲ ὑπερηφάνειαν. Εἰς τὰς ἐξετάσεις των τὰ παιδιὰ μας ὄχι μόνον ἀριστεύουσιν ἀλλὰ καὶ βραβεύονται διὰ τὴν ἐπιμέλειάν των καὶ τὴν ἀμεμπτον διαγωγὴν των. Δύο ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐδῶ σήμερον, εἰς τιμητικὴν θέσιν, διότι τοὺς ἀξίζει, τοὺς πρέπει ἡ τιμητικὴ θέσις διότι διὰ τῆς ἐπιμελείας των τιμῶσιν τὴν πατρίδα μας καὶ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν μνήμην μας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς δράσεώς των, ἐν τῇ παιδείᾳ καὶ τοῖς ἔργοις τῆς εὐποιίας ἠγλάησαν καὶ ἐδόξασαν τὴν πατρίδα μας. Τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ, τὸ ἐν ἅπῳ τὸ Γαρδικάκι ὁ Ἡλίας Α. Λάμπρου, καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν Κάτω Λεσινίτσα ὁ Γεώργιος Εὔαγ. Δέκκας ἦλθαν ἐδῶ μικρά, φτωχὰ, καὶ ἀπροστάτευτα, ἀλλὰ ἡ ἀκράτητος ἐπιθυμία των νὰ μάθουν γράμματα χωρὶς πόρους καὶ χωρὶς προστασίας ἐργαζόμενα, ἐργαζόμενα κοπιώδως, ἐνεγράφησαν εἰς τὰς νυκτερινὰς σχολὰς τοῦ Παρνάσσου καὶ εὖρον τὸν προστατήν των, διότι ὄντως αἱ νυκτεριναὶ σχολαὶ τοῦ Παρνάσσου εἶναι ὁ προστατὴς τῶν ἀπόρων παιδῶν. Εἰς τὰς τάξεις δὲ τῶν σχολῶν τούτων ἐπέδειξαν ἀφθαστον ἐπιμέλεια καὶ διαγωγὴν κοσμιωτάτην, καὶ εἰς τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις των ἠρίστευσαν καὶ ἐβραβεύθησαν μὲ πεντακοσιόδραχμον βραβεῖον.

Ὁ Σύλλογός μας ἀπὸ διετίας ἔχοιπε τὴν ἰδέα τῆς ἰδρύσεως εἰδικοῦ βραβεῖου διὰ τοὺς ἀριστεύοντας καὶ ἐργαζομένους μαθητάς, ἀλλ' οἱ πόροι του εἶναι ἀνεπαρκεῖς διὰ νὰ βραβεύσῃ ἀξιοπρεπῶς τούτους, καὶ προσεπάθησε νὰ εὕρῃ Ἀθλοθέτην Συμπατριώτην μας, ἀλλὰ μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν εὗρέθη τοιοῦτος καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ βραβεύσῃ ἐφέτος πενιχρῶς μὲν τοὺς δύο τούτους ἐπιμελεῖς μαθητάς ἐκ τῶν ἰδίων του πόρων ἀλλὰ

διὰ τούτου ἤθελε νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα εἰς τοὺς μέλλοντας μαθητάς καὶ γεννηθῇ οὕτω ἡ ἀμύλλα μεταξὺ των, ἵνα τυχῶσι καὶ αὐτοὶ τῆς ἰδίας τιμῆς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι πρέπει νὰ βραβευθῶσιν ἀξιοπρεπέστερον ἀλλὰ καὶ περισσότεροι. Τοὺς βραβευθέντας ἤδη ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς σχολῆς τοῦ Παρνάσσου μαθητάς καὶ τοὺς βραβευομένους ὑπὸ τοῦ Συλλόγου σήμερον Σὰς τοὺς παρασιάζω καὶ Σὰς παρακαλῶ νὰ τοὺς συγχαρῇτε καὶ νὰ τοὺς χειροκροτήσητε διότι εἶναι ἡ μόνη ἱκανοποίησις, ποὺ θὰ τοὺς δοθῇ ἐνῷ ἡ βραβεύσις τοῦ Συλλόγου, τὸ ἀναγνωρίζομεν, εἶναι μηδαμινή, καθόσον ὁ Σύλλογός μας δὲν ἔτυχε νὰ προικοδοτηθῇ ὑπὸ τινος ἐκ τῶν δυναμένων συμπαιριωτῶν μας, ἀλλ' ἅς ἐλπίσωμεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ εὐρεθῶσι οἱ κατάλληλοι Ἀθλοθέται.

Ἀγαπημένα Ἡπειρωτόπουλα,

Σὰς ἤειρε βεβαίως μεγαλειτέρα τιμὴ καὶ ὑποστήριξις ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου μας, ἀτυχῶς ὅμως μολονότι ὑπῆρχε ἡ καλὴ διάθεσις τοῦ Συμβουλίου του δὲν ὑπάρχει ἡ χρηματικὴ εὐχέρεια. Σὰς βραβεύει ὅμως μὲ πεντακοσιόδραχμον βραβεῖον καὶ χρονοδέτον βιβλίον. Ἐγχειρίζων ἐκ μέρους τοῦ Δ. Σ. τοῦ Συλλόγου μας τὰ βραβεῖα σας ταῦτα θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νὰ σὰς φιλήσω μὲ Πατρικὴν ἀγάπην καὶ τὸ φίλημα αὐτὸ νὰ τὸ θεωρήσητε φίλημα ὀλοκλήρου τῆς Πατρίδος ἀφοῦ ἐμὲ ἠνένησε ἡ τύχη νὰ ἀντιπροσωπεύσω τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν Πατρίδα μας. Σὰς συγχαίρω μὲ ὅλην μου τὴν καρδίαν καὶ σὰς εὐχαίμαι καὶ τὰ συγχαρητήρια καὶ αἱ εὐχαὶ μου δὲν εἶναι μόνον ἀτομικὰ ἀλλὰ ὀλοκλήρου τῆς Πατρίδος, καλὴν πρόοδον, καὶ εἰς τὰς μελλούσας σπουδὰς καὶ εἰς τὴν ἐν γένει σταδιοδρομίαν σας. Ὁ Σύλλογός δι' ἐμοῦ σὰς παρακαλεῖ νὰ τὸν κρατῆτε ἐνήμερον τῆς προόδου σας καὶ θὰ θεωρῇ ἐαντιὸν εὐτυχίαν ἐὰν τὸ παραδέσγημά σας εὕρῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερους μιμητάς.

Καὶ τώρα Κυρίαι καὶ Κύριοι, ἐπιτρέψατέ μου, ἐγείρων τὸ ποτήριόν μου νὰ

προπ
των
μας
πέρα
τριω
στέγ
σμοι
ταχο
των
τι π
πίαν
ἐξυπ

ρα
δύ
νη
σα

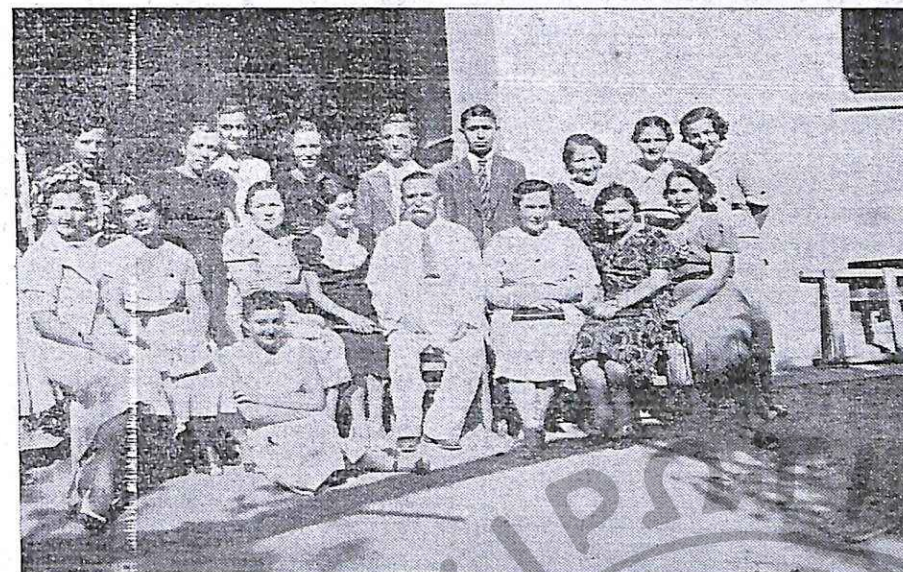
Τε
Βί
τή
ρο
τη
θ

προπύω εἰς υγείαν ὅλων μας, εἰς υγείαν τῶν ἐν τῇ ξένῃ βιούντων συμπατριωτῶν μας καὶ ἐξαιρετικῶς ὅπως εἰς υγείαν τῶν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ μοχθούντων συμπατριωτῶν μας, τῶν ὑπὸ τὴν πατριωτικὴν στέγην τοῦ Ἀλληλοβοηθητικοῦ Συνδέσμου «Ο ΠΥΡΡΟΣ» ὡς καὶ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Ἀμερικῆς μοχθούντων τοιούτων, τῶν ἐν παντὶ Πατριωτικῷ ζητήματι πρωτοστατούντων καὶ τὴν Φιλανθρωπίαν ποικιλοτρόπως καὶ πλουσιοπαρόχως ἐξυπηρετούντων».

ρίστησε τὸ Δ. Συμβούλιον καὶ τὸν Πρόεδρον αὐτοῦ διὰ τὰς προσπάθειάς τῆς διοργανώσεως τοῦ γεύματος διὰ τὴν ἐπιτυχὴ ἐμπνευσὶν τῆς βραβεύσεως ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν ἀριστευσάντων μαθητῶν.

Μετά τὸν κ. Ἀρ. Τζάλλαν ὠμίλησε ὁ κ. Κ. Σκενδέρης συγχαρεὶς τὸν Πρόεδρον καὶ τὸ Δ. Συμβούλιον καὶ ἑαυτὸν διότι ὡς εἶπε εἶναι ἕνας χάλιξ, ἕνα πετραδάκι τοῦ Συλλόγου.

Ἀκολουθῶς ἐκ μέρους τῆς Πανεπιστημιακῆς Ἀδελφότητος καὶ τοῦ Ἀθηναϊ-

Ἀπὸ τὸ γεῦμα τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου

Ἐφ' ᾧ ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων παρατεταμένων ἐγένετο ἡ βράβευσις τῶν δύο ἀριστευσάντων μαθητῶν. Ἡ συγκίνησις ἦτο καταφανής. Πολλοὶ ἐδάκρυσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Μετά τὸν κ. Κ. Ζαρπαλᾶν ὁ κ. Ἀρ. Τζάλλας Διευθυντὴς τοῦ «Ἑλληνικοῦ Βήματος» λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον, ζήτησας δι' αὐτὸ συγγνώμην ἀπὸ τοῦς γεροντοτέρους τῶν ἐποίων τὴν προτεραιότητα παρέκαμψε μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατηθῇ ἐκ τῆς συγκινήσεώς του, ὅστις ἡδχα-

κοῦ Τύπου δι' ὥραίας προσλαλιᾶς ἡδχαρίστησε ὁ κ. Γ. Βαβαρέτος, τὸ «ἀγαπημένο παιδί» τῶν Ἑλλήνων.

Περαιώσαντος τοῦ κ. Βαβαρέτου, ἐκ μέρους τῆς Ἀνω Διοικήσεως καὶ κατὰ... λαϊκὴν ἀπαίτησιν ὅλης τῆς Διοικήσεως, ὡς κορυθαλλὸς αὐτῆς δοθέντος ὅτι τόσα ἀηδόνια πρῶτον ἐλάλησαν! ὁ κ. Δημ. Ντάγκας πρῶτον ἀντιπρόεδρος τοῦ Συλλόγου ὠμίλησε δι' ὀλίγων.

Ὡς ἐπισφράγις τῶν ἀνωτέρω ἦλθεν ὁ λόγος τοῦ κ. Ι. Βάρτσου, τοῦ γηραιο-

τέρου τῆς συγκεντρώσεως, σεβαστοῦ τοῖς πασι πατριώταις καὶ ἐκ τῶν πρώτων ἰδρυτῶν τοῦ Συλλόγου, τῶν ἀναδιοργανωσάντων αὐτὸν ὅστις διὰ μεστῶν φράσεων συνεβούλευσεν εἰς ὑποθήκας ὁμόνοιαν, ἀγάπην, φιλαλληλίαν πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συμπατριωτῶν. Τὰς τελυταίας λέξεις τοῦ κ. Βάρτσου διεδέχθησαν παρατεταμένα καὶ ζωηρὰ χειροκροτήματα.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ γεύματος ἐτηκολούθησε χορὸς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Κέντρου ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν ἐγχωρίων ὁργάνων. Τὸ κέφι καὶ ἡ εὐθυμία ἐγενικεύθη κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας. Ἐχόρευσαν ὅλα τὰ χωριά. Καὶ ἡ εὐρύχωρη σάλα εἶχε γεμίσει ἀπὸ τῆς δίπλης τοῦ χοροῦ.

Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν προυξένησε ὁ χορὸς τῶν Χειμαρριωτῶν, οἱ ὅποιοι ὕστερα ἀπὸ γενναίαν κρασποκατάνυξιν ἤρχισαν χορεύοντες τοὺς ἡρωϊκοὺς χορούς των.

Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος διὰ τιμητικῶν προσωπικῶν προσκλήσεων εἶχε καλέσει καὶ τὸν Ὀμιλον τῶν Κυριῶν καὶ Δίδων, ὁ ὁποῖος ὡς ἐκ τῆς συχνῆς χρησιμοποίησεως ὑπὸ τοῦ Συλλόγου διὰ τὰς ἐορτὰς καὶ ἐμφανίσεις αὐτοῦ ἔχει ἐξελιχθῆ εἰς παράγοντα ἀπαραίτητον τῆς ὑπάρξεως τοῦ Συλλόγου.

Τὸν δίκαιον ἔπαινον τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν δὲν παρέλειψε νὰ πλέξῃ δημοσίως, ὅσῳς τοῦ ἐδόθη εὐκαιρία, ὁ Πρόεδρος μας. Τὸ Δελτίον θὰ τὰς παρακολουθήσῃ εἰς τοὺς χορούς, ποὺ ἐχόρευσαν καὶ εἰς κάθε των κίνησιν. Διότι εἶναι μεγάλη ἡ ἀποστολὴ των καὶ μέγα τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον συντόμως θ' ἀρχίσουν, καλούμεναι καὶ πάλιν, νὰ ἐκτελέσουν.

Πρώτη τὸν χορὸν ἔσυρεν ἡ κ. Μαρίκα Τάλλιου χορεύσασα χορούς στὰ δύο. Μετ' αὐτὴν ἡ δις Ἑλένη Σταύρου καὶ Ἀναστασία Σταύρου, οἱ ὅποιοι μποροῦν νὰ καυχηθοῦν ὅτι εἶναι αἱ πρώται, ποὺ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τώρα προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὸν Σύλλογον.

Μετ' αὐτὰς ἡ κ. Μαρίκα Ἰακωβίδη—Μέτση ἐχόρευσε τὸν προσφιλεῖς τῆς «Ρόβαν», ἡ δις Σκεντέρη τὸν «Μενούσην» καὶ ἠκολούθησαν μετ' αὐτὴν αἱ ἄλλαι.

Ἄλλη παρὲα ἀπὸ Δελβινιώτες καθημένη κύκλῳ ἐτραγουδῆσε τὰ τοπικὰ τραγούδια, ἐνῶ εἰς τὴν σάλαν τοῦ Κέντρου οἱ Δροπολῖται ἐδόνουν τὸ δάπεδον μετὸς χοροῦς των.

Ἄλλ' ἐκίνο, τὸ ὁποῖον προυξένησε τὸν ἐνθουσιασμόν ἦτο ὁ χορὸς τῶν «γερόνων», ὁ κ. Ι. Βάρτσος, ὁ κ. Κ. Ζαρπαλάς, ὁ κ. Κ. Σκενδέρης, ὁ κ. Χρ. Παπαδημητρίου, ὁ γηραιὸς φίλος τῆς Ἡπείρου καὶ «Λιουντζουτοπαθῆς»—ὑπῆρξε μαθητὴς τῶν περιφήμων Ζωγραφεῶν Διδασκαλείων τοῦ Κεστορατίου—κ. Σ. Χασιώτης, τ. Διευθυντὴς τῆς Γεωπονικῆς Σχολῆς, καὶ Πρόεδρος νῦν τῆς Ἑνώσεως Ζαγορισίων. Ὀλόκληρος ἡ ὁμάς τῶν γερόντων αἰσθανομένη μίαν ἀκατανίκητὴν δύναμιν μέσα ἠγέρθη. Καὶ ἦτο τόσον παληκαρίσιος ὁ χορὸς αὐτὸς τῶν γερόντων, τόσον ζωηρὸς καὶ ἐχορεύθη μετ' αὐτὴν καταφρόνησιν πρὸς τὰ νεῖατα.

«Ἀμμερ ποκ' ἡμερ ἀλκιμοι νεανίαι». Καὶ εἶχον οἱ γερόντες ὅλα τὰ ἀδιαφιλονίκητα πρωτεῖα, ὅλα τὰ θλιβερὰ προνόμια τοῦ γήρατός των ὥστε τὴν ἐγερσίν των ἐπηκολούθησεν μία σιωπηρὰ ἀποχώρησις τῶν νέων καὶ οὕτω ἔμεινε τὸ πεδῖον ἀνοικτόν.

Μία ἄλλη ἐπιτυχὴς ἀτραξιὸν ἦτο ἡ πρόχειρος ἀναπαράστασις τοῦ γάμου. Ἀργὰ κατὰ τὰς 8.30—9 ὁμάς ἀποτελούμενη ἀπὸ τοὺς κ. Μαργαρίτην, Καρῶν, Δίδας κλπ. μετ' ἐπικεφαλῆς τὴν κυρίαν Μάργα διερχομένη ἀπὸ τὰ τραπέζια ἐτραγουδοῦσε γαμήλια τραγούδια. Πανζουρλισμός καὶ χειροκροτήματα.

Τὸ γλέντι ἐξέπνευσεν περὶ τὴν 11ην νυκτερινήν. Αἱ ἐντυπώσεις τῶν προσκεκλημένων ὑπῆρξαν πλέον ἢ ἀριστοι.

α. μάμ.

15

1

Μ

τος

ται

πολ

λιέ

ἐν

ζωί

1

ιδ

1

μέρ

εἰν

σιμ

γός

δέ

Με

τοῦ

σκε

σιρ

1

1

ναξ

φεί

Σ

χθη

κατ

λα

1

λη

Στρ

στα

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

1

Ἱστορικά—Λαογραφικά ἀνέκδοτα

Ἡ δρᾶσις τοῦ Σπύρου Μήλιου ἐπὶ Ὀθῶνος

Μετὰ τὴν ἐπιτυχίᾳ τοῦ κινήματος τῆς 3ης Σεπτεμβρίου 1843, ὅταν καὶ παρεχώρησε ὁ Ὀθων τὸ πολυπόθητον Σύνταγμα ὁ Καλλιέργης ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος θέλησε νὰ μείνῃ ἡ ἡμέρα αὕτῃ ὡς ἕνας χρονολογικὸς σταθμὸς στὴ ζωὴ τοῦ Ἑθνους.

Ὁ Κουντουριώτης ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν Ὀθωνα.

—Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε, ἡ ἡμέρα τῆς 3ης Σεπτεμβρίου ὀρθὸν εἶναι νὰ ὀρισθῇ ὡς ἡμέρα ἐορτασμοῦ διὰ τὸ ἔθνος ὡς παραγωγὸς λαμπροῦ μέλλοντος, Δίκαιον δὲ εἶναι νὰ εὐδοκήσῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς τὴν εὐαρέσκειάν της ἀπονέμουσα εἰς αὐτοὺς στρατιωτικὸν ἀριστεῖον.

Ὁ Ὀθων δὲν κρατήθηκε.

—Τσοῦμ τῶφελ ἄιν μᾶλ! (1) φώναξε κτυπώντας δυνατὰ στὸ γραφεῖο τὸ χέρι.

Στὸ διάβολο πιά! Ὅλοι τὰρὰ χθῆκαν. Ποιὸς λίγο ποιὸς πολὺ κατάλαβαν τὴ φράση. Ἀλλῇ θύελλα ζύγωσε.

—Κι' αὐτὸ θὰ τὸ κάνῃς βασιλεῖ! εἶπε τότε ὁ Διοικητὴς τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς καὶ εἰς τῶν στασιαστῶν Σπύρο—Μήλιος.

Ὁ καινούργιος ὑπουργὸς Λόντος θέλησε νὰ πάρῃ τὸ μέρος τοῦ Ὀθῶνος.

—Μὴ μιλάς ἔτσι στρατηγέ! τοῦ εἶπε.

Κανεῖς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ βρίζῃ τὸ Βασιλεῖ.

Ὁ χειμαρριώτης στρατηγὸς δὲν

(1) Ἄν στὸ διάλογο πιά!

εἶχε πολλὰ λόγια τραβάει τὸ «πάλα».

—Δικηγόρος τοῦ Βασιλεῖ ἔγινες ἐσύ, ἐνάντια στὸ συμφέρον τοῦ Ἑθνους! Τοῦ παρετήρησε.

Σὲ περνᾶω πέρα—πέρα! Χύμηξε κατὰ πάνω του. Τότε μπῆκε στὴ μέση ὁ Κουντουριώτης καὶ τὸν σταμάτησε. Ἡ Ἀμαλία εἶχε μπῆ μπροστὰ στὸ Ὀθωνα γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ. Καὶ τὸ κακὸ πέρασε.

Ἔτσι ὁ Ὀθων ὑπέγραψε καὶ ἄλλα δυὸ διατάγματα.

Μὲ τὸ ἕνα ὠρίζε τὴν ἡμέρα ὡς ἑθνικὴ ἐορτὴ. Καὶ μὲ τὸ ἄλλο ἐξέφραζε τὴν εὐαρέσκειαν στὸν Δ. Καλλέργη καὶ τὸν Πρόεδρο τοῦ Δ. Συμβουλίου Μακρυγιάννη καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀνωτέρους καὶ κατώτερους ἀξιωματικούς.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ στὴν πλατεῖα Συντάγματος φάνηκαν πέντε—ἕξη κάρα μὲ ψωμιά. Καρβέλια χάσι-κα, ποὺ ἄχνιζαν. Ἦταν ὅλοι οἱ διαδηλωταὶ πεινασμένοι. Λίγο ἀκόμη ἂν παρέτεινοντο ἡ διαπραγματεύσεις οἱ στασιασταὶ θὰ λιποτακτοῦσαν γιὰ νὰ κάνουν ρεμοῦλα στοὺς φούρνους. Εὐτυχῶς κάπιος φούρναρης, φανατισμένος συνταγματικὸς μὲ τὴ χειρόνομία του ἐκείνῃ ἐπρόλαβε τὸ κακὸ.

Τὰ κάρρα ὥσπου νὰ πῆς ἀμὴν ἄδειασαν.

Οἱ Κουδεσιῶται καὶ οἱ πεντακόσιοι δαίμονες!

Τὸ Κοῦδεσί εἶναι ἀπὸ τὰ Ἀλβανόφωνα χωριὰ τῆς Χειμάρας ἀριθμῶν περὶ

τάς 180 οικογενείας.

Οἱ Κουδεσιῶται ὅπως καὶ ὅλοι οἱ κά-
τοικοι τῆς περιοχῆς φημίζονται διὰ τὸν
ἀνδρισμὸν των καὶ τὸ ἀρρενωπὸν τοῦ
χαρακτῆρος των.

Τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτον εἶναι ἀρκετὰ
χαρακτηριστικόν.

Παλαιότερα χρόνια συνέβαινε τὸ ἐ-
ξῆς: Κατὰ τὴν νύκτα τῆς Ἀναστάσεως
ὅλοι οἱ Κουδεσιῶται, ποὺ τοὺς ἐθέρμαι-
νε ἡ πίστις, μὲ τίς πρῶτες καμπάνες συ-
νηθοίζοντο εἰς τὴν Κεντροικὴν Ἐκκλη-
σίαν διὰ νὰ ἀκούσουν τὴν Ἀνάστασιν
τοῦ Κυρίου.

Εἶναι συγκινητικὸν τὸ θέαμα ἀνθρώ-
πων, οἱ ὅποιοι δὲν καταλαβαίνουν λέξιν
ἀπ' ὅτι λέγεται, ἀλλὰ ἡ ὅλη τελετουργία
τοὺς κρατεῖ εἰς στάσιν εὐλαβοῦς κατα-
νύξεως.

Μετά τὴν θείαν λειτουργίαν ὁ παπᾶς,
τοῦ ὁποίου συνήθως κατὰ τὰ χρόνια ἐ-
κεῖνα αἱ γραμματικαὶ γνώσεις δὲν ἦσαν
περισσότεραι τοῦ ἀκροατηρίου του, ἀνα-
γινώσκει τὴν εὐχὴν τοῦ Ἰωάννου τοῦ
Χρυσοστόμου.

Κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν Χριστιανικὸν ἔθι-
μον τὸ ἀκροατήριον ἀπαντᾷ εἰς τὴν σχε-
τικὴν περικοπήν.

Μία νύκτα λοιπὸν Ἀναστάσεως, ὅπως
διηγοῦνται, εἰς τὸ Κούδεσι διημερίφθη
μεταξὺ ἱερέως καὶ Κουδεσιωτῶν ἡ ἐξῆς
ἐκτάκτως χαριτωμένη στιχομυθία :

— Ἀνέστη ὁ Κύριος ! λέγει ὁ παπᾶς.
Καὶ τὸ πολεμικώτατον ἀκροατήριον ἐν
ἐνὶ στόματι καὶ μὲ φωνῇ :

— Ἀνέστη μπούρι-μπούρι !

(Ἀνέστη ὁ γενναῖος !)

— Ἐπικράνθη ὁ Ἄδης ! λέγει ὁ πα-
πᾶς.

— Ἐπικράνθη κένι-κένι !

(Ἐπικράνθη ὁ σκύλος !)

— Ἀνέστη Χριστὸς καὶ πεπτώκασιν οἱ
δαίμονες !

Τὸ ἀκροατήριον μὴ ἐννοῶν καὶ μὴ δυ-
νάμενον νὰ προφέρῃ τὸν σχοινοτενὴ πα-
ρακείμενον ἀπαντᾷ :

— Καί... πεντακόσιοι δαίμονες τὲ κέφ-
σια τὲ τέμεν !

Ὁ Τσέλιο-Πιτσάρης

Αὐτὸ τὸ φαινόμενο τοῦ ταυτο-
σήμου τῶν ἐπωνύμων εἶναι ἡ λυ-
δία λίθος γιὰ τὴν καταγωγὴ ἐ-
κείνων ποὺ τὰ φέρουν.

Ἔτσι ὁ Ὁμέρ Βρυώνης δὲν εἶ-
ναι δυνατόν παρὰ νὰ κατάγεται
ἀπὸ τὸ Βρυώνι τοῦ Δελβίνου, ὁ
Ἀβντουραχμάν Ντίμπρα ἀπὸ τὴν
Ντίμπρα, ὁ Χρῆστος Ζουλιάτης
(Χρηστοβασίλης) ἀπὸ τὸ Ζουλιάτη
τοῦ Κουρβελεσίου, ὁ Δεβόλης ἀπὸ
τὸ Δεβόλι (πιθανὸν καὶ ὁ εὐεργέ-
της Δομπόλης ἀπὸ κεῖ νὰ ἔχη τὴν
καταγωγὴ κ.λ.π.), οἱ Γκολέμιδες
(πολλὲς οἰκογένειες στὴν Ἑλλά-
δα ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα αὐτό)
δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχουν τοὺς
μακρυνοὺς προγόνους των ἀπὸ τὸ
Γκολέμι τοῦ Κουρβελεσίου, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐκκληροδότησαν καὶ τὴν ἀνά-
μνησι τῆς μακρινῆς πατρίδος των
εἰς τοὺς ἀπογόνους.

Γνωρίζω φίλτατόν μου, ποὺ φέρ-
νει τὸ ὄνομα (βαπτιστικὸ μάλι-
στα) Δρίνος καὶ κατάγεται ἀπὸ
τίς Γεωργοτσάτες τοῦ Δρίνου τῆς
Δροπόλεως.

Τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι νέον,
τοῦναντίον μάλιστα ἀρχαιότατον.
Μήπως τὸ ὄνομα τοῦ Ἀχιλλέως
δὲν ὑποδηλοῖ τὴν πατρίδα του
τῇ Φθίᾳ, ποὺ κεῖται παρὰ τὰς πη-
γὰς τοῦ Ἀχελλῶου;

Ἡ μακρὰ αὐτὴ εἰσαγωγὴ θὰ

μᾶς
τοῦ
Π
τε
Σ
Ἀρ
ἔχει

Τ
Τ
Κ
Γ
Δηλ
Π

Τ

Γ
Ἀ

Ἄ

Ἄ

ἀπὸ

ποχ

χαρ

ἀμέ

τῆς

γότ

κτω

κιαν

ἔνα

νο δ

ὁ Τ

νο ε

τὸν

πὸ κ

λάρ

ρα ἔ

κους

Τὰ

ταν

τὸν

λους

τοῦ

φο

καὶ

προ

κὴν

σπερ

Υ

μᾶς δικαιολογήσῃ τὴν καταγωγὴν τοῦ Τσέλιο—Πιτσάρη;

Ποῖος λίγο—ποῖος πολὺ θὰ ἔχετε ἀκούσει γιὰ τὸν Τσέλιο—Πιτσάρη.

Στὴν Ἑπειρὸν μὰ ἰδίως στὴν Ἀρβανιτικὴ ἢ Δημοτικὴ Μοῦσα τὸν ἔχει κάνει θρῦλον.

Τσ' γιὰν ἀτὰ κὲ σκόινε ζάλιτ
Τρίματ' ἐ Τσέλιο—Πιτσάρη
Κοῦ γιὰν νίσουρ ἐ ντὸ βένε
Γκιροκάστρ' ἐ Τεπελένε

Δηλαδή :

Ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ ποὺ διαβαίνουν
(στὸν ἄμμο

Τὰ παλληκάρια τοῦ Τσέλιο—Πι-
(τσάρη

Γιὰ ποὺ ξεκινήσαν καὶ πᾶν
Ἀργυρόκαστρο καὶ Τεπελένι.

Ὁ Τσέλιο Πιτσάρης κατήγετο ἀπὸ τὸ Πιτσάρι, ἓνα ἀπὸ τὰ Λιαμ-ποχώρια τῆς Ἀλβανίας—Πολεμο-χαρῆς καὶ γενναιότατος φαίνεται ἀμέσως στὰ ἀνταρτικὰ κινήματα τῆς Θεσσαλίας ὅπου ἔλαβε ἐνεργότατον μέρος μὲ σῶμα ἐπιλέκτων Ἀρβανιτῶν. Ψηλός, ξερακιανός μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μ' ἓνα παγοῦρι τοῖπουρο κρεμασμένο διαρκῶς στὸ σελιάχι του γιὰτὶ ὁ Τσέλιο—Πιτσάρης δὲν ἔθυε μόνο εἰς τὸν Ἄρην. ἔκανε καὶ εἰς τὸν Βάκχον σπονδές. Μπροστὰ ἀπὸ κάθε ἐπίθεση ἀδειάζε εἰς τὸν λάρυγγά του τὸ παγοῦρι καὶ ὅστερ' ἔκανε γιουρούς στοὺς Τούρκους.

Τὰ κινήματα τῆς Θεσσαλίας ἦταν στάδιον δόξης λαμπρὸν διὰ τὸν Τσέλιο—Πιτσάρην καὶ δι' ἄλλους παλαιομάχους ἀγωνιστὰς τοῦ 21 ὅσους δὲν ἔστειλε στὸν τάφο ὁ φθόνος τῶν συμπατριωτῶν καὶ ἡ ἀστοργία τοῦ Κράτους ἐκπροσωπούμενου ἀπὸ τὴν Βαυαρικὴν ἀντιβασιλείαν τοῦ Ἀρμαν-σπεργ καὶ Σια.

Ὑστερὰ ἀπ' αὐτὰ τιμημένοι

στρατιωτικοὶ κατεσκήνωσαν εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς ἐπονείδιστον ἀργίαν καταναλίσκοντες τὰς ἰσχύας των καὶ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὰς ἐμφυλίους διαμάχας καὶ εἰς τὰς μακαρίαι τῇ λήξει ἐριστῶν κομμάτων τοῦ Δεληγιαννικοῦ Κοινοβουλευτισμοῦ!

Τότε ἐνεφανίσθη στὰς Ἀθήνας καὶ ὁ Τσέλιο—Πιτσάρης μὲ κομμένα τὰ φτερά, μὲ πολλὰ ἀπεντάρια καὶ πολλὴ ψεῖρα!!

Ἀναγκάστηκε τότε νὰ γυρίσῃ στὰ κέντρα καὶ νὰ χαρτζιλικώνεται ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς καὶ φίλους του. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ τοῦ ψωμι εἶχε 30 λεπτὰ ἢ ὀκτὼ καὶ ψητὰ στοῦ Βιρναβά, τὸ ἀριστοκρατικώτερον ἐστιατόριον τῆς Πρωτεύουσας τότε, εἶχε 18 λεπτὰ ἢ μερίδα καὶ ἀγόραζες οἰκόπεδα στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ πλάι στὸ χαρτοπωλεῖο Πάλλη καὶ Κοτζιά πρὸς 7 δραχ. τὸν πήχυ.

Κατὰ τὸ 1885—86 ποὺ ἐγίναν ἐκεῖνα τὰ ἐπεισόδια στὰ σύνορα καὶ οἱ φιλοπόλεμοι διαδηλώσεις ἐπαναστάτησε καὶ εἰς τὴν ψυχὴ τοῦ Τσέλιο—Πιτσάρη τὸ πολεμικὸν μένος.

Ἀρπάξε μία σημαία καὶ ἐγίνε ὁ σημαιοφόρος ὅλων τῶν περιφημῶν ἐκείνων διαδηλώσεων.

Ἦταν τὸ βράδυ ποὺ οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων μᾶς ἐφοβέρισαν δι' ἀποκλεισμοῦ πρὸς πρόληψιν τοῦ πολέμου. Ὁ Δεληγιάννης ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ μπαλκόνι τοῦ σπητιοῦ τοῦ τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος ἔβγαζε φλογεροὺς πατριωτικοὺς λόγους καὶ ἐβομβάρδιζε θεοὺς καὶ δαίμονας. Ὁμιλώντας σχετικῶς μὲ τὴν ἀπειλὴν τῶν Δυνάμεων καὶ ἐξαίρων τὴν λιτότητα τῶν Ἑλλήνων εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Ἄνδρες Ἀρκάδες! Ἕλληνες ἐσμέν. Λάχανα ἐσθίωμεν!
Καὶ ὁ Τσέλιο—Πιτσάρης ἀρχηγός

ΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΤΟΥ 1936-1937

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΞΕΛΕΓΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Τὴν 30ην Μαΐου ἐγένοντο αἱ ἀρχαιρεσίαι εἰς τὸν ἡμέτερον Σύλλογον διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς περιόδου 1937—1938.

Ἀρχομένης τῆς συνεδριάσεως περὶ ὥραν 4ην μ. μ. ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Χρ. Καρζῆς ἀνέγνωσε τὸ πρακτικὸν τῆς προηγουμένης συνεδριάσεως, τὸ ὁποῖον ἐπεκυρώθη.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου κ. Κ. Ζαρπαλᾶς συνοπτικῶς ἀνέγνωσε τὴν λογοδοσίαν τοῦ ὑπ' αὐτὸν Δ. Συμβουλίου ἐπὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ παρελθόντος Συλλογικοῦ ἔτους.

Ὁ Ταμίας τοῦ Συλλόγου κ. Δημητρίου ἐξέθεσε τὰ οἰκονομικὰ τῆς ληξάσης περιόδου. Εἶτα ἐκ μέρους τῆς ἐνεργησάσης τὸν ἔλεγον Ἐπιτροπῆς ὁ κ. Γρ. Μάργας

πάντα τῶν διαδηλώσεων :

— Ἐδε λάχανα, ἔδε κουνουπίδια κύριε Πρόεδρε, ἀπήντησε πάντα πειναλέος καὶ δράξας τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τσαρούχια τοῦ τὸ ὕψωσε εἰς τὸ κοντάρι καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇ τῆς διαδηλώσεως ἐνῶ ἡ φρενίτις τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκίνει τὰ μαινόμενα πλήθη.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην προσετέθη εἰς τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν Δεληγιαννικῶν διαδηλώσεων καὶ τὸ τσαροῦχι τοῦ Τσέλιο Πιτσάρη ὡς σύμβολον καὶ ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν ἀπειλὴν τῶν Μ. Δυνάμεων.

Α. ΜΑΜ.

ἀνέγνωσε τὴν σχετικὴν ἔκθεσιν ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Συλλόγου.

Ἐπὶ τῆς λογοδοσίας τοῦ Διοικ. Συμβουλίου ἔλαβον τὸν λόγον ὁ κ. Θεοφ. Βενακίδης καὶ οἱ κ. κ. Σ. Ἐξάρχου, Δ. Βασιλείου, Μιχ. Πασχόπουλος, Μιλ. Σπυρομήλιος, Σ. Λίτος καὶ Κ. Βάβουλης.

Μεθ' ὃ ἐξελέγη Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Θ. Βενακίδη, Γ. Σταμούλη καὶ Ἀθαν. Γκογκῶν ἡτις ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μελῶν καὶ ἄλλοτε Προέδρου τοῦ Συλλόγου κ. Ι. Βάρτσου προέβη εἰς τὴν διενέργειαν τῶν ἀρχαιρεσιῶν.

Εὐρέθησαν ψηφίσαντες 238. Κατὰ τὴν γενομένην διαλογὴν τῶν ψήφων ἦλθον κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας οἱ κ. κ. Χρ. Παπαδημητρίου ἐκπαιδευτικὸς, Χρ. Καρζῆς δικηγόρος, Μιλ. Σπυρομήλιος κτηματίας, Τηλ. Καίσαρης βιομήχανος, Θεοφ. Βενακίδης ὑπάλληλος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Ἀθ. Χρήστοκότης ὑπάλληλος Ὑπουργ. Τ.Τ.Τ. Π. Μαμόπουλος δικηγόρος, Κων. Ζαρπαλᾶς ἱατρός, Γρηγ. Μάργας, ἰδιώτ. ὑπάλληλος.

Ἀναπληρωματικοὶ δὲ ἐξελέγησαν οἱ κ. κ. Μιχ. Καλυβόπουλος, Μ. Πασχόπουλος, Ε. Στεργίου, Α. Μούζας, Θ. Καρβούνης, Γ. Δημητρίου.

Τὴν Ἐξελεγκτικὴν Ἐπιτροπὴν ἀπετέλεσαν οἱ κ. κ. Νικ. Μάσσιος, Κωνστ. Μαργαρίτης καὶ Φ. Πρίφτης.

Τὸ ἐκλεγέν Δ. Συμβούλιον κα-

τήρ
Κ
Καί
παδ
Γρη

Ἡ
ξελ
πεπ

Ε
ἡμῖν
λεὺ
κατ
βου
χον
καὶ
σεω
βου
κὺν
δὲ

1)
ὡς
νόμ
πῶν
θησι
2)
τὰ
στη
Συμ
ρωμ
τικέ
ων.

3)
ἐγγ
μαί
φών
μενι

4)
ρισ
ων
Ἐλ
τὴν
εἰς
Συλ
σης

τήρτισε τὸ Προεδρεῖον ὡς ἑξῆς :

Κ. Ζαρπαλᾶς, Πρόεδρος, Τηλ. Καίσαρης, Ἀντιπρόεδρος, Χρ. Παπαδημητρίου, Γεν. Γραμματεὺς, Γρηγ. Μάργας, Ταμίας.

Ἡ ἔκθεσις τῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐξελεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ 1936—1937

Ἀγαπητοὶ συμπατριῶται,

Εἰς ἐκτέλεσιν τῆς ἀνατεθείσης ἡμῖν ἐντολῆς παρὰ τῆς Γεν. Συνελεύσεως τῆς 31 Μαρτίου 1937 καὶ κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου, προέβημεν εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν βιβλίων τοῦ Συλλόγου καὶ τῆς ἐν γένει οἰκονομικῆς δράσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Δ. Συμβουλίου κατὰ τὸ λήξαν Συλλογικὸν ἔτος 1936—1937 διεπιστώσαμε δὲ ὅτι

1) Ἀπασαι αἱ οἰασδῆποτε φύσεως εἰσπράξεις τοῦ Συλλόγου, γενόμεναι βάσει ἀποδείξεων καὶ λοιπῶν δικαιολογητικῶν, κατεχωρήθησαν κανονικῶς εἰς τὰ βιβλία.

2) Ὅλαι αἱ καταχωρηθεῖσαι εἰς τὰ βιβλία τοῦ Συλλόγου δαπάναι στηρίζονται εἰς ἀποφάσεις τοῦ Δ. Συμβουλίου τὰ δὲ ἐντάλματα πληρωμῆς συνοδεύονται ὑπὸ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν ἀποδείξεων.

3) Αἱ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Ταμείου ἐγγραφαὶ εἰσπράξεων καὶ πληρωμαὶ ἐγένοντο κανονικῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἀναφερόμενα στοιχεῖα.

4) Τὸ εἰς χεῖρας τοῦ Ταμείου εὐρισκόμενον βιβλιάριον καταθέσεων παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ ἡ σχετικὴ μετὰ τὴν παρὰ τῇ ἰδίᾳ Τραπέζῃ ἀπόδειξις καταθέσεως ὁμολογιῶν τοῦ Συλλόγου, ἐξηλέχθησαν μετὰ πάσης προσοχῆς, τὰ δὲ ἐν αὐτοῖς ἀ-

ναφερόμενα ποσά, κεφαλαίων, τόκων καὶ τοκομεριδίων, εὐρέθησαν ἐν ἀπολύτῳ τάξει καὶ συμφωνίᾳ.

5) Ἐκ τοῦ ὑπὸ ἔγκρισιν ἀπολογισμοῦ προκύπτει ὅτι ὁ προϋπολογισμός, ἐξετελέσθη καλῶς

Κατὰ συνέπειαν ὁ ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου κατατεθειμένος ἰσολογισμός παρουσιάζει τὴν ἀκριβῆ περιουσιακὴν κατάστασιν τοῦ Συλλόγου, τὸ γενικὸν δὲ ἡμῶν συμπέρασμα ἐκ τοῦ διενεργηθέντος ἐλέγχου εἶναι ὅτι ἡ ἐν γένει οἰκονομικὴ διαχείρισις καὶ δρᾶσις τοῦ Δ. Σ. ὑπῆρξεν λίαν ἱκανοποιητικὴ καὶ ὅτι πνεῦμα νοικοκυρῶσύνης καὶ περισυλλογῆς διακρίνει τὰς πράξεις αὐτοῦ.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τὴν Γεν. Συνέλευσιν, ὅπως ἐγκρίνῃ τὸν ἀπολογισμὸν τῆς ὑπὸ κρίσιν διαχειρίσεως καὶ ἐκφράσῃ πρὸς τὸ ἀπερχόμενον Δ. Σ. τὰς εὐχαριστίας καὶ τὰ συγχαρητήριά της τόσο διὰ τὴν καλὴν διαχείρισιν τῆς περιουσίας τοῦ Συλλόγου, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἐν γένει δρᾶσιν του κατὰ τὸ λήξαν Συλλογικὸν ἔτος.

Πιεραίνοντες ἐκφράζομεν πρὸς τὴν Γεν. Συνέλευσιν τὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὴν ἀνατεθείσαν ἡμῖν τιμητικὴν ἐντολήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Μαΐου 1937

Ἡ Ἐξελεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ

Γρ. Μάργας, Φ. Πρίφτης

Ἀθ. Χρηστοκότης

Ἡ λογοδοσία ἐπὶ τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ 1936—1937

Ἀναγνωσθεῖσα ὑπὸ τοῦ Προέδρου

Κ. Ζαρπαλᾶ κατὰ τὴν Γεν. Συνέλευσιν τῆς 28 Μαΐου ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἐταιρίας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου Κ. Ζαρπαλᾶς ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα ἐκ-

θέτει τὰ τῆς δράσεως τοῦ Διοικ. Συμβουλίου.

Ταῦτα ἀναφέρομεν ἐνταῦθα κατὰ τὰς γενικὰς αὐτῶν γραμμάς.

Α.) ΖΗΤΗΜΑ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον ἐνεργῆσαν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Κυβερνήσει ἐρρῶθιμις τὸ ζήτημα τοῦτο τῶν ἀρχῶν μετ' εὐμενείας χορηγησάσων ἀδείας παραμονῆς καὶ ἐργασίας εἰς πάντα τοὺς συμπατριώτας μας. Ἐν πολλοῖς δὲ παρέβλεψαν καὶ τὴν ἀταξίαν ἐν ἣ πολλοὶ εὐρίσκοντο καὶ ἀπῆλλαξαν πολλοὺς τῶν παντὶς εἶδους προστίμων.

Β.) ΝΕΑ ΜΕΛΗ

Κατὰ τὸ διαρρῶσαν διάστημα ἐτακτοποιήθησαν μετὰ τὴν ὑπηρεσίαν Ἀλλοδαπῶν περὶ τοὺς 413 συμπατριῶται μας.

Γ.) ΕΞΕΥΡΕΣΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον προθυμότητα παρέσχεν ἀναγκαιῶντα συστατικὰ εἰς πλείστους ἀνέργους συμπατριώτας μας διὰ ἐργοδότας, οἵτινες ἐξυτηρήθησαν αὐτοὺς ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ.

Δ.) Α Σ Θ Ε Ν Ε Ι Σ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον παρέσχε τὴν ἀρωγὴν τοῦ εἰς πολλοὺς ἀσθενεῖς συμπατριώτας πολλοὺς τούτων μετέφερε δι' ἐξόδων τοῦ καὶ τῇ προσωπικῇ ἐπεμβάσει τοῦ Προέδρου ἐκράτηθησαν πολλοὶ πρὸς νοσηλείαν.

Δι' ὃ αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας τοῦ πρὸς τὰ Νοσοκομεῖα : Λαϊκόν, Δημοτικόν, Προσφυγικόν, Εὐαγγελισμός, Ἐρυνδρὸς Σταυρός, Ἀρεταίειον, Αἰγινήτειον.

Ε.) ΑΠΟΡΟΙ—ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

Τὰ βοηθήματα μετὰ φειδοῦς χορηγῶντα καὶ εἰς πραγματικῶς καὶ ἀποδεδειγμένως ἀπόρους ἀνῆλθον εἰς δραχ. 18.414 διανεμηθέντά μετὰ 204 ἀπόρων.

ΣΤ.' ΝΕΑ ΜΕΛΗ

Ἐνεργάθησαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 314 νέα μέλη, τὰ ὁποῖα μετὰ τῶν παλαιῶν μελῶν τῶν ταμειακῶς ἐν τάξει ἀπτελοῦν τὴν ἐκ 436 μελῶν δύναμιν τοῦ Συλλόγου.

Ζ.) ΑΤΕΛΗΣ ΕΓΓΡΑΦΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Ἰολλὰς ἐπενέβη δσάκις παρεστάθη ἀνάγκη διὰ τὴν διευκόλυνσιν κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῶν μαθητῶν καὶ Φοιτητῶν.

Η.) ΣΥΝΑΛΑΓΜΑ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον διευκόλυνε ἐπαρκῶς καὶ διευκολύνει τοὺς συμπατριώτας μας κατὰ τὴν παροχὴν συναλλαγματος

Θ.) ΣΤΕΝΟΤΕΡΑ ΕΠΑΦΗ ΤΩΝ Μ.Ε.Λ.Ω.Ν

Τονίζει τὰς καταβληθείσας προσπάθειας διὰ τὴν σύσφιγξιν τῶν σχέσεων μετὰ τῶν ἀδελφῶν Συλλόγων καὶ ἐκφράζει τὰς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Ἀλληλοβοηθητικὸν «Πύρρον» τῆς Ἀμερικῆς καὶ τὴν Πανηπειρωτικὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἀλεξανδρείας.

Ι.) ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

Ἀνακοινῶνται πίνακες τοῦ ἀπολογισμοῦ καὶ ἰσολογισμοῦ.

«Εὐχομαι ἀπὸ καρδίας, καταλήγει ὁ κ. Ζαχαρίας, «ὅπως τὸ νέον Δ. Συμβούλιον, ὅπερ θέλετε ἀναδείξει διὰ τῆς ψήφου σας εἶναι ἀνώτερον ἡμῶν εἰς ἀπόδοσιν, ἔχον πάντοτε καὶ ἐν παντὶ ἀμέριστον τὴν ὑποστήριξιν πάντων ἡμῶν ἀνελαιρέτως. Τὸ ἔργον μας ἐξετέθη ἐνώπιόν σας ἐν συντομίᾳ, ἀλλὰ καὶ εἰλικρινεῖα καὶ ἀναμένει τὴν δικαίαν κρίσιν σας, καὶ πρὸς τοῦτο παρακαλῶ ἐξ ἡμῶν ὅστις τυχὼν θὰ ἤθελε νὰ ἐλέγξῃ τούτο νὰ τὸ πράξῃ μετὰ τῆς ἀρμοζούσης ἀυστηρότητος, ἀλλὰ καὶ λεπτότητος ὥς ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς δοῦναι τούτο θὰ εἶναι διδάγμα τῶν μελλουσῶν διοικήσεων».

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΝ

ΟΙ „ΓΚΑΠΑΝΣ” ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Όπως κάθε χρόνο και έφέτος, κατά Σεπτέμβριον κατέπλευσαν εις Φάληρον οί Γκάπανς έπισκεπτόμενοι την Μητέρα Έλλάδα.

Τών έκδρομέων άνερχομένων εις 430 Προεδρεύει ό συμπατριώτης όδοντοϊατρός κ. Φώτιος Κυρίτης.

Τό Υπουργείον Τουρισμού διωργάνωσε θερμοτάτην ύποδοχήν.

Τούς άφιχθέντας προϋπάντησαν έπί του ύπερωκεανείου και εύχθησαν εις αυτούς τό ως παρέστησαν ό Δήμαρχος Αθηναίων κ. Αμβρόσιος Πλυτάς, ό Γεν. Γραμματεύς του Δήμου Πειραιώς κ. Αλ. Παπαναστασίου, ό Πρόεδρος της Όμοσπονδίας τών έν Έλλάδι Έλληνοαμερικανικών οργανώσεων κ. Δρυμώνας κλπ. οίτινες προσεφώνησαν τούς έκδρομείς. Ό κ. Κυρίτης άπήντησε εύχарιστήσας και διαβεβαιώσας ότι οί Έλληνες της Αμερικής διετήρησαν πάντοτε εις την μακρινήν θετήν πατρίδα των τόν Έλληνισμόν άναλοιώτον.

Μεθ' ό της μουσικής του Δήμου Πειραιώς παιανιζούσης έγένετο ή άποβίβασις και άνήλθον εις Αθήνας οί έκδρομείς εγκατασταθέντες εις την «Μ. Βρετάνιαν».

Τήν επάύριον έγένετο δοξολογία έν τῷ ιερῷ Ναῶ της Μητροπόλεως και άκολούθως ό Πρόεδρος τών «Γκάπανς» κατέθεσε, μετάβας μετά του Αρχηγείου της οργανώσεως, στέφανον εις τό μνημείον του Αγνώστου Στρατιώτου.

Τήν Δευτέραν έπεσκέφθησαν τόν κ. Πρόεδρον της Κυβερνήσεως εις τό Υπουργείον Έξωτερικών ένθα ό κ. Κυρίτης προσεφώνησε ως εξής τόν κ. Μεταξάν.

Κύριε Πρόεδρε

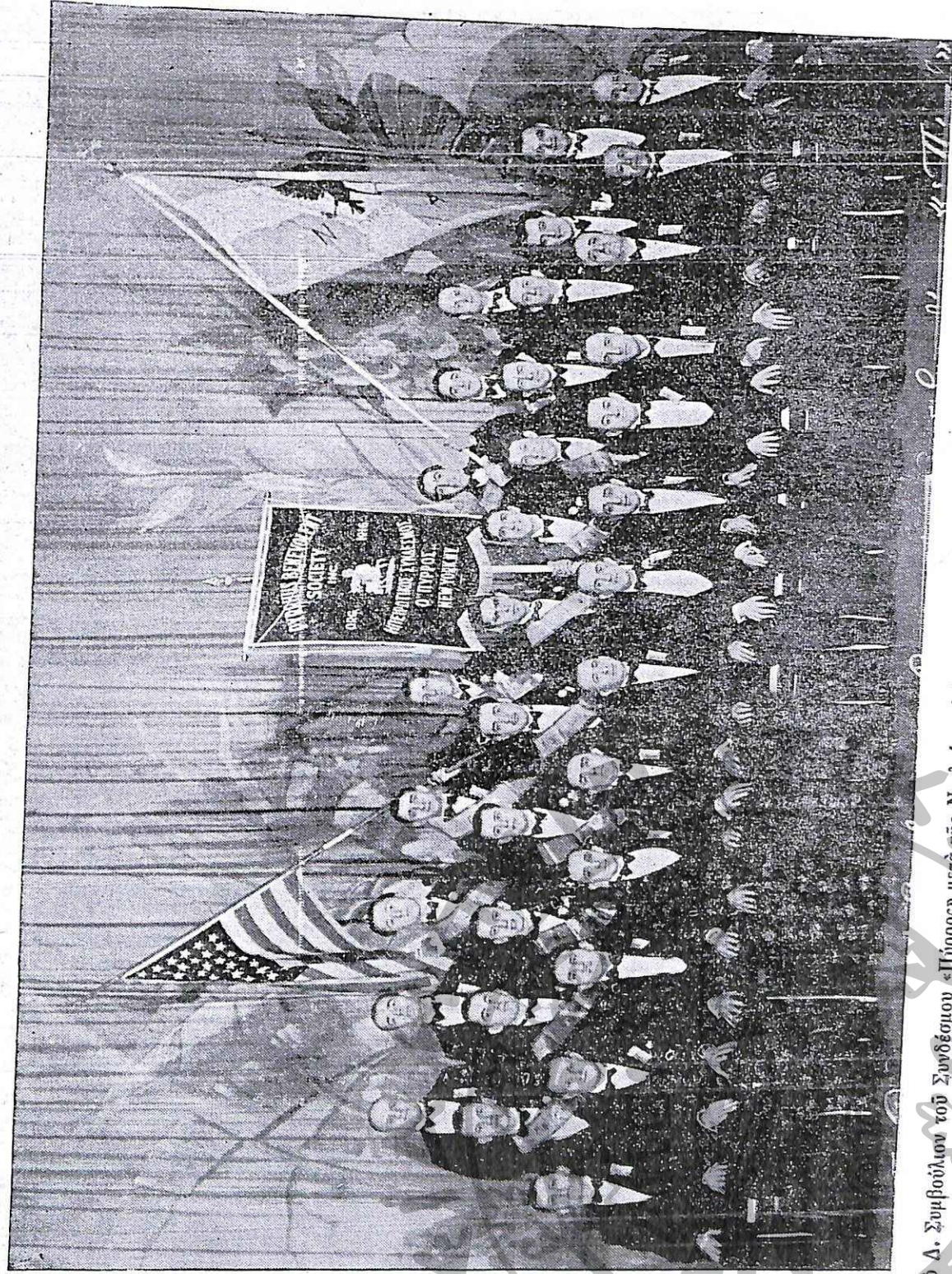
«Με μεγαλείτερον ένθουσιασμόν από οίονδήποτε άλλον έπισκεπτόμεθα την Έλλάδα. Τήν έπισκεπτόμεθα σήμερα, διότι γνωρίζομεν, ότι έπισκεπτόμεθα μίαν Έλλάδα πολύ διάφορον πλέον. Σήμερα γίνεται μία εργασία τοιαύτη, που άνυψώνει την χώραν μας εις τά όμματα όλου του κόσμου και εΰμεθα ήμεις εις θέσιν να γνωρίζωμεν αυτό. Όλη αυτή ή μεταβολή οφείλεται εις την πίστιν την ιδικήν σας, εις την εργασίαν την ιδικήν σας, ή όποία με τόσην πεποίθησιν εις τά ιδανικά της φυλής μας, καταβάλλεται εκ μέρους σας.

Ήμεϊς οί όποιοι άπατελοΰμεν τά κλαδιά του Έλληνικού δένδρου εις την Αμερικήν εΰμεθα γεμάτοι άπ' θαυμασμόν διά τό έργον σας, αυτό τό όποϊον μάς έκαμε να έχωμεν την τιμήν, ή όποία άξίζει εις την φυλήν μας.

Περαιτέρω ό κ. Κυρίτης επανέλαβε και πάλιν παλαιόν παράπονον τών έν Αμερική Έλλήνων διά την συγκοινωνίαν της Αμερικής καιόπως ή Κυβέρνησις ένισχύση ήθικώς την έν Αμερική έλληνικήν εκπαίδευσιν. Καταλήγων εξητωκραύγασεν υπέρ της Α. Μ. του Βασιλέως και του Έθνικού Κυβερνήτου.

«Ένας από τούς κυριώτερος σκοπούς του Ν. Κράτους ήτανε άπό την αρχή, και πραγματοποιήθηκε τελευταία—πραγματοποιήθηκε τουλάχιστον οικονομικώς—ή κοινωνική Πρόνοια, γιατί τό Κράτος τούτο θεωρεί ότι δέν ήμπορεί να ύπάρξη κοινωνία, που να στηρίζεται επάνω στη δυστυχία και την άθλιότητα».

Ι. Μεταξάς)

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Συνδέσμου «Ἡρῶδες» μετὰ τῆς Νεολαίας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς χοροεπιδήσεως τῆς εἰς τὸ Μανχάταν Ὁπερα Χάουζ τῆς Ν. Ὑόρκης.

Βί
"Ε

Γιὰ
τάς
τὴν
ψόγ
τὸν
ολα

νεί
σω
φο
κεῖ
δα

γεί
πῶ
νέ

Βιβλιοκρισία

“Εἰκόνες καὶ Σύμβολα,”

Τάκη Σιωμοπούλου

Ὁ κ. Τάκης Σιωτόπουλος Καθηγητὴς στὰ Γιάννινα γνωστός ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς Διευθυν-
τὰς τῆς ἀλησμονήτου «Ἑλλοπίας» καὶ ἀπὸ
τὴν Καθηγητικὴν του δραστὶν ἐξέδωσε εἰς κομ-
ψότατον τόμον μίαν ποιητικὴν συλλογὴν μὲ
τὸν μετριόφρονα τίτλον «Εἰκόνες καὶ Σύμ-
βολα».

Ἐκεῖνο, ποὺ θὰ εἶχε νὰ παρατηρήσει κα-
νεῖς εἰς τὸ βιβλίον αὐτὸ ποὺ σοῦ γεννᾷ ἀμέ-
σως τὴν καλὴν διάθεσιν εἶναι τὸ ἀπλοῦν ὕ-
φος ποὺ μ' αὐτὸ ὁ κ. Σιωμόπουλος λέγει ἐ-
κεῖνα ποὺ ἔχει νὰ εἰπῇ.

Νὰ ἓνας ὕμνος πρὸς τὴν κλασσικὴν Ἑλλά-
δα τόσον ἀπλῶς καὶ τόσον ὠραῖος:

Τῶν Ὀρφικῶν τὰ μυστικὰ προσπάθησες,
(Ἑλλάδα

νὰ τὰ ξηγήσης πῶς καὶ μετὰ τοῦ Φειδία τῆ
(σμίλη

καὶ ἡ Τέχνη, ὡς ἦταν εἰδωλὸ λαμπρὸ τοῦ
(Θεοῦ Λόγου

Πνοὴ ἔδωσε καὶ μίλησαν τὰ πέτρινα τὰ
(χεῖλη. κλπ.

Ὁ κ. Σιωμόπουλος, σὰν Καθηγητὴς, μα-
γεμένος ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν τῶν Ὀμηρικῶν ἐ-
πὼν ξαναζωντανεύει σὲ διάλογο μερικὲς σκη-
νὲς ἀπὸ τὴν Ὀδύσειαν.

Ὁδυσσεύς (στὴν Καλυψώ)—Νεράϊδα, πᾶ-
(ψε νὰ γελάς

μ' ἐμένα· ἀνθὸς τῆς ἀγκαλιᾶς

δὲ θάβειμαι πᾶς σὲ λίγο

Ἐδῶ στὴν ἄκρην τοῦ γαλοῦ

ψίθυροι πῶρονται ἀπ' ἄλλου

μὲ προσκαλοῦν νὰ φύγω...

...

Καλυψώ—Ἀκου τὸ κύμα, σὰ μὴ θεῖα
(μουσική.

Εἰν' ἡ βραδυὰ παράδεισο ἐδῶ πέρα

καὶ εἰν' ἡ χαρὰ μὴ δύναμη θεϊκὴ,

δῶρο τρανὸ τοῦ Δία τοῦ Πατέρα.

Ἀπὸ τοὺς βωμοὺς του ξεχωρίζει ποίημα
γιὰ τὸν Κωστὴ Παλαμᾶ.

Στῆς μελέτης τὰ βαθειὰ (ὕμνος σου καὶ

ἥρεμα τὸ σκάλισες τὸ σοφὸ (δόξ σου

Βερύσες κρυσταλλόνερες ἀνοιξες (αἰ δρό-

τὰ φρυγμένα χεῖλη μας ἀπὸ δίψα (οἶσος

Στὴν πηγὴ τῆς σκέψης σου σὰν (δόξ σου

πάρε μας καὶ φέρε μας μὲ τὸ γλυκὸ (κόσμος

Κι' ἂν νεράϊδες καὶ ξωθιὲς στὴν (χορεύοντε

Μάγε, φύλαξε γιὰ μᾶς τ' ἀραχνό (τοῦ

Μὰ νὰ καὶ Παλαμικὴ ἐπίδραση στοὺς
«Τσιγγάνους» του, ποὺ εἶναι μὴ εἰσὶν
«Εἰκόνες».

Ὡς σεῖς, πουλιὰ πετούμενα, τσιγγάν-
τσιγγάνες, ποὺ γνωρίζετε τὴ μοῖραν,
μὲ παρδαλὰ φουστάνια, μὲ γιορντάνι,
τριγύρω στὸ λαιμὸ σας, μὲ τὴ λύρα
τοῦ πόνου ἢ τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι.

Τὸν διακρίνει ἓνας σκεπτικισμὸς, καὶ ὅτι
χορὸς ἀπηλλαγμένος ἀπὸ χασμαδιὲς εἶναι
τατὸς. Ἡ ἐμπνευσίς του πηγάζει καὶ ἀπὸ
μαντὸς.

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ἀπὸ ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐστὶ
κόνετο μὴ μεγάλη κόκκινη ση-
μαία καὶ ἡτοιμάζοντο πολλοὶ ἄν-
θρωποι μικρότεροι, ἐρυνθραὶ σηματο-
διὰ νὰ ὑψωθῶν τὴν κατάλλη-
λον στιγμὴν εἰς τὰ ζωτικώτερα
τῆς Ἑλλάδος σημεῖα, εἰς τοὺς
στρατώνας, εἰς τὰ πλοῖα, εἰς τὰ
σχολεῖα, εἰς τὰ Πανεπιστήμια,
εἰς τὰ ἐργαστήρια, εἰς τὸ σπίτι
τοῦ ἀγρότου. Καὶ μὴν ἡμέραν
θὰ ἐπὶ τὸν οὐρανὸν αὐτὸς εἰς τὸ
κόκκινο χρώμα τοῦ αἵματος.

I ΜΕΤΑΕΞ

Ο ΒΗΣΣΑΡΙΩΝ ΤΖΙΟΒΑΝΙ
ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΘΗ ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ὁ τέως Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας Βησσαρίων Τζιοβάνι ἀναχωρήσας ἐκ Βελιγραδίου, ἐνθα εἶχε μεταβῆ λαβὼν μέρος εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ Σέρβου Πατριάρχου Βαρνάβα, διηυθύνθη εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Μεταβὰς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐν Κων/πόλει Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἀλβανίας ὑπέβαλε τὰ σέβη καὶ τὰς εὐχαριστίας πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Βενιαμίν.

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀνταπέδωσε τὴν ἐπίσκεψιν διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκέλλου Ἀδαμαντίου.

Μεθ' ὃ ὁ Βησσαρίων Τζιοβάνι ἀνεχώρησε δι' Ἀλβανίαν.

Ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς «Drita» τῶν Τιράνων ὁ Βησσαρίων ἐκθέτει τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ἐκ τῆς τελευταίας περιόδου τοῦ.

Κατὰ τὰς πληροφορίας τῆς Ἀλβανικῆς συναδέλφου οὗτος ἐπέτυχεν παρὰ τοῦ Οἴκου Πατριαρχίου τὴν ἀναγνώρισίν του ὡς καλονικοῦ Ἐπισκόπου.

Ἐκδόσεις

Σύντροφοι στή Γῆ

Ἐπιμελεία τοῦ «Φίλου τῶν Ζώων» τοῦ περιοδικοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις Ἑταιρείας Προστασίας τῶν Ζώων, ἐξεδόθη ποιητικὴ συλλογὴ τῆς κυρίας Ἀννας Μπεκιάρη, μετὰ τὸν τίτλον «Σύντροφοι στή γῆ». Πρόκειται περὶ ἐξαιρέτου βιβλίου τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῆς ποιητικῆς τοῦ ἀξίας παρουσιάζει καὶ τὴν πρωτοτυπίαν ὅτι τὰ θέματά του προέρχονται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ζώων. Οἱ «Σύντροφοι στή γῆ» ἀποτελοῦν ἐντρυφήματα διὰ κάθε φιλῶν ζώων, χρησιμώτατον ἰδίως εἰς σχολὰς ἐορτὰς κ.λ.π. Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δραχ. 50 καθὼς καὶ εἰς τὰ γραμματεῖα Ἑταιρείας Προστασίας τῶν Ζώων.

ων, (Βουκουρεστίου 23, Ἀθήναι).— Ἐκυκλοφόρησε καὶ τὸ 30ον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ὁ «Φίλος τῶν Ζώων» μετὰ πλουσίαν ὡς πάντοτε ὕλην, μετὰ ὡραίας εἰκονογραφίας καὶ μετὰ συνεργασίαν τῶν κ. κ. Γ. Πάπ, Ν. Συγγελάκη, Ἀ. γησ. Τσέλαλη, Γ. Σιδέρη, Ι. Ἀθηνογένη κλ.

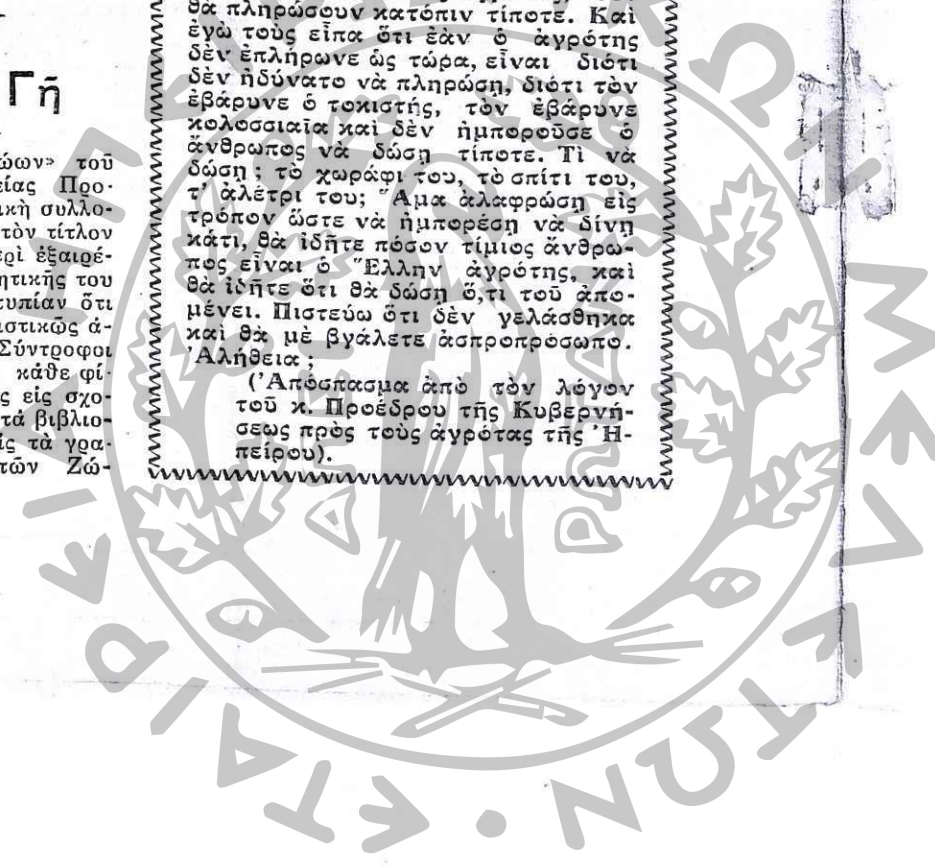
«Συνταξιούχος»

Τὸ μοναδικὸν φύλλον τῶν πολιτικῶν συνταξιούχων καὶ δημοσίων ὑπαλλήλων εἶναι ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενη μεγάλη 159ήμερος ἡμερησίως «Συνταξιούχος». Ἐξαιρετικῶς πλούσιον εἰς εἰδησεογραφίαν καὶ ἐκλεκτὸν εἰς ὕλην ἐκυκλοφόρησεν τὸ ὑπ' ἀριθ. 65 φύλλον αὐτοῦ. Μεταξὺ τῶν περιεχομένων του παραλαμβάνομεν τὰ : «Ὁ ἔλεγχος τῶν Δημοσίων ὑπαλλήλων», μελέτην εἰδικοῦ συνεργάτου, «τὸ Μετοχικὸν δὲν ἀπαντᾷ» ἀρθρον διὰ τὴν αὐξήσιν τῶν μερισμάτων καὶ προίκισιν τῶν θυγατέρων, «Αἱ ἐργασίαι τῆς Ἐπιτροπῆς ἀναθεωρήσεως τῶν συνταξιοδοτικῶν νόμων», κλπ. κλπ.

Συνδρομὴ δραχ. 70—Γραφεῖα Ἀγ. Κωνσταντίνου 28

...Διὰ τὰ χρέη σας ἔχω νὰ σας εἰπῶ τὰ ἑξῆς: Σὰς ἐλάφρυνσα εἰς τρεῖς ποσὶς ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου νὰ μὴ πληρώσετε τὴν πρώτην δόσιν. Τὴν πρώτην δόσιν θὰ τὴν πληρώσετε τὸν ἐρχόμενον Ὀκτώβριο. Πολλοὶ μὲ κατηγοροῦσαν καὶ πολλοὶ μοῦ εἶπαν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅτι ἅμα μάθης εἶσι τοὺς ἀγρότας, δὲν θὰ πληρώσουν κατόπιν τίποτε. Καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα ὅτι ἐὰν ὁ ἀγρότης δὲν ἐπλήρωνε ὡς τώρα, εἶναι διότι δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ, διότι τὸν ἐβάρυνε ὁ τοικιστὴς, τὸν ἐβάρυνε κολοσσαιῶ καὶ δὲν ἠμποροῦσε ὁ ἄνθρωπος νὰ δώσῃ τίποτε. Τὴν νὰ δώσῃ; τὸ χωράφι του, τὸ σπῖτι του, τὸ ἀλῆτρί του; Ἀμα ἀλαφρώσῃ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἠμπορέσῃ νὰ δίνη κατὶ, θὰ ἰδῇτε πόσον τίμιος ἄνθρωπος εἶναι ὁ Ἕλλην ἀγρότης, καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι θὰ δώσῃ ὅ,τι τοῦ ἀπομένει. Πιστεύω ὅτι δὲν γελάσθηκα καὶ θὰ μὲ βγάλετε ἀσπροπρόσωπο. Ἀλήθεια;

(Ἀποσπάσμα ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τοὺς ἀγρότας τῆς Ἠπείρου).

Ἡ ἐπιγραφὴ

Βιβλιοθήκην Κερκύρας.—Ἐκτελοῦντες εὐχάριστον ὑποχρέωσιν ἀποστέλλομεν σειρὰν τοῦ Δελτίου μας. Ἀπὸ τοῦδε τὴν λαμβάνετε ταχυδρομικῶς.

Μπενάκειον Βιβλιοθήκην, Ἐνταῦθα.—Ἀποστέλλομεν εὐχαρίστως. Τὰ πρῶτα Τεύχη εἶναι ἐξηντηλημένα ἀτυχῶς.

κ. Μπλούτσην, Δράμαν.—Ἡ αὐτεπάγγελτος ἐγγραφή σας εἰς τὰς τάξεις τῶν συνδρομητῶν μας μᾶς ὑποχρεώνει.

Ἀποροῦμεν διὰ τὰ παράπονά σας, τὰ ὅποια λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν μας. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται τακτικώτατα. Μήπως ἡ καθυστέρησις, διὰ τὴν ὅποια ὑπάρχουν λόγοι ἀνώτεροι τῶν δυνάμεών μας καὶ τῆς καλῆς καὶ ἀναμφισβητήτου

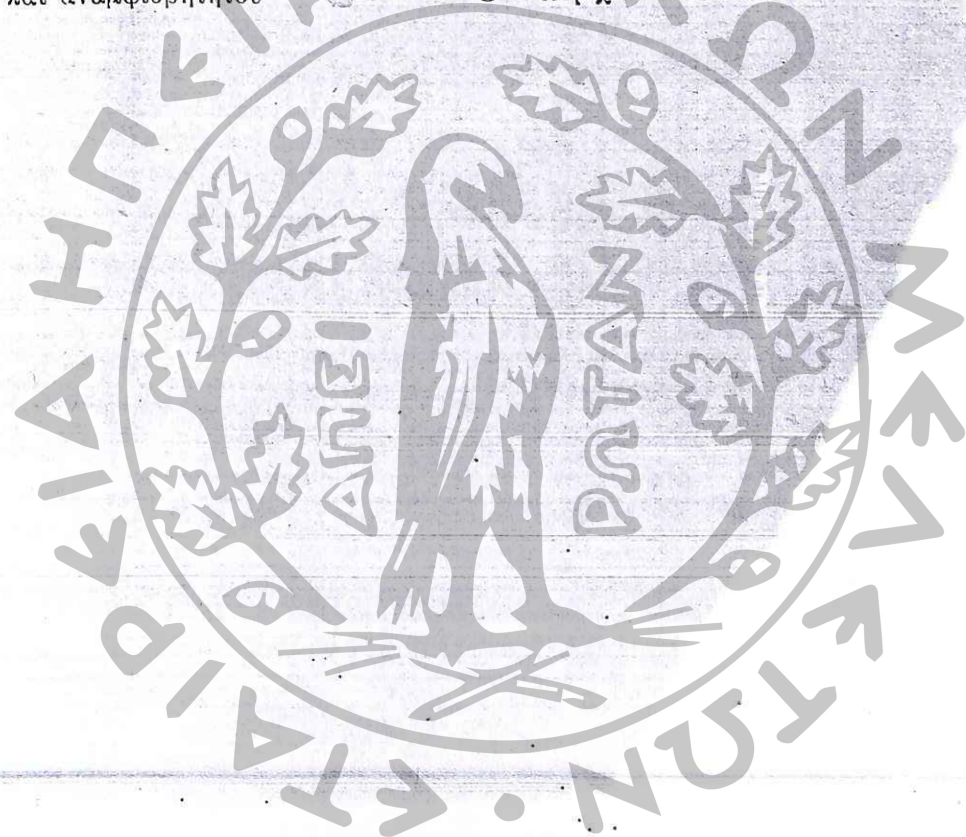
διαθέσεώς μας σᾶς ἐδημιούργησιν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι σᾶς ἐλησμονήσαμε; Ἐρωτήσατε ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐκάμαμε τὰ παράπονά μας διὰ τὸ αὐτὸ ταχυδρομεῖον, εἰς τὸ Κέντρον.

κ. Π. Κ., Ἐνταῦθα.—Διὰ καθυστέρησιν βλέπετε προηγουμένην ἀπάντησίν μας. Ὅσο διὰ τὴν ἰδικὴν σας καθυστέρησιν εἰς τὴν ἐξόφλησιν τῆς συνδρομῆς σας δὲν ὑπάρχει δικαιολογητικόν.

Λέν συνηθίζομε ν' ἐπαιτοῦμε διὰ τῶν στηλῶν μας συνδρομάς. Μᾶς χρειάζεται δι' ἄλλα ζητήματα. Ὅσοι τὸ νομίζουν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσουν τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς πατριωτικοῦ Δελτίου ἀκριβῶς διὰ νὰ ἔχουν τὴν ἀνάγνωσιν αὐτὴν ἃς σπεύσουν νὰ τὸ κάμουν. Ἐχομε ἤδη διαγράψει ἀρκετοὺς συνδρομητὰς—ζημιωτάς μας.

Ἡ ἀδιαφορία των πρὸς τὸ Δελτίον δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀμοίβεται μετὰ τὴν ἀποστολὴν του.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

Κ. Σ. ΜΑΝΟΣ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΔΟΥΡ 8
ΤΗΛ. 52.136

ΧΡΗΜΑΤΑ - ΚΤΗΜΑΤΑ ΑΓΟΡΑ - ΠΩΛΗΣΕΙΣ ΔΑΝΕΙΑ

Μ. ΡΟΖΑΛΙΟΝ

Πραγματικά εύκαιρά: πωλουμένων οίκων και οικόπεδων. — Μονοκατοικίες — Πολυκατοικίες — Κτήματα Κεντρικά προσοδοφόρα — Μέγαρα — Επαύλεις. — Αντιπροσωπεύει ακινήτων, υπεύθυνος διαχείρησις αὐτῶν, ἐνοικιάσεις, εἰσπράξεις ἐνοικίων.

